

TRUYỆN TRÌNH THẨM CHỌN LỌC

James Hadley
Chase

GÃ HIPPIY TRÊN ĐƯỜNG

Nhà xuất bản THANH NIÊN

TỦ SÁCH BOOKBT #291

TRUYỆN TRÌNH THẨM CHỌN LỘC

JAMES HADLEY CHASE

GÃ HIPPI TRÊN ĐƯỜNG

TRỌNG DANH biên dịch

Nhà xuất bản THANH NIÊN

TỦ SÁCH BOOKBT #291

Thông tin sách

Tên sách: **Gã Hippie trên đường**

Nguyên tác: **There's a Hippie on the Highway (Frank Terrell #5)**

Tác giả: **James Hadley Chase**

Biên dịch: **Trọng Danh**

Nhà xuất bản: **NXB Thanh Niên**

Khối lượng: **200g**

Kích thước: **10,5 x 17,5 cm**

Ngày phát hành: **12/07/2002**

Số trang: **228**

Thể loại: **Tiểu thuyết Trinh thám**

Thông tin ebook

Thực hiện ebook: **thanhbt**

Ngày hoàn thành: **04/05/2017**

Dự án ebook #291 thuộc Tủ sách BOOKBT

1.

- **N**ày, hãy nhìn bọn khốn kia kìa. - Người lái xe tải quay qua và vỗ nhẹ lên vai của Harry Mitchell và nói.

Lúc này Harry Mitchell đang ngả lưng trên ghế nệm của cabin xe. Nghe vậy, anh giật mình nhìn về phía trước thấy một tốp Hippy đang đứng long nhong bên lề đường. Bên cạnh chúng ngổn ngang những đồ dùng, nổi bật là mấy cây đàn ghita.

- Bọn khốn kiếp! - Người lái xe có vẻ khó chịu rồi nói tiếp. - Tương lai của xã hội đấy, nhưng chúng có thể giết ngay cả cha mẹ của chúng khi lên cơn ghiền ma túy.

Bỗng trước mặt có ba đứa con gái mặc sơ mi và quần jean xanh, bọn chúng đưa tay ngoắc xe dừng lại.

- Đồ điểm nhóc! Mới tập tễnh mà bày đặt. - Lần này anh khắc qua cửa sổ.

- Mình hài lòng vì chưa có con, nhưng bà xã mình thì ngược lại. Thế hệ mình là đồ bỏ, nhưng còn bọn này thì... - Harry Mitchell lặng lẽ móc trong túi lấy gói Lạc Đà đẹp lép rồi mời anh lái xe, cả hai cùng đốt thuốc.

Người lái xe nói tiếp:

- Có phải cậu đang nghĩ là vì sao tôi cho cậu đi nhờ? Có phải cậu mới được giải ngũ không? Nhìn sơ là tôi biết ngay vì trước đây tôi cũng là lính ở Triều Tiên. Cậu mới về hả?

- Đúng, tôi vừa về. - Harry lơ đãng nói.

- Ồ. - Người lái xe gật đầu. - Trông chú em còn sắc mùi lính.

Harry nhún vai:

- Rồi tôi cũng sẽ như mọi người mà thôi.

- Anh cảm thấy vui khi trở về chứ?

Harry không muốn trả lời thẳng vào câu hỏi. Người lái xe tỏ vẻ thông cảm, anh ta nói như chia sẻ:

- Cuộc sống ở quân đội thì có gì là vui, những ngày đầu ai cũng cảm thấy lẻ loi, trước kia tôi cũng như anh vậy.

Anh ta hít sâu một hơi thuốc lá rồi từ từ nhả khói:

- Có thật sự gian khổ như bọn nhà báo đã viết không?

Harry không đáp lại và với vẻ mặt đăm chiêu anh nói:

- Tôi không chịu được nỗi buồn.

Anh hồi tưởng lại thời gian sống trong quân ngũ, gần kề giữa cái sống và cái chết, bây giờ anh không muốn nhắc tới nữa, với anh mọi việc vậy là đã xong. Người lái xe như đọc được ý tưởng của Harry, anh cảm thấy thất vọng vì không được nghe nói về những cuộc đụng độ, nên thở dài.

Khi chiếc xe chạy qua khỏi Dayton Beach, người lái xe tên là Sam Bentz, đã cho xe dừng lại trước một quán ăn nhanh, để giải khát. Công việc của anh hiện giờ là mang trái cây từ Orangerille về miền Bắc, cứ một tuần hai lần. Đây là hành trình mà anh cảm thấy chán ngán vì có đám lưu manh đã làm bẩn con đường dẫn tới biển và mặt trời. Chúng dùng mọi cách buộc người đi đường phải cho chúng đi nhờ.

Anh đã gặp Harry trong một quán rượu và qua câu chuyện, khi nghe anh ta đi về phía Nam, Bentz đã đề nghị chở anh cùng đi. Bentz không hiểu vì sao anh ta lại mến anh chàng này, và anh đã rất vui khi Bentz nhận lời. Biết rằng anh ta không muốn nói tới chuyện quân đội vì còn rất nhiều chuyện có thể nói với nhau.

- Chú em về Miami à? - Bentz hỏi, rồi nói tiếp luôn. - Tôi chỉ đến Orangerille thôi, còn một trăm tám mươi cây số nữa mới tới Miami.

- Tôi đi Paradise City. - Harry hỏi. - Anh biết ở đó chứ?

- Tôi chưa tới đó bao giờ nhưng có nghe qua, tôi cảm thấy Miami dễ thở hơn và dễ sống hơn thành phố Paradise nhiều. Chắc hẳn là cậu đã có việc làm chờ sẵn?

- Chưa, nhưng tôi sẽ tìm việc ở đó. Tôi nghe nói ở đó có rất nhiều công việc mà tôi thì có thể làm bất cứ việc gì! Vì cái mà tôi cần là không khí và mặt trời của những ngày hè.

- Thôi được, nhưng hãy nghe lời tôi. - Bentz nói. - Khi xuống Orangerille cậu phải luôn cảnh giác với tụi ma cô ở đó. Tôi biết cậu đủ sức tự vệ, nhưng một mình không thể chống lại với bọn chúng đâu!

Bentz nhìn cái túi đeo vai kẹp giữa hai chân Harry với cái đồng hồ đeo tay, vội nói:

- Tất cả mọi cái của anh chúng đều thích.

- Anh hãy yên tâm, tôi sẽ thận trọng. - Harry nói với giọng tự tin.

Bentz đột nhiên nhìn chằm chằm vào Harry và nói:

- Một kẻ đơn phương độc mã như cậu thì không chống cự lại bọn ma cô ấy đâu! Tôi luôn cảm thấy bất an khi đi qua đoạn đường này và cũng đã đụng độ với bọn chúng nhiều lần vậy mà vẫn thấy sợ khi nghĩ mình sẽ bị hạ gục trên đoạn đường này.

Harry hầu như đã thấu hiểu Bentz hơn qua câu nói và giọng điệu khác thường của anh.

- Thật vậy sao? - Anh hỏi với tâm trạng bất an mặc dù niềm tin của anh khá vững chắc.

- Phải. - Bentz nói với vẻ buồn chán. - Chính bạn mình đã bị hư xe cách Orangerille khoảng vài chục cây số và kết quả thì: Anh ta đã bị mất tất cả ngoài thân mình đầy thương tích và đầm máu. Bây giờ anh ta đã chuyển sang một công việc khác rồi.

- Harry, hãy nhìn kia! - Vừa nói anh vừa cho xe chạy nhanh hơn.

Trước mặt họ là một nhóm thanh niên mặc quần jean xanh và áo vét vải, đang ra hiệu cho xe ngừng lại.

Tên nhỏ nhất trong bọn đã đứng giữa đường để chặn xe khi không thấy dấu hiệu ngừng lại. Nhưng Bentz đã khéo léo lách được. Thoáng nhìn qua gương mặt bọn chúng, đứa nào cũng gầy guộc với đôi mắt to và sáng quắc, rồi vụt mất sau tiếng la ó và cục đá đã được ném lên cabin.

- Cậu thực sự hiểu mình muốn nói gì rồi chứ? Nó không còn làm chủ được mình nữa. - Giọng Bentz đầy bất mãn.

- Thật may không xảy ra tai nạn.

- Đoạn đường này không có cảnh sát sao?

- Làm gì có chứ! Chế độ cộng hòa là thế đấy.

Harry cảm thấy không còn hứng thú trên đoạn đường tiếp theo.

- Thành phố Paradise cách Miami gần một trăm sáu mươi cây số hả?

- Ừ, cỡ đó, cách Orangerille vài trăm cây, tôi sẽ cho cậu tấm bản đồ hướng dẫn vùng này.

Sau đó, Bentz đã huyền thuyên đủ chuyện, nào là việc chính phủ, thể thao, vợ con... Anh đã không hài lòng với chính sách thuế má của chế độ cộng hòa. Một tiếng đồng hồ trôi qua, anh cho xe chạy chậm lại và rẽ vào con đường nhỏ.

- Sắp tới chỗ tôi rồi. - Bentz nói. - Cậu còn phải đi khá xa đấy.

Anh chỉ con đường nhỏ đang chạy và cho xe dừng lại.

- Cậu phải đi bộ khá xa đấy. - Anh lặp lại. - Nhưng cậu có thể quá giang xe của các chủ trang trại ở đây mà phải rất cẩn thận nghe.

Anh đưa cho Harry tấm bản đồ và chỉ cho Harry chỗ mà anh cần phải đến. Anh lại đưa cho Harry một cái dùi cui:

- Hãy cầm lấy, có thể phải dùng đến nó đấy Harry ạ.

Harry từ chối:

- Cảm ơn anh, nhưng tôi chẳng cần tới nó đâu!

- Cậu không biết được cái gì sẽ xảy ra đâu. - Bentz cương quyết đưa cho Harry.

Anh cố đặt vào tay Harry:

- Thôi, đi thôi, tạm biệt, cố gắng kiếm tiền để sống nhé!

Cả hai bắt tay nhau, vui vẻ.

- Cảm ơn anh đã cho tôi đi xe. - Harry nói. - Tôi sẽ tìm anh sau khi trở về, chẳng lâu đâu!

- Được. - Bentz mỉm cười. - Những ngày đầu tuần mình thường có mặt ở đây, ở Orangerille này ai cũng biết mình. Người ta sẽ chỉ cho cậu chỗ của mình. Hy vọng chúng ta sẽ gặp lại và trò chuyện nhiều hơn về cuộc chiến tranh mà cậu đã trải qua.

Harry vui vẻ cười:

- Tôi chẳng để ý đến nó nữa, thôi hẹn gặp lại, cảm ơn anh.

Khi xe chuyển bánh, họ chào nhau và Harry một mình đi vào con đường đất.

Con đường ngoằn ngoèo và dơ bẩn, vắng tanh không một bóng người, đi một đoạn khá xa Harry đã ngồi nghỉ dưới một gốc bạch đàn ở bìa rừng. Lúc này anh vừa hút thuốc vừa nghiên cứu tấm bản đồ. Anh đã quyết định đi theo con đường tới thị trấn nhỏ Little Orangerille, sau đó tiếp tục đi băng rừng sẽ tới thành phố Yellow Acres, cách chỗ anh không xa và anh sẽ nghỉ đêm ở đó.

Anh lại lên đường. Anh vẫn khỏe mạnh và tràn đầy sinh lực sau những năm vất vả trong quân đội, anh thấy hào hứng khi nghĩ đến đoạn đường sắp phải đi qua.

Khoảng 13 giờ, khi anh đang ăn trưa bên lề đường, lúc sắp sửa đứng dậy thì nghe tiếng xe đang tới gần từ phía bên phải, đó là chiếc xe cảnh sát đang chạy về phía anh.

Trên xe, có hai cảnh sát lực lưỡng, họ cho xe chạy nhanh và ngừng lại bên cạnh anh. Một viên cảnh sát xuống xe, trông họ rất nghiêm nghị và bên người là khẩu súng lục đã ló ra khỏi bao.

- Anh là ai và làm gì ở đây? - Người lớn tuổi hỏi.

Harry nhìn thấy lon trung sĩ trên vai áo anh ta.

- Tôi đi dạo,- Harry điềm nhiên đáp.

- Cái gì?

Cặp mắt viên trung sĩ quan sát trang phục của Harry, quần áo, giày dép chỉnh tề nhưng đầy bụi đường. Anh ta hỏi nhẹ nhàng hơn.

- Tên anh là gì?

- Harry Mitchell.

- Anh từ đâu tới?

- Từ New York.

- Anh có giấy tờ tùy thân không?

Harry xuất trình giấy giải ngũ, bằng lái xe, hộ chiếu cho viên cảnh sát.

- Vừa xuất ngũ hả? Lính dù phải không? Trung sĩ, tôi nghĩ anh đã trả giá rất đắt ở đó?

- Cũng thường thôi, nếu thích anh có thể đến đó thử. - Harry bình thản trả lời. - Không như anh nghĩ vậy đâu.

Viên trung sĩ trả giấy tờ lại cho anh.

- Anh định tới đâu?

- Tới Paradise City.

- Đoạn đường cũng khá dài. Anh thật sự thích đi bộ, hay vì bất đắc dĩ?

Harry cảm thấy khó chịu với câu hỏi này.

- Thưa ông, chẳng quan hệ gì tới ông cả. - Anh nhìn ông cảnh sát không mấy thiện cảm.

- Có liên quan đấy! Người ta bắt tất cả những ai đi về phía Nam mà không có tiền, anh thì sao?

- Tôi có tiền đây, hai trăm đôla. - Harry nói. - Và tôi thích đi bộ.

Viên trung sĩ gật đầu.

- Anh đã có việc Ở Paradise City sao?

- Chưa, nhưng tôi tìm được, chỉ ở đó vài ngày vì đã có việc đang chờ tôi ở New York.

Viên trung sĩ lắc đầu.

- Chắc anh không tin tôi. - Ông ta nói nhẹ nhàng. - Ở đây không trong sạch và đầy nguy hiểm đấy.

Harry cảm thấy lo lắng nhưng cố giữ bình tĩnh:

- Ông nghĩ thế à? Nhưng tôi đã ở đây hai ngày rồi. Người ta nói về sự nguy hiểm ở vùng này rất nhiều nhưng điều đó không làm tôi lo sợ.

Viên trung sĩ nhún vai, lắc đầu:

- Tôi nghĩ, họ không nói quá đâu! Cách đây vài tiếng, có năm thanh niên và một nữ, bọn này đã ăn cắp gà và dài bán dẫn trong một trang trại. Người trong trang trại không dám phản kháng và sau khi chúng đi mới gọi đến chúng tôi, thế đấy.

Harry cảm thấy giận dữ:

- Chúa ơi, vậy sao! Phải chi tôi biết điều đó trước khi đến đây! Tại sao những người lớn lại sợ bọn nhóc khốn kiếp kia chứ? Tại sao?

Viên trung sĩ liếc nhìn Harry.

- Một vài năm gần đây, đã có nhiều thay đổi, phần lớn bọn nhóc đi về hướng Nam này đều nghiện ma túy nên chúng có thể làm bất cứ điều gì. Mọi người hiểu và luôn tránh xa chúng cũng là tránh xa những phiền hà. Còn anh, nếu muốn có cuộc nghỉ hè đầu tiên vui vẻ sau ba năm thì đừng dại dột. - Viên cảnh sát quay về phía người bạn đồng hành. - OK Jackson, chúng ta đi thôi. Chào Harry nhé! - Ông ta bước lên xe.

Harry nhìn theo chiếc xe rồi lại lầm lũi bước đi trên con đường dài bụi bặm.

Tấm bảng “Bếp Gia Đình” treo trên tường, đó là phố chính của Yellow Acres, phía dưới là căn nhà nhỏ đơn sơ, ban ngày họ có thể ở đó uống rượu và ngắm đường, đây là quán ăn duy nhất do người Ý mập mạp, vui tính tên Toni Morelli làm chủ.

Cách đây vài chục năm, khi Morelli tới Yellow Acres, anh đã tìm hiểu kỹ lưỡng cuối cùng quyết định mở quán ăn này. Quán ăn ngày càng đông khách, nhờ vào thiện cảm của mọi người đối với anh cũng như anh đã chọn đúng nhu cầu mà người ở đây

đang cần. Lúc vợ anh qua đời bởi bệnh phổi hiểm nghèo mọi người ở đây ai cũng đến chia buồn với anh. Anh cảm thấy giảm bớt nỗi đau trong lòng. Từ đó quán rượu được Maria, con gái anh quản lý.

Khoảng 11 giờ đến 15 giờ là thời điểm đông khách nhất họ có thể đến để uống rượu và ăn trưa. Buổi tối rất ít người ra quán vì họ rất thích xem tivi, tuy vậy nhưng Morelli chưa bao giờ đóng cửa sớm. Bất cứ ai trú đêm ở đây đều được tiếp đãi ân cần.

Harry ghé vào quán lúc 20 giờ 30 phút anh liếc mắt nhìn quanh, lúc này anh cảm thấy mệt mỏi và muốn uống ngay một ly bia thật mát. Trong quán mọi thứ đều được sắp đặt ngăn nắp và chỉ có một thiếu nữ với khuôn mặt đầy đặn đang đọc báo khuất sau quầy. Thoạt nhìn Harry, nàng đã nở nụ cười rạng rỡ.

Như hiểu được Harry. Nàng hỏi:

- Anh muốn uống gì?

Harry tiến đến bên quầy, cười nói:

- Tôi muốn uống vài ly bia thật mát.

Nàng khui một chai rồi rót vào ly cho anh, nâng ly nhìn nàng anh nói:

- Vì ánh mắt và nụ cười của cô.

Nói dứt lời, anh liền uống hết ly bia.

Maria cảm thấy rất vui vì đây là người đầu tiên nói với nàng như vậy.

- Cảm ơn anh. - Nàng nói.

Harry để ly xuống, liếm đôi môi dính đầy bọt:

- Lúc khát, uống bia thật tuyệt! Cho tôi một ly nữa. Vào giờ này có trễ quá không?

- Ô, chưa đâu! Chỉ còn mì Spaghetti, sườn, đậu, khoai tây chiên và bánh mứt táo để tráng miệng anh thấy thế nào?

Harry trợn mắt:

- Đối với tôi vậy là quá nhiều.

- Mọi thứ đều đã sẵn sàng. - Nàng niềm nở.

Maria chuyển đĩa ăn theo nàng.

- Ba ơi, có khách đang đói, thực đơn ngày hôm nay, càng nhanh càng tốt.

Morelli thấy hài lòng khi quan sát Harry.

- Có mì ngay cho ông đây! Chỉ vài phút thì có sườn, ông ăn hành tây chứ?

Harry gật gù cho qua:

- Cái gì bây giờ cũng tốt cả, cảm ơn.

Morelli vui vẻ đi ngay.

- Mời anh ngồi và uống nhé. - Maria nói.

Nàng chỉ cho Harry chiếc bàn bên cạnh. Harry lấy túi để cạnh chiếc bàn. Anh nhìn quán ăn không có lấy một bóng người.

- Hôm nay vắng khách, hay ngày nào cũng vậy? - Anh hỏi.

- Ngày nào cũng thế, ở đây bán chủ yếu vào buổi trưa thôi. Nhưng quán luôn mở cửa vì thường có khách đi qua, anh ở xa mới đến sao?

- Từ New York.

Lúc này Harry cảm thấy thoải mái:

- Ở đây hay quá, tôi không nghĩ mình sẽ gặp được nơi như thế này, ở đây có chỗ nào ngủ qua đêm không?

Maria mỉm cười nhìn Harry, nàng nghĩ anh giống như một diễn viên điện ảnh mà nàng đã gặp ở đâu đó. Đúng rồi Paul Newman. Cũng có đôi mắt xanh và mái tóc như anh ta vậy.

- Chúng tôi có phòng, giá ba đôla cho cả bữa ăn sáng.

- Đồng ý. - Harry nói.

Trước mặt anh là đĩa mì phủ đầy nước sốt, Maria vừa mang tới. Nàng đứng đó một lát rồi mới quay đi làm đồ tráng miệng cho anh.

- Ba cô làm đầu bếp sao? - Harry hỏi.

- Đúng rồi.

Maria mang bánh mì ra và đang mãi miết nhìn anh, có lẽ đây là lần đầu tiên nàng trông thấy người đẹp cân đối như trên ti vi.

- Tin hay không tùy anh, gia đình em đã ở đây khá lâu và em đã lớn lên ở đây.

- Cô thích cuộc sống này chứ? - Harry hỏi.

- Vâng. - Maria trả lời. - Tuy buổi tối hơi buồn nhưng buổi trưa thì đông vui lắm.

- Đây là loại mì ngon nhất từ trước đến giờ tôi được ăn, thật đấy.

- Anh hãy ăn cho no nhé.

Maria vào sau bếp khoe với ba nàng lời khen của Harry.

Anh đã ăn hết đĩa mì và uống cạn ly bia lúc đó. Maria bưng ra một đĩa tráng miệng và rót cho anh thêm ly bia nữa. Nàng mang cho anh hai miếng sườn nữa phủ đầy hành tây trông thật hấp dẫn và một đĩa khoai tây với đậu Hà Lan.

- Mời anh. - Nàng nói rồi đặt đĩa thức ăn xuống.

Harry rất muốn nói chuyện với nàng. Anh đã thích những người con gái Ý sau chuyến đi Naples và Capri, họ rất hồn nhiên và giản dị, không giống như những cô gái ở New York. Cuộc sống ở New York quá tự do, có lẽ chính điều này đã làm hỏng cuộc đời họ.

Đang ăn ngon lành bỗng anh khựng lại khi chợt nghe một tiếng động. Đó là tiếng bước chân đang hối hả và những tiếng gót giày nện trên đường.

Chỉ một lát, người chạy trốn đã nhảy đến bậc thềm, làm rung động cả quán. Anh ta lao thẳng vào nhà. Bên ngoài là những tiếng chân rền vang như đang tiến lại gần.

Harry áng chừng anh ta ngoài hai mươi, với chiều cao khiêm tốn và thân hình không to lắm. Người anh đầy thương tích, quần áo xốc xệch và trên lưng vẫn còn đeo ba lô đi picnic.

Chàng trai nhìn Harry với vẻ hốt hoảng, đưa ngón tay run rẩy chỉ ra đường:

- Chúng đang đuổi theo tôi. Cho tôi xin một chỗ ẩn nấp.

Nét mặt anh ta chưa hết hốt hoảng, Harry cảm thấy thương thay cho anh ta:

- Cậu hãy nấp sau quầy rượu kia! Đừng nhúc nhích nhé.

Anh thanh niên quờ quạng lại sau quầy và biến mất. Harry ngồi xuống, kéo cái túi về mình và vô tình đã chạm vào cái túi cùi mà Bentz đã cho.

Lúc này bọn chúng đến gần quán, Maria cảm thấy hốt hoảng khi thấy người thanh niên ngồi xổm sau quầy.

- Không có gì đâu. - Harry nói. - Cô vào bếp đi mọi việc ở đây để tôi thu xếp.

Sau một lúc bọn chúng lặng lẽ bước vào, gồm bốn trai và một gái cầm theo cái đài bán dẫn. Harry nghĩ tới ngay bọn mà viên trung sĩ đã kể.

Anh rút túi cùi nhẹ nhàng đặt dưới khăn trải bàn, hai tay anh cũng đặt trên bàn.

Bọn con trai chỉ khoảng đôi mươi, râu tóc bờm xờm trông rất mọi rợ. Đứa con gái nhỏ hơn một chút, mảnh mai, độc ác và trơ trẽn với chiếc áo nịt đen và quần jean bó màu đỏ. Harry cảm thấy ghê tởm hơn cả bọn kia.

- Chuck, nó đã vào đây. - Tên con trai nói. - Tôi đã thấy nó.

Nhìn Chuck có vẻ là thằng đầu sỏ, cặp mắt sáng của nó điem nhiên nhìn Harry. Harry trả lại bằng ánh mắt không kém. Bốn tên kia chợt đứng yên khi nhìn thấy Harry còn Chuck thì cảm thấy khó chịu vì lần đầu tiên nó bị nhìn như thế.

- Mày thấy tên mang cây ghi ta chứ? - Nó hỏi Harry.

Harry nhẹ nhàng đẩy ghế lại phía sau, rồi lại nhìn sững Chuck.

Tên du côn nôn nóng.

- Thằng ranh kia, mày cầm à? - Nó gầm lên.

Harry thản nhiên nói:

- Tao không những nghe mà còn ngửi thấy cả mùi hôi nữa, chúng bay hãy biến khỏi đây để không làm hôi thối cả căn phòng.

Chuck lùi lại với nét mặt đanh thép:

- Không ai được phép nói tao như thế, tao sẽ...

- Đủ rồi, cút đi! - Harry cắt ngang lời nó.

- OK. Thằng khốn. - Chuck nói. - Tao sẽ cho mày biết thế nào...?

- Tao nghĩ, không nhất thiết làm vậy. - Harry khuyên nó.

Lúc này, anh đã rời khỏi bàn, trên tay cầm cái dùi cui:

- Có thể bọn bay sẽ bị đau mà tao lại chẳng thích điều đó.

Anh bật đứng dậy khi Chuck hất đổ cái bàn đầu tiên, mọi thứ đều rơi bể.

- Đập tan cái chòi này! - Hấn hét. - Đập hết!

Harry thành lĩnh ra tay, chiếc dùi cui đánh vào tay trước của Chuck, xương gãy như củi khô, Chuck không kịp trở tay, liền quỵ xuống vì đau đớn. Harry quay phắt lại bọn kia, đáng dữ tợn và hiếu chiến làm bọn chúng khiếp vía lùi lại.

- Cút ngay. - Anh hét vào bọn chúng. - Cút đi!

Chúng lưỡng lự, Harry tiến tới. Anh đã làm động tác giả, làm bọn chúng hồn bay phách tán.

- Cút ra ngoài! - Harry gầm lên.

Đứa con gái nhỏ nước bọt về phía Harry rồi quay mình chạy mất, bọn chúng lần lượt rút ra khỏi quán.

Harry quay lại, Chuck vẫn đang quỵ và âm ức khóc.

- Ra ngoài! - Anh nói. - Biến ngay.

Nó nặng nhọc đứng dậy và biến mất trong đêm tối. Harry nhìn ra sân, chẳng thấy tên nào giúp Chuck cả. Anh cài cửa đi về hướng quầy, nhìn người thanh niên.

- Chúng chạy hết rồi. - Anh nói. - Cậu khát chứ?

Người thanh niên đứng dậy vẫn còn nét sợ hãi:

- Gặp em, chúng sẽ giết em mất.

- Cậu đừng lo.

Lúc này Maria và cha nàng chưa hết sợ hãi từ nhà bếp đi ra.

- Xin cô thứ lỗi. - Harry nói với Maria. - Lẽ ra tôi không để chúng làm bẽ mặt mấy cái ly.

- Anh tuyệt lắm! Em đã thấy cả rồi! Nếu không có anh chắc có lẽ sập cái quán này mất.

Harry mỉm cười:

- Cô chăm sóc cho anh ta được chứ? Anh ấy bị thương ở mắt.

Maria nhìn vết thương rồi quay vào bếp. Morelli cầm tay Harry:

- Anh thật cù, ở đây, ai cũng sợ chúng. Hơi ngượng, Harry không trả lời câu nói mà đề nghị:

- Chúng ta cùng uống nhé! - Anh nhìn về phía người thanh niên.

- Một ly Scot nhé?

- Em tên Randy Roache. - Người thanh niên giới thiệu. - Em xin một ly.

- Còn tôi là Harry Mitchell.

Lúc này Morelli rất vui, Maria nhanh chóng rửa vết thương cho anh ta, Randy cảm ơn nàng và cùng nâng ly với Harry.

- Cảm ơn anh, chúng muốn lấy cây ghita của em, may mà có anh nếu không em sẽ mất cây ghita.

Harry nhâm nhi ly Scot rồi hỏi:

- Cậu đi về phía nào?

- Paradise City. Anh cũng đến đó phải không?

- Đúng vậy.

- Chúng ta sẽ cùng đi chung được chứ? Hai người thì đỡ nguy hiểm hơn.

- Đồng ý! - Harry gật đầu. - Tôi cũng thích thế.

Lúc này Maria mang một đĩa mì và bánh mứt để trước mặt hai người.

- Ba em nói, tất cả là hàng mời! Kể cả phòng ngủ.

- Ấy... cô nghe đây! - Harry trở nên lúng túng nhưng Maria đã cắt ngang bằng cái lắc đầu cấm từ chối:

- Ba em đã nói rồi là không thay đổi.

Nàng quay xuống bếp. Harry nhìn Randy nhún vai.

- Họ thật tốt! Sao họ lại làm vậy?

- Em không biết, chắc họ đền ơn anh về chuyện vừa rồi, em cũng thế, làm được gì cho anh em sẵn lòng. Cây ghita là đồ nghề kiếm cơm của em đấy anh ạ.

Ăn một chút mì, anh ta tiếp tục nói:

- Có việc đang chờ em ở Paradise City. Đó là một nhà hàng khá lộng lẫy do người Mỹ Tây Cơ và con gái quản lý.

Anh ta lại tiếp tục ăn:

- Anh này, thế mới gọi là ăn mì ống Spaghetti!

Harry gật đầu:

- Bánh mì cũng vậy. Khi nào cậu bắt đầu làm?

- Tới đó là làm ngay.

Randy hỏi:

- Anh cũng tìm việc sao?

- Đúng, cậu nghĩ tôi có thể gặp may không? Cái gì tôi cũng làm được.

Randy nhìn anh, ngẫm nghĩ:

- Em có thể nói với ông Solo giúp anh, đó là tên ông chủ nhà hàng. Ông ta đang tuyển nhân viên đấy anh ạ. À, anh bơi được chứ?

- Bơi? Ồ đó là sở trường của tôi, trước đây tôi đã được tặng huy chương đồng tại thể vận hội về bơi tự do và nhào lộn.

Randy sững sờ nhìn anh:

- Thế vận hội ư? Thật thế à? Anh không đùa với tôi chứ?

- Không... xin thế đấy.

- Lúc còn trong quân đội anh có qua Việt Nam không? - Randy tiếp tục ăn mì.

- Tôi ở đó ba năm... Nhưng điều đó có nghĩa gì chứ!

Randy đập nhẹ vai Harry nói:

- Nếu vậy, em sẽ đảm bảo việc làm cho anh. Solo đang cần một người như anh, vừa có thể giúp ông ta trong công việc hồ bơi, mặt khác ông ta cũng cần hỏi thăm khi anh được ở Việt Nam, con trai của ông cũng đang ở đó. Anh thấy sao?

- Rất hợp với tôi. Nhưng chẳng biết họ đã tìm được người chưa?

- Em dám chắc là chưa, vì ông Solo rất kỹ lưỡng.

- Cậu làm gì ở đây thế?

- Em phụ trách quầy rượu và hát hai lần trong bữa tối, một lần vào bữa trưa, đa số là khách sang tới đó.

- Vậy là tốt cho tôi rồi.

Harry ăn xong bánh mứt và cảm thấy trong người phấn chấn.

- Theo cậu, mất bao lâu để tới đó?

- Tùy theo mình có quá giang được xe nào không? Phần em, ban đêm không gặp bọn Hippy nhưng cơ hội để đi nhờ xe thì hiếm lắm. Bọn Hippy đều đi ban ngày.

- Vậy, chúng ta sẽ đi vào ban đêm. - Harry nói.

- Đúng vậy. Ban đêm sẽ đi được nhiều. Bảy giờ tối mai chúng ta lên đường nhé!

Harry gật đầu hài lòng.

- Tôi đi thương lượng điều này với cô bé.

Maria đang rửa ly ở quầy.

- Chúng tôi tính tối mai mới lên đường. Có được không thưa cô?

- Harry hỏi.

- Ồ, rất vui lòng được phục vụ anh vì những gì anh đã làm cho chúng tôi. Anh cần gì cứ nói.

- Tôi cần đi tắm.

- Tôi lên chuẩn bị giường. Anh muốn tắm liền chứ?

- Đúng vậy, để tôi đi cùng cô.

Anh quay nhìn Randy đang ăn sườn do ông Morelli mới đem lên. Ra hiệu là anh đi tắm và sẽ gặp lại sáng mai.

Morelli siết tay Harry cảm ơn anh lần nữa khi anh cùng Maria lên lầu.

- Anh ta thật tốt. - Ông nói với Randy. - Ước chi tôi cũng có thằng con như thế.

- Ông nói đúng. Anh ta thật tốt.

Morelli trở vào bếp thì Randy cũng vừa ăn xong, anh lo lắng không biết ông Solo có nhận Harry không? Nhưng thế nào thì mình cũng phải lo liệu cho anh ấy.

Sau bữa ăn, Randy gọi điện đến nhà hàng của Solo. Tiếp anh là Joe người da đen bán rượu. Anh cho biết Solo không có nhà.

- Joe, tôi có thể gọi cho ông ta ở đâu? Joe liền cho anh số điện của ông ta.

Nhưng không phải số ở thành phố.

- Ở đâu vậy? Mẹ kiếp!

- Tôi không biết. - Joe trả lời.

Randy đặt lại ống nghe, bỏ đồng tiền khác vào máy rồi quay số.

Giọng của Solo vang lên:

- Tôi nghe... hả? Ai đó?

- Ông còn nhớ tôi chứ? Randy Roache đây. Tôi đang đến chỗ ông và đã tìm được thầy giáo dạy bơi, Solo... Đã từng vô địch Thế Vận Hội đấy? Đúng vậy, chúng tôi sẽ...

2.

Họ từ giã Yellow vào lúc sập tối, hai người đi bên nhau không ai nói nửa lời, cảm giác cô đơn không còn nữa. Nhưng cuộc chia tay với quán ăn này đã để lại trong lòng mỗi người một nỗi buồn man mác.

Harry chợt nhớ tới Maria, so sánh với những cô gái ở New York mà anh đã gặp qua. Không như những người con gái New York bên cạnh họ luôn có những nhu cầu khiến Harry cảm thấy bức mình và khó chịu thì Maria lại thật hồn nhiên và giản dị. Chắc hẳn nàng cũng có những nhu cầu nhưng nàng đã tự kềm chế không bộc lộ bên ngoài, chính vì lẽ đó mà Harry thấy mình cảm mến cô gái ấy. Cũng như anh, cuộc sống ba năm ở quân đội đã làm cho anh mất đi tất cả nhưng lúc này không phải là lúc nghĩ tới điều đó mà cần nghĩ đến công việc sắp tới ở nhà hàng Solo. Đang đi, Randy bỗng lên tiếng:

- Còn vài kilômét nữa, chúng ta sẽ ra tới đường lớn.
- Khoảng mười giờ rồi, mong sao chúng ta gặp may xin đi nhờ được xe.
- Đầu cậu ổn chứ? - Harry quay sang hỏi.
- Ổn rồi, nhưng còn hơi choáng một chút, hành động của anh với bọn chúng bữa đó làm em sợ muốn chết.
- Cậu còn băn khoăn về việc đó sao?
- Không! Nhưng tay của nó đã gãy...

- Vậy cậu đừng bận tâm! Cậu đã sống qua đời quân ngũ rồi chứ?
- Em ư? - Randy tỏ vẻ sợ hãi. - Chúng phải mệt mỏi lắm mới lôi được em vào lính.
- Cũng phải có người đi chứ?
- Đồng ý với anh! Nhưng không phải là em đâu.
- Cậu có gì đặc biệt chẳng?
- Em không ưa gì bọn chúng! Hội đồng kiểm tra cũng sẽ bị té ngựa nếu phải đi qua đó thì chúng có quyền gì đẩy mình đi chứ?

Harry bật cười:

- Cậu lại tự bào chữa rồi!

Anh im lặng bước đi rồi nói tiếp:

- Nếu mình biết trước điều đó chắc hẳn tôi cũng không đi khi có giấy triệu tập giống như cậu, đảng này...
- Đảng này... là sao? - Randy tò mò hỏi.
- Cậu không hiểu đâu.
- Không muốn đi thì thiếu gì cách để đào ngũ.
- Họ rất khó với những người đào ngũ.
- Đúng, nhưng trước hết phải bắt được! - Randy với giọng đặc ý.
- Điều gì làm cậu tin chắc họ sẽ không bắt được!
- Đến nay họ vẫn chưa làm được.

- Như với cái tay gãy của thằng ghiền!

Randy nói:

- Thật sự em không áy náy. Nhưng chắc hẳn anh đã cố tình đánh gãy tay nó.

- Đúng, cậu nói phải, cuộc sống quân ngũ đã dạy cho tôi như thế! Bởi nếu không làm vậy, chắc hẳn bọn chúng sẽ không bỏ qua chúng ta.

- Vậy là anh cũng tự bào chữa đấy thôi. - Randy nói.

Bây giờ cả hai đã tới đường.

- Chúng ta chờ một chút, hy vọng sẽ gặp may. Cách đây không xa có quán cà phê mà bọn xe tải thường ghé uống. Tới đó chúng ta sẽ cảm thấy rất dễ dàng khi tới Miami.

Vài phút sau họ thấy ánh đèn chiếu sáng từ trên ngọn đồi xa, và Randy đã ra giữa đường làm dấu.

Xe tải đã lướt qua Randy.

Anh cần nhẫn, còn Harry đang ngồi trong bãi cỏ hút thuốc. Cả hai lại ngồi chờ.

Đã bốn chiếc xe chạy ngang qua nhưng Randy vẫn chưa đón được chiếc nào.

- Có lẽ đi bộ nhanh hơn. - Harry nói. - Cách của cậu không thuyết phục được chúng!

- Cố gắng đợi một chút nữa, lần này anh thử làm xem sao!

Cuối cùng họ vẫn không đón được xe.

Randy gỡ giày rồi ngồi đưa chân lên.

- Tiếp tục đi anh! Thế nào cũng có xe dừng lại mà.

Ngay lúc đó có ánh đèn rọi xuống. Harry nhận ra đó là chiếc Mustang kéo theo một cái xe moóc nhà.

- Coi bộ không ăn thua! Nhưng cũng thử xem sao.

Lần này có lẽ họ sẽ thành công! Tiếng máy xe bắt đầu giảm tốc độ và dừng lại ngay bên cạnh họ.

Randy mừng quá chạy đến bên Harry.

- Ông đi Miami phải không? Cho chúng tôi đi nhờ với nhé.

Lại gần hơn, anh nhận ra đó là người phụ nữ, Harry sửng sốt.

Anh cảm thấy mình đang bị quan sát.

- Anh biết lái không? - Người phụ nữ với giọng khàn đục làm anh không sao đoán nổi.

- Dĩ nhiên!

- Anh có bằng lái không?

- Có, tôi có mang theo đây!

Người đàn bà thở dài mệt mỏi.

- Tuyệt lắm! Anh sẽ lái thay tôi chứ?

- Tôi có thể ngồi chung xe không? - Randy băn khoăn hỏi.

- Đó là bạn anh sao? - Nàng hỏi Harry.

- Phải, anh ta rất đàng hoàng.
- Anh biết đường chứ?
- Cứ đi thẳng.
- Đúng vậy. Tôi quá mệt mỏi nhưng nếu không giao cái moóc nhà này vào sáng mai tại Miami thì tôi bị sa thải do đó...

Harry cảm thấy hơi lạ:

- Vậy bà làm việc tại các đoàn xe có moóc nhà sao?
- Không! Công việc của tôi là giao hàng! Tôi sẽ ngủ đằng sau, đừng làm phiền tôi cho tới khi đến Miami nhé!
- Tôi có thể ngủ trong đó được chứ? - Randy hỏi.
- Nếu anh không giữ miệng, , tôi sẽ bỏ anh trên đường. - Người phụ nữ nói giọng đanh thép. - Lên xe đi và khởi hành.

Randy và Harry nhìn nhau.

- Nào, lại đây! Cậu muốn lợi bộ sao?

Randy vội mở cửa và ngồi cạnh Harry khi anh đang khởi động máy.

- Chúng ta gặp may rồi! Có thể đến Miami lúc bảy giờ sáng. - Randy nói.
- Hên hay gặp điều gì khác! Chẳng lẽ người phụ nữ lái xe moóc nhà trong mười tám tiếng liền là một ở đây sao? Chắc tôi đã bị lạc hậu.

- Thời này khác rồi, họ cứ thế làm bất cứ điều gì họ thích. - Randy nói.

- Cô này không hề sợ khi giao xe cho bọn mình và sẽ bị trấn lột và cưỡng hiếp thì sao?

- Phụ nữ ưng điều đó, cưỡng hiếp ấy mà! Em tin chắc cô ta cảm thấy thất vọng vì cái lịch sự của anh đấy!

- Nhìn vào cốp xe coi cô ta có để giấy tờ gì không? - Harry nói.

Đồng hồ chỉ tốc độ tám mươi kilômét. Randy thấy hộp đựng bản đồ trong cốp và anh đã xem một số tài liệu trong đó.

Xong việc anh ngả lưng vào ghế.

- Đây là xe của tiệm Hertz, người mượn có tên là Joe Black ở Vero Beach, 1244 Spring Field Road, Cleveland.

- Có ghi cây số lúc mượn không?

- Có, hai ngàn ba trăm kilômét.

Harry nhìn biển số trên xe rồi tính.

- Từ lúc mượn tới giờ, đi khoảng 380 kilômét. Vậy không thể đã đi trong mười tám tiếng.

Randy nhìn Harry chăm chăm.

- Anh luôn như vậy sao? Cứ như một thám tử ấy.

- Joe Black không phải tên cô ta, và cô ta cũng không lái trong mười tám tiếng, biết đâu đây là xe ăn cắp!

Randy nghiêm nghị nói với Harry:

- Đừng bận tâm nhiều, chúng ta có xe đi cái đã, tới Miami chúng ta sẽ đón xe buýt tới Paradise nếu không quá giang được xe thì... Thế này thì còn điều gì tốt hơn nữa?

- Bọn mình sẽ gặp rắc rối nếu bị cảnh sát chặn lại.

- Ồ, xin anh, giữa đêm ở đường này không gặp bọn cớm đâu.

Harry ngáp ngừng. Chuyện không rõ ràng nhưng đó là chuyện của cô ta, chúng ta sẽ xuống khi tới Miami và Randy đã chấp nhận thì không việc gì phải bận tâm.

Anh thử tốc độ xe thấy kim đồng hồ đạt 100km/h.

- Anh yên tâm rồi chứ? - Randy hỏi.

- Mình chẳng hề gì? Mình nghĩ cậu thôi!

- Cảm ơn anh rất nhiều.

Randy thấy đói nên đã mở túi đồ ăn mà Morelli đã chuẩn bị cho hai người.

- Ông ta chu đáo quá! Anh ăn chút nhé.

- Còn em thì đói quá rồi! - Randy ăn ngấu nghiến và bắt đầu hỏi Harry về những người con gái ở Việt Nam.

- Cậu không định đi thì quan tâm làm gì?

Randy nhìn anh rồi nói:

- Họ như mọi người hay có gì khác.

- Cậu không định đi thi quan tâm làm gì? - Harry lặp lại và mắt không rời khỏi con đường.

Randy nhăn mặt:

- Xin lỗi anh, thật ra... chẳng có gì làm em quan tâm cả.

Harry bắt đầu tưởng nhớ đến người con gái ở Sài Gòn và từng đợi anh mỗi lần ra trận trở về. Hằng ngày nàng gánh trên vai cái lò lưu động và cả một bộ xoong nồi để bán cơm dạo. Và thời gian sau chàng mới hiểu được vì sao mà nàng lại có sức mạnh như vậy.

Nàng là hơi thở của anh trong những năm ở quân ngũ, chính nàng đã làm cho anh có thêm hy vọng, thêm nghị lực để chống chọi với cuộc sống đầy khốc liệt ở quân đội. Và nàng đã vĩnh viễn rời xa anh khi bị trúng bom cùng với nhóm người khác. Từ đó, Harry không còn nghĩ đến người con gái nào khác và cũng không muốn nhắc tới họ cho bất kỳ một ai, vì họ chỉ nghĩ đó là những người con gái chuyên làm tình! Ngay cả Randy cũng vậy.

Qua kính chiếu hậu anh thấy có chiếc xe đang chạy sau anh khoảng năm trăm mét, biết đâu đó là xe cảnh sát, rồi anh giảm tốc độ đúng với quy định ở đoạn đường này.

Thấy anh giảm tốc độ, Randy nhìn anh.

- Có xe đằng sau. - Harry nói.

Hai xe vẫn giữ nguyên khoảng cách.

- Bọn cớm đều ngủ hết rồi. - Randy nói.

- Cậu cứ để tôi chạy với tốc độ này được mà.

- Anh có đói không? Để em lái thay cho.
- Không phải lúc này!
- Em thêm một tách cà phê ngon.
- Mình cũng vậy, được thế còn gì bằng.
- Chỉ vài phút nữa là tới quán cà phê mà em đã nói, ở đó cà phê cũng tuyệt lắm, chắc hẳn cô gái này cũng thích điều đó.
- Cô ta dặn đừng đánh thức cô ta trước khi tới Miami cơ mà!
- Theo anh, ả này thế nào?
- Không giống cậu.
- Có thể bị bồ đá chằng?
- Liên quan gì tới cậu! Đừng lẻo mép.

Randy bật cười.

- Ở chỗ Solo, công việc của em không có cơ hội gặp các cô gái, công việc sắp tới của anh ở hồ bơi rất thuận tiện cho anh tiếp xúc mọi người! Thật sự em rất thích công việc của anh! Có thể ôm một cô bé thân hình mảnh mai trong làn sóng biếc thế mới thú vị làm sao?
- Cậu còn nhỏ quá, Randy ạ! - Harry cười.
- Anh không phản đối chứ?
- Không! Mình mong được như cậu.

- Anh nói giống như cụ thân sinh của em vậy. Chắc hẳn anh sẽ nói là không quan tâm gì tới những cô gái đẹp?

Harry bỗng nhớ tới vợ anh bị chết trong bồn tắm với cái tĩnh mạch cổ tay bị cắt. Nhớ tới Nhàn, thân xác bị nát tung đầm máu. Những hình ảnh đó cứ luôn ám ảnh anh.

- Mình không muốn làm bố của cậu,- anh nói như để né tránh cái gì đó.

Randy cười và tiếp tục ăn bánh bột rán.

- Em sẽ nói trước cho anh biết về Nina.

Harry nhìn đèn chiếu hậu, chiếc xe phía sau vẫn giữ nguyên khoảng cách.

- Nina?

- Đúng vậy! Con gái của Solo, em kể sơ về ông Solo cho anh được biết nhé: Ông ta phải ở tù mười mấy năm vì tội phá kết sắt. Trong khoảng thời gian đó Nina ra đời và vợ anh ta mất. Sau mãn hạn tù Solo quyết định làm ăn lương thiện cùng cô con gái Nina mặc cho đồng bọn từng lôi kéo anh trở lại con đường cũ.

Randy ngừng một chút, tiếp tục ăn cái bánh thứ hai.

- Phải luôn đề phòng và biết điều với ông ta, ông không cho phép ai gần gũi với Nina, mọi việc lớn nhỏ ở đây do chính ông giải quyết, kể cả tội côn đồ phá quán cũng như ai quấy rầy Nina, kể cả anh, Harry ạ. Em nói để anh khỏi gặp phiền hà! Vì Nina rất đặc biệt, em đã mất ngủ hai đêm vì cô ta, và Manuel cảnh cáo em, nếu em làm nàng phật ý thì chính “Solo sẽ thanh toán em”.

Harry sốt ruột nói:

- Randy, cảm ơn cậu đã nói trước, cuộc sống quân đội dạy anh đừng nên dọa trước, anh sẽ coi Nina như cây dù trên bãi tắm.

Randy chùi miệng:

- Anh đừng quá phách lối thế! Dù sao cũng chưa thấy qua Nina.

- Đúng như vậy, nhưng tôi lớn hơn cậu tới bốn tuổi kia. Đối với mình không khó để tìm một người đàn bà.

- Này anh, anh còn tệ hơn ông già em nữa đấy. - Randy nói. - Dù sao thì em cũng nói trước còn hơn là để Manuel nói. Nhưng công việc của chính Solo trực tiếp quản lý không đụng chạm gì tới Manuel, em nghĩ Manuel cũng không làm gì được anh.

- Cô ta làm việc gì? - Harry hỏi.

- Nàng phụ trách việc quản lý và thủ quỹ. Buổi tối đi dạo qua quầy rượu nhà ăn. Solo lo việc tiếp tế và nấu bếp. Đây là một trong ba nhà hàng lớn nhất ở thành phố này.

Câu chuyện đến đây thì trước mặt Harry là tấm bảng hiệu sáng: “QUÁN ĂN NHANH”.

Cuối cùng họ cũng tới quán cà phê mà họ đã dự định.

- Cậu sẽ lái thay cho mình ăn, Randy nhé!

- Nhất trí! Nên đánh thức cô ta không?

- Để cô ta yên.

Harry giảm tốc độ và tiến vào bãi đậu xe, đã có bốn xe tải lớn và rất nhiều xe khác đang đậu ở đó.

Harry cố tìm chỗ để đậu xe và cái moóc nhà.

- Đừng có để mất thời gian! - Anh ta nhảy xuống.

Nhìn lại phía sau, chiếc xe đi sau cũng đang nhanh chóng lướt tới.

Cả hai bước vào quán tới một phòng lớn, đã có bốn người lái xe tải đang ăn uống ở đó, và một vài người trông giống như những người đại diện thương mại.

Harry và Randy kêu cà phê. Harry mời Randy điếu Lạc Đà, mọi người đều chăm chú nhìn Harry. Anh hiểu vì chẳng ai muốn thấy một gã tóc dài như vậy.

Harry nghe tiếng xe chạy tới, đó là chiếc Mercedes SL 180 màu trắng. Chẳng lẽ đây là chiếc xe bám theo mình? Xe đã chạy vụt qua và anh kịp nhìn người lái xe đội cái mũ vàng và đã không nhận thấy khuôn mặt vì trời quá tối. Chiếc Mercedes lướt đi trong đêm.

- Anh thấy cà phê thế nào?

Harry uống một hớp rồi gật đầu. Anh nghĩ cà phê chẳng ở đâu ngon bằng ở quân đội cả. Sau khi uống xong, anh mua thêm hai gói Lạc Đà và nửa lít cà phê để mang theo. Vài phút sau họ lên đường, lúc này Randy cầm lái.

Không khỏi thắc mắc về người đàn bà, Harry coi lại bản hợp đồng thì đúng như Randy đã nói. Harry nhận thấy đây là điều nói dối đáng xấu hổ.

Anh nghĩ thiếu gì cách để nàng nhờ anh lái xe! Tại sao nàng phải nói dối như vậy? Đây là xe ăn cắp? Nhưng nàng cũng không thoát khỏi nếu như cảnh sát chặn xe lại.

- Anh vẫn băn khoăn về điều này sao, Harry? - Randy hỏi.

Harry nhún vai, để giấy tờ trở lại vào cốp:

- Mình không thích mọi việc không rõ ràng, chuyện này cũng vậy.

- Anh có thể trực tiếp hỏi cô ấy mà Harry!

- Ừ, đúng rồi.

Harry bắt đầu mở gói mà Morelli đã chuẩn bị cho anh, cà phê đã làm anh thấy đói bụng.

- Em có thể ăn hai bánh rán giúp nếu anh không thích. - Randy nói với vẻ đầy hy vọng.

- Mình thích chứ! Cậu ăn như thế là đủ rồi.

- Được thôi, anh không muốn một mình ăn con gà giò này chứ?

- Mình đang thử làm việc ấy.

Randy hoài nghi lắc đầu:

- Quân đội không dạy anh phải biết chia sẻ sao?

- Điều đó có liên quan gì tới cậu. - Harry tiếp tục ăn.

- Này, thức dậy thôi anh.

Harry uể oải mở mắt, nhìn những hàng cây trên đường qua màn kính.

- Chúng ta vừa qua Fort Lauderdale, còn hai mươi phút nữa tới Miani. - Randy nói.

Harry đưa tay dụi mắt, bộ râu mấy ngày chưa cạo làm anh khó chịu ba năm trong quân ngũ chưa làm anh quen được với cuộc sống mới, anh ước ao được tắm rửa mát mẻ và cạo râu sạch sẽ.

- Gặp quán đầu tiên nhớ dừng lại, đánh thức cô ta và hỏi xem cô ta sẽ dừng ở đâu khi tới Miami.

- Harry, trước mặt có quán cà phê đó.

Đó là căn nhà nhỏ bằng gỗ ở bên đường, đồng hồ mới chỉ 5 giờ 15 anh phân vân không biết có nên gọi cô ta vào giờ này không? Randy vừa đỗ xe thì Harry đã nhanh chóng bước xuống.

- Mình đi mua cà phê còn cậu sẽ kêu cô ta dậy nhé!

Randy lầm bầm:

- Thật hân hạnh cho em, thật sự em nghĩ anh chẳng có một chút gì quan tâm tới phái yếu.

- Này, im miệng thôi. - Harry cắt ngang lời.

Anh thấy thích thái độ giễu cợt vô tư của Randy. Một người da đen đang ngủ gật sau bàn tính tiền, anh ta hầu như không muốn tiếp Harry.

- Cho hai hộp cà phê đen và nhớ cho nhiều đường.

- Ông có dùng bánh tằm bột rán không?

Harry không thích, nhưng nghĩ hai người kia sẽ rất hài lòng:

- Làm ơn cho bốn cái.

Mùi thơm cà phê đã làm anh thấy dễ chịu. Anh da đen đặt bốn cái bánh vào túi giấy.

- Ông khách không sợ ung thư khi hút thuốc sao? - Anh ta hỏi, tay đẩy cái túi về phía Harry.

- Còn anh? - Harry hỏi.

- Tôi không hút.

Harry nhìn kỹ anh ta:

- Vậy lo cho tôi làm gì?

Anh da đen nhún vai, cầm tờ đôla:

- Thêm ba mươi xu nữa.

Harry trả tiền vừa lúc đó nghe tiếng còi xe bên ngoài, anh vội đi mau về phía cửa ra vào.

Randy ngồi ngay buồng lái, nhìn Harry có vẻ thúc giục. Harry nhìn bộ mặt tái nhợt của Randy, anh đoán chắc đã có điều gì xảy ra. Harry nhanh chóng lên xe và đóng cửa lại.

Randy vội vã cho xe chạy.

- Có chuyện gì vậy Randy. - Harry hỏi.

- Hãy giảm tốc độ xuống! Đây không phải ở trường đua.

Randy rùng mình, lấy tay lau mồ hôi trên trán, giọng bình tĩnh của Harry đã làm anh trấn tĩnh lại.

- Cô ta đã chết rồi! Chiếc chắn đập cho cô ta đâm máu và người cô đã cứng lại. - Giọng Randy run lên.

Harry cảm thấy như hụt hẫng trong lòng, anh cố kìm cảm xúc của mình, nhìn Randy là anh biết ngay có việc quan trọng đã xảy đến.

- Vậy, cậu đang đi đâu thế. - Giọng Harry nhỏ nhẹ. - Dừng lại! Để mình ra xem cô ấy thế nào?

- Trên đường này không thể dừng lại được Harry ạ, cảnh sát thường xuyên đi tuần tra và tôi không muốn bị bắt vì tình nghi là kẻ giết cô ta!

Nét mặt Harry căng thẳng như đang nghĩ điều gì đó... có lẽ anh đang nghĩ đến tình cảnh sẽ bị cảnh sát chặn lại và họ...

- Cậu chắc cô ta đã chết chứ Randy?

- Đảm bảo với anh, vì khi kêu cô ta em không thấy mở cửa nên đã tìm cách lên đó và cuối cùng thì em đã thấy cô ta đã nằm cứng như tượng gỗ vậy.

Trước mặt họ là con đường nhỏ và một tấm bảng với dòng chữ "Bãi tắm gia đình".

- Quẹo đây và đi chậm lại. - Harry nói.

Anh nhìn kính chiếu hậu, con đường vắng tanh. Randy nghe theo Harry giảm tốc độ và rẽ vào con đường, đó là con đường cát dẫn ra biển.

- Ngừng ở đây. - Harry nói. - Chính xe moóc nhà này và họ có thể không nghi ngờ chúng ta.

Randy ngừng xe gần một cái đồi, rồi lại cảm thấy hoảng sợ.

- Hãy bình tĩnh, Harry gắt, rồi lấy cho Randy một hộp cà phê.

- Tôi không thể uống được, mình sẽ nôn mất.

Randy sồn da gà khi nhìn hộp cà phê. Harry vội ra khỏi xe.

- Cậu cứ ở đây, để mình ra xem sao?

Anh lướt đi trên cát đến bên moóc nhà xung quanh mọi vật đều tĩnh lặng trừ những con hải âu đang lượn trên mặt nước.

Anh lấy khăn tay đặt lên cánh cửa xe và mở cửa về phía mình.

Mùi chết chóc tỏa ra đã làm anh khó chịu, anh hình dung một con người đang co quắp được giấu kín bởi chiếc chăn xanh mà Randy đã nói.

Harry vào trong xe và nhấc tấm chăn lên. Anh giật mình vì đó không phải là cô gái mà là một người đàn ông trạc tuổi ngũ tuần, mái tóc rậm và làn da rám nắng, cặp mắt đang trợn trừng. Bên hông phải có vết bầm, hàm răng nhọn và vàng, đầu đầy máu, trông anh ta giống như thú vật.

Harry đảo mắt nhìn xung quanh thì chẳng còn ai ngoài ông ta.

- Ả chết thật hả? - Randy hỏi với giọng run run.

Randy tiến lại gần nhìn Harry với vẻ bồn chồn. Harry rời khỏi xe và đốt thuốc hút, anh gần như đã quen với cảnh này, coi như đây là một lần nữa anh phải chứng kiến.

- Cô ta biến rồi, kẻ chết trong xe là một người đàn ông.

Làn gió đã làm Randy ngửi thấy mùi chết chóc, mặt anh tái dần, còn Harry tới xe Mustang tìm hộp cà phê uống và đang suy nghĩ điều gì.

Harry đang tự trách mình tại sao lại không làm mọi việc từ khi anh có cảm giác nghi ngờ về cô ả?

Anh đến cạnh Randy, ngồi bệt trên cát hai tay ôm đầu:

- Trong lúc mình ngủ, cậu có dừng xe ở chỗ nào không?
- Không! Em đã chạy thẳng một mạch, cô ta biến mất thật rồi sao?

Harry ngồi bật dậy cạnh Randy:

- Ừ, theo mình xác này đã có trước khi chúng ta lên xe và cô ta chuồn khi chúng mình uống cà phê.

Bỗng nhiên anh nhớ lại chiếc Mercedes trắng:

- Đúng là chiếc xe đó rồi! Chỉ chờ điều kiện thuận lợi ả đã sang xe và biến mất.

Anh nhìn chăm chú ra biển:

- Có lẽ đây là ông Joe Black mượn xe ở tiệm Hertz chẳng?

Randy đứng dậy với vẻ kinh hoàng:

- Chuồn ngay thôi!

Harry ngược mắt nhìn anh:

- Cậu hãy ngồi xuống!

Giọng nói đanh thép của Harry buộc Randy phải tuân theo:

- Cậu chẳng hiểu gì cả Randy ạ, chúng ta đang nằm trong hoàn cảnh vô cùng khó khăn. Cảnh sát sẽ dễ dàng tìm ra chúng ta vì

đã có người thấy chúng ta đi chiếc xe này và lúc đó chúng ta không thể nào chối cãi và điều này chính là điều mong muốn của cô ta.

Anh dừng lại, vẻ mặt âu lo:

- Đây là một kế hoạch đã được sắp đặt trước, và cũng có thể hiểu được vì sao chúng ta không nhận diện được gương mặt cô ta.

Randy căn các ngón tay, ngồi im lặng:

- Vậy phải làm gì bây giờ?

- Mình cần biết người chết này là ai?

Harry dụi thuốc và đứng dậy.

Anh với Randy trở lại moóc nhà quan sát kỹ thi hài lần nữa, anh cảm thấy miệng khô và bao tử thắt lại.

Chiếc giày và vớ trái đã rời khỏi chân nạn nhân và da chân đã bị cháy thành than trông thật thảm khốc.

Ngừng một lúc anh kéo xác chết xuống dưới cát. Randy hoảng sợ dõi mắt theo, Harry cố gắng tìm kiếm một thông tin nào đó trên thi hài, nhưng vô vọng. Anh lấy chân đẩy trở lại và bước đến bên Randy:

- Hắn đã bị tra tấn, trông chân anh ta thì biết, theo mình họ muốn tìm thông tin từ anh ta nhưng có lẽ họ không moi được gì? Có thể cái chết ngoài ý muốn của họ, nhưng biết đâu trước khi chết anh ta đã khai rồi và chúng muốn trút tội cho một tên Hippy trên đường. Vì Hippy vẫn là kẻ bị cảnh sát đánh giá xấu.

Randy liếm môi rồi đưa tay chỉ vào mình:

- Như em.

- Đúng, như cậu.

- Ta làm gì bây giờ đây?

- Thoát khỏi cái thân ma. - Harry trả lời. - Trong tình cảnh này chúng ta phải làm vậy thôi. Phải để xe và thân ma này ở hai nơi khác nhau thì mới hy vọng khóa lắp được dấu vết của mình.

Hai người bắt đầu đào lỗ để chôn.

Đến giờ này Randy chưa lấy lại bình tĩnh:

- Em không muốn đụng đến nó, nó làm em nôn mửa.

Đã 6 giờ 05, thời gian không cho Harry chần chừ thêm, anh liền kéo cái thân lại bên hố. Randy quay mặt, hai mắt nhắm lại.

Harry dùng chân đẩy cái thân xuống hố và có một điều đã làm cho Harry run sợ vì bộ tóc đã rớt khỏi đầu người chết như chiếc nón, để lộ ra một chiếc đầu hói.

Một phút bất động Harry chợt nhận ra, ông ta mang tóc giả, và có chiếc khóa nằm trong bộ tóc giả đó, trên cán khóa có ghi: phi trường Paradise City tử 388.

Có phải đây là thứ mà bọn giết người cần? Và chính điều này làm cho ông ta bị tra tấn cho đến chết?

Anh bỏ bộ tóc giả xuống hố và nhét chìa khóa vào túi.

- Nào Randy lại đây! Chôn hẩn cho xong rồi đi thôi.

3.

Nhà hàng Solo Domenico nằm ở một địa thế lý tưởng, cuối một cái vịnh nhỏ. Nhà hàng được xây dựng bằng gỗ với mái lá cọ, nằm trải dài trên bãi cát thoải thoải nghiêng đến tận bờ biển.

Trước mặt nhà hàng là một bãi tắm, ở đây có một quầy rượu, người ta bố trí bên ngoài các tấm nệm và dù che cho du khách nghỉ ngơi với một khoảng cách hợp lý. Harry ngạc nhiên trước nét duyên dáng và sang trọng của nó.

Randy reo lên:

- Đây rồi. - Rồi với một vẻ tự hào trong giọng nói, anh ta tiếp. - Giờ đây anh đã thấy toàn bộ vẻ đẹp của nó chưa? Chắc giờ này Solo không có nhà nhưng ta cứ vào, vì tôi đã có điện trước cho ông ta.

Cả hai cùng đi về phía nhà hàng. Khi họ dừng lại ở những bàn trống thì có người to lớn từ phòng ăn bước tới. Ông ta quan sát Harry rồi quay sang Randy. Ông tươi cười chào đón họ:

- Randy... đồ quý sú? Tại sao giờ mới tới?

Hai người bắt tay nhau vui vẻ, ông đưa tay vỗ nhẹ lên lưng Randy.

Harry đoán đó là Solo, và anh đã quan sát ông ta khi nói chuyện với Randy.

Với dáng người cao to, làn da rám nắng, mặc chiếc áo thun sát người và quần vải bố trắng, đã làm toát lên ở con người ông ta một sức mạnh thô bạo và quyết đoán.

- Sao, đủ sung sức để làm chứ? - Solo hỏi. - Đồng ý hát và phụ trách quây rượu chứ?

- Dạ, em tới để làm việc mà. À, xin giới thiệu đây là Harry Mitchell, vô địch Olympic về bơi, đã từng đi quân dịch ở Việt Nam, anh ấy đến đây mong tìm được việc làm.

Solo bắt đầu quay sang nhìn Harry:

- Đã đi lính ở Việt Nam, hả? Anh có gặp Sam Domenico con trai tôi không? Nó ở đại đội 3 của lính thủy đánh bộ.

-Ồ, nhưng đó là đại đội ưu tú đấy!

- Vậy sao! Đơn vị của anh cũng ưu tú vậy! Anh tìm việc hả? Bơi được chứ?

Họ cùng bắt tay nhau và hình như không ai muốn thả ra, họ siết mạnh tay hơn.

- Bơi hả? Tôi nói với ông rồi! Anh ta đạt huy chương vàng, đương nhiên là bơi tốt rồi. - Randy sốt ruột nói.

- Mình không hỏi cậu. - Solo nói. - Anh có thể làm thầy dạy bơi với mức lương ba mươi đôla một tuần và được đài thọ toàn bộ anh thấy thế nào?

- Tôi sẵn sàng làm việc đó vì cái mà tôi cần là không khí và mặt trời. - Harry nói.

Solo, nhìn anh rồi mỉm cười:

- Thỏa thuận thế nhé! Đến giờ đi chợ rồi. Randy cậu vẫn ở phòng cũ và Harry ở phòng kế bên. Cậu lo cho anh ta nhé.

Solo quay lại nói với Harry:

- Tuần này chưa bắt đầu công việc, anh có thể đi dạo và làm quen ở đây! Tuần sau sẽ vào việc, OK?

- OK.

Solo nhìn Harry với vẻ khác thường, rồi ông siết chặt tay Harry lần nữa.

- Trông anh thật khỏe. - Ông nói. - Thỉnh thoảng có đấm đá chứ Harry?

- Thỉnh thoảng.

- Choảng nhau chứ?

- Khi thật sự cần thôi.

- Tôi cũng vậy.

Harry kịp né với cú đánh nhanh gọn và chết người của Solo, nhưng khi cánh tay Harry chém vào hông của Solo, anh tưởng chừng như đụng vào cái tủ sắt vậy.

Bị tức thở, Solo lão đảo.

Hai người nhìn nhau, Solo mỉm cười:

- Tuyệt lắm, anh không bị ăn đòn mà còn trả miếng tốt nữa Harry ạ, anh chịu đòn tốt chứ? Harry.

- Chỉ khi bắt buộc thôi.

Solo cười và vỗ vào lưng Harry:

- Hy vọng chúng ta sẽ là bạn thân của nhau. Cậu kể chuyện về Việt Nam cho tôi nghe nhé. Con trai tôi rất ít kể về cuộc chiến tranh ở bên ấy.

- Được thôi. - Harry nói.

Bất chợt một cú đấm được tung ra từ Solo, nhưng Harry nhanh nhẹn né được và lại một lần nữa tay phải của anh tống thẳng vào ngực Solo, làm ông ta loạng choạng.

- Mạnh thật. - Solo nói khi kịp lấy lại bình tĩnh.

Ông nhìn Harry vừa buồn vừa tỏ ra thán phục:

- Tôi tin chúng ta sẽ thân nhau. Cậu không có ý định chuyển thành những tay đấm chuyên nghiệp chứ?

- Ông Solo. - Harry nói. - Tôi cần việc làm ở đây. Đáng lý tôi không nên làm vậy nhưng đó là quán tính! Mong anh hiểu cho.

Solo tròn mắt nhìn Harry:

- Xin lỗi tôi ư? Không có gì đâu! Nó làm cho tôi khỏe thêm thôi. Thật ra nếu anh không né kịp, tôi và anh sẽ phải nằm một tuần đấy, Harry ạ.

- Thật vậy sao? Tôi mong sẽ được làm bạn với ông, xin ông đừng nên thử như vậy nữa vì tôi rất sợ mình không kèm chế nổi cú đấm của mình, Solo ạ.

Solo mỉm cười, nhìn Harry soi mói:

- Thật hả? Anh phải kèm cú đấm của mình sao?

Lần này, cú đấm của Solo lại tung ra suýt trúng Harry. Harry đấm trả đòn, cú đấm khá nặng làm ông ta văng ra xa và nằm dài trên mặt đất, trông như con cá bị mắc cạn vậy.

- Trời! - Randy hét. - Anh điên sao Harry?

Randy bước tới, mắt mở to muốn lọt ra khỏi tròng, nhưng Harry đã nắm tay Randy:

- Để ông ta yên, không chết đâu, ông ta thích điều đó mà anh không nghe sao?

Mắt Solo bắt đầu nhấp nháy, rồi ông nhìn Harry cười dù đó chỉ là nụ cười gượng, đoạn ông đưa tay cho Harry kéo đứng dậy:

- Cú đấm tuyệt vời, Harry, giỡn vậy đủ rồi. Tôi mong mình sẽ là bạn thân của nhau. À, vì cú đấm tôi trả anh 40 đôla một tuần và cộng thêm những bữa ăn ngon nhất. - Quay sang Randy, ông nói. - Hãy lo cho anh ta.

Ông loạng choạng bước đến chiếc xe Buick mui trần của mình. Harry và Randy cùng im lặng nhìn theo Solo, chờ ông ta đi khuất, Randy ngưng ngưng nói:

- Đi theo tôi, tôi chỉ chỗ ở cho anh.

Không nhìn Harry, gương mặt Randy vẫn chưa hết bàng hoàng. Chợt có cô gái xuất hiện ở cửa nhà ăn, Harry đoán ngay không ai khác đó là Nina Domenico, thoạt trông thấy Nina, Harry đã cảm thấy xốn xang khó thở, đúng là nàng có những nét đặc biệt như Randy đã nói. Harry nghĩ thầm:

“Quả thật Randy đã không phóng đại” khi nói về nàng. Một cô gái chỉ mới vào khoảng 20 vóc dáng mảnh mai, có bộ ngực săn và gọn. Mái tóc đen huyền, có gương mặt đẹp gợi cảm đã làm

Harry thật sự rung động. Lúc này có lẽ như Nina đang bực tức điều gì đó nhưng chính điều này đã làm cho Harry càng muốn nói chuyện với nàng hơn.

- Randy, tôi không ưa bạn anh. - Nàng đột ngột nói.

Mặt Harry đanh lại.

- Có gì xảy ra thế, cô Nina? - Anh thản nhiên hỏi.

- Chính anh!

Nàng rời cửa và đến trước mặt anh, Harry cúi nhìn nàng, chiếc áo nịt đỏ và quần chạt trắng đã làm nổi lên bộ ngực đầy đặn và đôi chân thật đẹp của nàng.

- Đồ tồi, tại sao anh lại đánh một người cỡ tuổi như ông ấy?

- Hẳn cô muốn nói cha cô không đủ sức với tôi?

- Tôi cảm thấy buồn khi làm điều đó, bất đắc dĩ thôi, nhưng tôi sẽ buồn hơn nếu phải chịu đòn của ông ta.

- Anh sẽ quấy rối khi làm việc ở đây. - Nàng thét lên. - Anh hãy đi khỏi đây ngay và đừng bao giờ trở lại nữa.

Harry với vẻ lạnh lùng:

- Tôi không muốn nghe ra lệnh kiểu này đâu! Cô Nina ạ, tôi sẽ đi khi chính ông ta nói lên điều ấy.

Bất ngờ nàng đưa tay tát cho anh ta một cái thật mạnh nhưng anh đã tránh được một cách dễ dàng và điều đó đã làm nàng mất đà nhào tới phía trước, ngã vào người anh. Lúc này anh

thật sự cảm nhận đôi gò căng tròn của nàng. Nàng ngược nhìn anh với vẻ tức giận.

- Chuyện gì xảy ra ở đây vậy?

Một người đàn ông nhỏ con, mặc quần đen và áo sơ mi trắng xuất hiện lên tiếng.

Harry khó chịu nhìn thấy vẻ độc ác và kهنh kiêu của hần.

- Manuel! - Nina la lên. - Hãy đuổi tên này cho em.

- Anh nói đúng. - Randy ngượng cười. - Bực nhất là người ta không hiểu được điều đó.

Harry cười nhẹ nhm:

- Có lẽ phải vậy thôi.

Sau 10 giờ, Harry nhìn thấy hai đứa nhỏ da đen chạy ra xách đồ khi lão đi chợ về. Harry đã ngồi 2 tiếng đồng hồ dưới bóng cây cộ để đợi Solo trở về.

Lúc này Harry chợt nhớ đến xác chết bí mật. Anh thật sự lo lắng vô cùng.

Sau khi chôn xác chết, Randy và anh tiếp tục đến Miami và anh đã gửi chiếc moóc nhà vào bãi gửi xe miễn phí, nơi đó đã có hàng trăm chiếc và anh cho rằng đây là chỗ thuận tiện nhất.

Buổi sáng vào giờ này không có người, họ đã gỡ cái moóc nhà vào hàng và khó ai trông thấy điều gì.

Vượt quá Miami có bãi đậu xe, Harry đã đưa chiếc Mustang vào đó và đã không quên xóa dấu tay của mình.

Khi xong việc, hai người đi xe đồ tới nhà hàng Solo. Nghĩ lại chuyện ấy, Harry tự nhủ và cho mình đã làm đúng. Anh nghĩ, họ vẫn yên ổn khi xác chết chưa bị phát hiện, và rất khó để tìm chiếc Mustang. Và nếu có, họ cũng không thể phát động ngay cuộc tìm người liên quan đến xác chết.

Harry mân mê chiếc chìa khóa đã tìm thấy trong bộ tóc giả, và anh phân vân không biết có nên tiết lộ cho Randy biết điều này không?

Harry nghĩ, chắc hẳn chiếc chìa khóa này có giá trị rất lớn nên mới có cuộc tra tấn dã man như đốt cháy chân ông ta như vậy.

Anh hỏi Randy thì biết phi trường chỉ cách nhà hàng khoảng hai mươi cây số về hướng tây.

Anh nghĩ không biết có dịp để tới phi trường không? Ước gì có xe buýt đến đó. Hay anh có thể mượn xe của Solo? Anh nghĩ sẽ phải làm việc này trước khi bắt tay vào nhận công việc.

Anh ngạc nhiên khi thấy Randy không mảy may gì nhớ đến chuyện ấy cả. Anh tự nhủ là sẽ không nghĩ đến chuyện ấy cho tới khi có thể tới phi trường và xem tử kết sắt ấy chứa gì?

Anh nhìn Solo đang nặng nề bước lên bậc thềm, lúc ấy Nina cũng vừa xuất hiện.

Dù ở khá xa, nhưng Harry cũng thấy được sự giận dữ của Nina đối với Solo.

Harry nghe giọng the thé nhưng không biết chuyện gì? Cử chỉ của nàng hướng về phía phòng anh đang ở, Harry đoán ngay nàng đang than phiền về anh.

Harry tự hỏi chẳng hiểu cô ta có đủ sức để Solo đuổi mình không?

Tuy nàng giận dữ nhưng vẫn gây cho anh một thiện cảm đặc biệt mà từ ngày Nhàn, cô gái Việt Nam đã chết tới giờ anh mới cảm nhận lại, anh dễ dàng quên những cô gái đã đến với anh. Nhưng đối với Nina, anh nghĩ sẽ phải gặp nhiều phiền phức.

Mặc dù không muốn dính thêm vào chuyện tình cảm nữa, nhưng ở cô gái này có điều gì đó khiến anh phải bận tâm. Anh nghĩ lần này sẽ rất phiền toái.

Anh thấy Solo đứng ở mái hiên, nhìn chăm chú rồi ông gọi Harry.

Cả hai cùng bước đến bên nhau.

Solo mỉm cười với Harry:

- Anh vừa cãi vã với con gái tôi hả?

- Không hẳn vậy. - Harry điềm nhiên. - Chính cô ấy đã kiểm chuyện với tôi trước.

Solo bật cười:

- Đó là một đứa con gái tốt, nó tuyệt vời như mẹ nó vậy, anh hãy thận trọng vì nó không có thiện cảm với anh. Tôi đã nói tốt về anh cho nó nghe. Điều này cũng dễ hiểu thôi Harry ạ, nó luôn nghĩ tôi còn rất trẻ và khỏe mạnh, và giấc mơ của nó tan vỡ khi anh đã hạ gục tôi! Anh nhớ Dempsey chứ, hồi nhỏ tôi đã tôn thờ ông ta cho tới khi ông ta bị Tunney đánh gục, có lẽ cũng giống nó lúc này, anh hiểu chứ Harry?

- Tôi hiểu, ông Solo ạ, có lẽ tôi phải đi khỏi đây thôi, tôi không muốn làm phật lòng con gái ông, còn rất nhiều việc tôi có thể làm.

- Harry, đừng xử sự như vậy với một người phụ nữ. - Solo nói.

- Không, có lẽ chính vì tôi ở trong rừng quá lâu nên trở thành cục cằn thô lỗ, thôi ông cứ để tôi đi khỏi đây.

- Không, tôi muốn anh ở lại, có rất nhiều công việc mà anh có khả năng giúp tôi. Nếu có điều gì với Nina tôi sẽ giải quyết cho. Tuy vậy, nhưng Nina là cô gái tốt. Tôi đề nghị anh hãy ở lại.

Harry ngập ngừng:

- Thôi được, tôi sẽ làm theo ý ông.

Solo mỉm cười thân mật vỗ vai Harry:

- À, đừng gọi tôi bằng ông nữa, hãy cứ gọi Solo như mọi người. Trưa nay ít khách nhưng vẫn phải chuẩn bị chu đáo. Anh giúp tôi chứ?

- Tôi đến đây để làm việc mà.

- Vậy anh kiểm tra lại các thiết bị trong lều nhé, sẽ có hai người đến phụ anh, bãi tắm phải luôn sạch sẽ, tắm nệm và dù đều phải tốt đấy! Anh làm được việc này chứ Harry?

- Tất nhiên là được rồi.

- Tối giờ ăn trưa anh đến nhà bếp nhé!

Solo vỗ nhẹ lên vai Harry:

- Đừng giận Nina, nếu nó quấy rầy, anh cứ nói với tôi, tôi sẽ đét vào đít nó, đồng ý chưa?

Harry chỉ gật đầu nhẹ, và cảm nhận mình đã xử sự sai khi quyết định ở lại, nhưng chính Nina đã làm anh hài lòng khi Solo đề nghị anh ở lại.

Hai mươi chiếc xe đạp đã xếp thẳng hàng trên cát và còn mười ba cái cần sửa chữa. Lúc hai thằng da đen đi lấy sơn và cọ, anh nhìn đồng hồ đã tới giờ ăn trưa.

Anh vội trở về phòng, tắm qua loa rồi khoác áo tới phòng ăn, căn phòng rộng rãi và thoáng mát.

Solo, Nina, Manuel đều đã ngồi ở bàn.

- Nào, nào. - Solo nói. - Hãy ngồi vào đây đi Harry, anh biết Nina con gái tôi chưa, Harry?

Nina im lặng đưa tay lột vỏ con tôm càng và không thềm ngược mắt. Harry nghĩ, mình không đến đây thì tốt hơn.

Solo nháy mắt anh, giới thiệu anh với Manuel, gã lạnh lùng nghiêng đầu, rồi ông đẩy về phía anh đĩa thức ăn nguội.

- Ăn đi, Harry. Tình trạng mấy chiếc xe đạp thế nào?

Harry kể lại cho ông ta, vì ngồi trước Nina nên anh không thể không nhìn nàng, còn nàng vẫn không ngẩng mặt và đứng dậy sau khi ăn xong hai con tôm.

- Xin hẹn ba lát nữa! - Nàng nói, rồi đi.

Harry nhăn mặt khó chịu.

- Anh đừng bận tâm tới nó. - Solo nói. - Ngày mai phải mua nhiều thứ, anh đi với tôi chứ Harry?

- Vâng, thưa ông.

Randy đã ghi những tên rượu phải mua. Trong lúc Solo trao đổi với Randy, Harry đã ăn xong. Manuel đi khỏi khi Harry đang ăn bánh mứt, Harry cũng chẳng thêm quan tâm tới anh ta.

Randy trở lại quầy rượu, anh ở lại với Solo. Solo rót cho anh ly rượu trắng và nói:

- Tôi muốn anh kể cho tôi những gì đang xảy ra ở Việt Nam, Sam là một đứa tốt, ở nhà nó đã giúp tôi rất nhiều việc.

Harry uống cạn ly rượu:

- Vâng, nhưng đâu phải chỉ có anh ta phải như vậy?

- Đúng. - Solo thở dài. - Chỉ vì cuộc chém giết vô ích đó. À, bảy giờ là cơm tối, cần gì, Whisky hay cà phê cứ nói với Joe nhé, đừng ngại.

Ông hất cằm chỉ người đàn ông to lớn.

- Tối nay tôi muốn đi dạo thành phố một vòng. - Harry bình thản nói. - Có thể đi xe ca được không?

- Tất nhiên, cứ nửa giờ có một chuyến, chuyến cuối cùng lúc hai giờ sáng.

- Tôi không có ý về mượn. - Harry nhận thấy Solo không muốn cho anh mượn xe.

Hôm nay anh cảm thấy rất thoải mái khi làm việc cùng Charlie và Mike. Họ làm việc với nhau rất ăn ý.

Đến giờ nghỉ trưa, anh mặc áo quần và đi tới nhà bếp. Tối muộn năm phút nhưng Nina và Manuel đã ăn xong và đứng dậy. Cả hai cùng quay lại quán ăn và không hề nhìn Harry.

Solo đang đứng trước một cái lò lớn, mỉm cười chào anh. Ông ta đặt trước mặt anh miếng bít tết bọc với đĩa khoai tây chiên.

- Sếp có dùng bia không?

- Có, và xin cho khá khá.

- Randy không tới sao? - Harry hỏi.

- Buổi tối cậu ấy ăn ở quầy.

Solo gật đầu hài lòng.

- Một ngày ổn thỏa cả chứ? Anh đã tìm thấy không khí và mặt trời chưa?

- Thật tuyệt!

Harry hào hứng nói với Solo về chỗ nhào lộn dành cho du khách.

- Harry, anh biết làm không?

- Đương nhiên là tôi biết rồi. Nếu ông đồng ý tôi sẽ làm ngay chỉ vài cái chiếu xơ dừa, ít dây, vài ký xi măng là xong thôi. Có thể thu hút khách được đấy?

Solo cảm thấy phấn khởi với sáng kiến được nêu ra.

- Anh đã nói gì?... biểu diễn hả?

- Nhào lộn từ trên cao, các kiểu nhảy mạo hiểm mặc dù đã bỏ khá lâu nhưng tôi sẽ làm được.

Mặt Solo sáng lên:

- Tuyệt vời! Đồng ý. Harry, tôi sẽ đưa anh đến trại của của Hammerson mua những thứ cần thiết và anh sẽ trở về bằng xe buýt. Anh thấy thế nào?

- Đồng ý!

Ăn xong, Harry nhanh chóng trở về phòng để tính toán những thứ cần phải mua. Harry đã đi bơi trước khi đi ngủ, anh thấy nhà hàng vào ban đêm khá nhộn nhịp và đông khách.

Harry chỉ nhìn qua Randy và Manuel, anh dõi tìm Nina, cuối cùng anh đã thấy Nina với bộ pyjamas lụa trắng, và mái tóc dài trông thật dịu dàng và thùy mị.

Nàng đứng dưới mái hiên, đang lơ đãng nhìn về phía anh, nhưng anh biết nàng đã trông thấy anh. Anh mãi mê ngắm nàng cho tới khi nàng bước đến bên người mặc bộ đồ smoking trắng, cầm ly rượu nơi tay.

Harry mau chóng và lặng lẽ bơi vào bờ.

Đồng hồ chỉ 10 giờ thì Solo cũng đã mua đồ xong.

- Tốt, thế là xong. - ông nói với Harry. - Chúng ta đi uống cà phê thôi! Sau đó tôi sẽ đưa anh tới chỗ Hammerson mua thêm một ít gỗ.

Harry gật đầu, khóa trái cửa xe rồi bước tới chỗ Solo, cả hai vào một quán vừa bán bia và bán rượu. Trong quán khá rộng và đông người, nhưng hầu như ai cũng biết Solo. Solo ngừng lại trước một bàn để giới thiệu Harry và nói:

- Anh ném thử đi. - ông đẩy về phía Harry một tô xúc xích giòn màu nâu. - Đặc sản ở đây đây. Đó là thịt heo hầm trong rượu rum.

Ông nhìn sang Harry:

- Anh thích công việc này chứ?

Harry gật đầu, quả thật là Harry đã cảm thấy thích thú khi làm việc với Solo. Trên đường đi anh kể cho Solo nghe rất nhiều chuyện về Việt Nam.

Harry vừa kể cho Solo nghe về mảnh đất mà anh đã chiến đấu thì bất chợt có một người gây guộc và da mặt rám nắng tới gặp họ ở quầy.

- Chào Solo! - Ông ta nói. - Ông không có gì phiền toái chứ?

Solo vui vẻ quay sang với người mới đến:

- Ông Lepski, ông cần gì? Đây không phải là nơi anh tìm được bọn lưu manh đâu!

- Ông giễu tôi sao? Chúng đều là những thằng tù khổ sai có thể vì mười xu mà giết cả mẹ chúng.

Ông nhìn Harry soi mói, Harry nhận thấy ông ta là một sĩ quan cảnh sát.

- Harry, đây là thanh tra Tom Lepski ở đội cảnh sát thành phố. - Solo nói. - Ông Lepski, còn đây là Harry, thầy dạy bơi mới của tôi.

- Vậy hả? - Lepski nhìn Harry nói. - Ông biết bơi à! Thầy dạy bơi trước kia của Solo không hề biết gì về bơi cả!

- Tôi có thể vớt ông khi ông cần. - Harry nói.

Solo cười khoái chí:

- Hay quá, ông Lepski ạ, ông có thể ghé chỗ tôi bơi khi rảnh và Harry cũng có thể vớt ông, đồng ý chứ.

Lepski mỉm cười, mặt lạnh như tiền:

- Ồ, nếu có thể. À, ông gặp Riccard Banh Bi Da lần cuối vào lúc nào?

Solo mở to đôi mắt hí của mình:

- Riccard? Mấy năm nay tôi đã không gặp ông ta. À, sao tự nhiên ông lại quan tâm tới ông ta vậy?

- Solo, người ta báo cho tôi ông đã gặp ông ta ở đây vào thứ ba tuần rồi.

- Thưa ông Lepski, tôi đã không gặp Riccard hai năm nay rồi. - Solo nhắc lại.

Lepski nhìn Solo như dò xét:

- Nhưng ông ta đã ở đây ba ngày. Chẳng lẽ ông ta không đến gặp ông? Vì sao?

- Làm sao tôi biết được điều đó? - Solo nói. - Tôi không thân ông ta, chắc gì ông ta biết tôi sống ở Paradise City này.

- Vậy mà tôi nghĩ hai người rất thân nhau đấy! Bọn thành tích bất hảo đều biết rõ ông! Có gì Riccard lại không biết nhỉ?

- Ông quá ranh ma, Lepski ạ! - Solo lắc đầu và dừng đỉnh nói tiếp. - Nhưng đã hai năm nay tôi không gặp ông ta.

Lepski lại nhún vai:

-Ồ, đồng ý. Vậy ông có nghe tin gì về lão không?

- Thỉnh thoảng tôi cũng nghe về ông ta, nhưng ông biết đấy, tôi đã cự tuyệt với công việc ấy rồi. Tôi có nghe nói rằng Riccard đã vớ được phi vụ lớn ở Vero Beach nhưng đã lâu tôi không quan tâm tới.

- Ông coi thường tôi sao? Vero Beach? - Lepski nhìn Solo. - Phi vụ nào thế?

- Tôi cũng không rõ, ông Lepski ạ, và cũng chẳng tin có phi vụ lớn ở Vero Beach.

- Trừ nơi đó là chỗ buôn lậu lý tưởng. - Lepski nội.

- Đúng như vậy, nhưng Riccard không buôn lậu, anh ta chỉ chuyên đục tủ sắt.

- Như vậy không có nghĩa là... nó xảy ra bao lâu rồi?

- Khoảng hai tháng. - Lúc này Harry chăm chú hơn vào câu chuyện của hai người.

- Solo, tôi cần ông giúp đỡ. - Lepski nói. - Tôi nghe đồn là ông ta đã biến khỏi đây và sau đó, tình cờ tên đàn em của tôi thấy ông ta đi taxi tới vùng này. Và điều chắc chắn Riccard sẽ cần là một chiếc xe hơi. Tại văn phòng Hertz ở Vero Beach cho biết, có một người tên Joe Black ở Cleveland đến đây muốn chiếc Mustang, khi kiểm tra ở Cleveland thì không ai tên là Joe Black cả. Và khi tôi đưa ảnh của Riccard, họ đã nhận ra mặt ông ta chính là người đã mượn xe. Hiện giờ cả xe và người đều biến mất.

Solo có vẻ ngao ngán.

- Thưa ông Lepski, thật lòng xin lỗi ông! Tôi sẽ chẳng giúp gì được cho ông cả, vì hai năm nay tôi không gặp anh ta rồi.

Lepski nhìn thẳng vào mắt Solo:

- Được, hãy cẩn thận đấy Solo ạ.

Ông ta lách giữa đám đông và đi ra ngoài đường đang rực nắng.

Solo uống hết cà phê, vui vẻ nhìn Harry:

- Ta đi chứ?

Cuối cùng hai người đã rời khỏi quán.

Tới đường cái, Solo nói:

- Lepski là tên cớm đầy tham vọng. Tôi không muốn giúp hắn. Randy kể nhiều về tôi cho anh nghe rồi phải không?

- Phải, nhưng tôi hiểu rất mơ hồ. - Harry thận trọng thăm dò.

- Một tên cướp đã ăn năn? Có phải Randy đã nói vậy không?

- Đúng thế.

- Đó là sự thật, tôi có thể làm một cú thích đáng rồi nghỉ hưu, nhưng lại không muốn sống những ngày cuối đời trong khám. Tôi còn thằng con trai trong quân đội và cả Nina đáng yêu nữa. Nhưng chỉ có Sam hiểu được điều này. Solo mỉm cười.

- Hiểu gì? - Harry hỏi.

- Tham vọng, Nina không hiểu điều ấy. Đã nhiều lần tôi muốn trở lại con đường cũ, nhưng nghĩ đến công việc hiện tại và Nina thì tôi lui ngay. Nina sẽ sống ra sao nếu không có tôi?

- Ông nghĩ vậy là đúng, còn Riccard Banh Bi Da là ai thế? - Harry tò mò.

- Một tên cướp chuyên đục tử sắt. Hắn ta chỉ kém tôi thôi. - Solo vỗ ngực tự hào. - Tôi đã bị sa lưới khi chúng tôi làm ăn chung với nhau. Tôi nghĩ đã đến lúc Riccard cũng phải rút lui như tôi.

- Vừa rồi gã tới đề nghị cùng ông làm một phi vụ à? - Harry hỏi với giọng thờ ơ.

- Không, không phải một phi vụ, nó có vẻ rất bí mật, rất bị kích động, nó...

Solo nhìn Harry soi mói:

- Nhưng sao anh lại quan tâm điều ấy?

- Ông nói là không muốn giúp ông Lepski. Tôi đoán ông đã gặp Riccard hôm thứ ba.

Solo ngượng ngịu cười:

- Ranh ma lắm, anh sẽ là tên cớm giỏi, Harry ạ. Tôi thấy sẽ bất lợi khi cho ông Lepski biết điều này. À, tôi đã từ chối không cho lão mượn chiếc tàu của tôi, mặc dù lão đã đề nghị sẽ trả cho tôi năm ngàn đôla vào cuối tháng. Tôi đã cười vào mặt lão ta, nếu đồng ý thì chiếc tàu của tôi hôm nay cũng đã biến mất rồi.

Ông đặt tay lên vai Harry:

- Đây, bí mật đấy nhé.

- Tất nhiên! - Harry nói quả quyết.

Họ lặng đi một lúc, bỗng Solo lớn tiếng:

- Theo tôi, Riccard đã chết, theo thái độ của nó tôi đoán có kẻ đang săn đuổi nó.

Harry rung mình khi nghĩ tới bàn chân bị đốt cháy.

- Riccard rất đáng ghét, hắn lúc nào cũng huênh hoang. Hắn đã tốn rất nhiều tiền vì bộ tóc giả, và chúng tôi đã ở tù vì bộ tóc giả của hắn đấy.

Solo cười phá lên:

- Anh hãy tưởng tượng xem, Hammerson là bạn tốt của tôi, và tôi cũng rất thích đồ án của anh ta, Harry ạ.

Ông ngừng xe và Harry bước xuống.

- Nửa giờ tới sẽ có xe ca. - Solo nói. - Nhớ kịp giờ về ăn trưa. Không hé răng về Riccard nhé! Không biết sẽ ra sao? Sẽ phải rất cẩn thận với Lepski, ông ta rất nhạy bén. Không đề cập gì đến tôi nhé!

Harry đắm chiều nhìn theo Solo, sau đó bước vào trại cưa.

4.

Gìờ nghỉ trưa.

Trên bãi biển, trước nhà hàng Solo, khoảng vài chục người đang nằm dài dưới tán dù, họ ăn mặc tương đối tươm tất.

Lúc này nhà ăn trở nên yên lặng đến có thể nghe tiếng ngáy ngủ của Solo.

Harry đang ngồi dưới bóng một cây cọ. Cạnh anh là Randy đang nằm ngửa và đôi mắt dấu sau cặp kính râm. Harry nghĩ về Lepski và những điều Solo đã tiết lộ có liên quan tới Riccard.

Sau khi do dự anh đã quyết định nói rõ cho Randy biết mọi chuyện để sẵn sàng đối phó.

- Đó, tất cả là như vậy. Bọn giết người rất cần chiếc chìa khóa, mà nó lại đang ở trong tay mình.

- Ném nó đi là xong. - Randy nói. - Đó đã là quá khứ rồi.

- Không đơn giản như vậy đâu! Lepski là tên cảnh sát rất thông minh, ông ta nghi Riccard đã chết. Nếu chiếc xe Mustang được tìm thấy thì có nguy cơ sẽ bị phát hiện. Mình muốn biết trong tủ sắt kia có gì?

- Còn tôi, hãy ném nó đi cho rảnh nợ. - Randy nói.

- Có tiếng đồn, Riccard đã thực hiện một phi vụ lớn, và hẳn là tên chuyên cạy tủ sắt, tất cả những điều đó có thể suy luận: hẳn làm thuê cho bọn nào đó. Nhưng sau khi đã nắm được hàng trong tay, hẳn không thực hiện điều mà người chủ cần và dấu

hàng trong tủ sắt ở phi trường, bọn mướn đã bắt hắn phải khai ra, trong một cuộc tra khảo thì hắn ta đã chết. Như vậy số tiền trong tủ sắt có thể thuộc về bọn mình, Randy ạ.

Randy đứng bật dậy, nhìn Harry:

- Tôi không hiểu anh đang nói gì?
- Cảnh sát chỉ biết Riccard đã thực hiện một phi vụ lớn thôi! Có thể đó là số tiền bất chính nên không ai thừa gửi. Nếu vậy, số tiền đó sẽ thuộc về mọi người.

Trong lúc này Randy chăm chú hơn:

- Anh nói, nếu mình tìm được thì chúng sẽ thuộc về bọn mình sao?
- Tại sao không? Bây giờ cậu còn muốn ném chìa khóa đi nữa không?
- Thôi được, nếu nó có giá trị lớn. Nhưng anh tin chắc trong tủ sắt có tiền không?
- Mình không rõ, nhưng nếu không phải là tiền thì cũng là cái gì có giá trị lớn thì Riccard mới chịu cực hình như thế.
- Chính xác lắm. Harry, anh có thể không nói với tôi về mọi thứ mà? Anh có thể tự mình đi mở tủ sắt mà? Vậy tại sao anh lại rủ tôi dính vào việc này?

Harry chăm chú nhìn Randy:

- Nếu chẳng may cảnh sát phát hiện thì cả hai cùng ngồi ghế điện, cả hai cùng chung nỗi khổ thì cả hai cùng được hưởng quyền lợi chứ!

Randy lắc đầu với vẻ thán phục:

- Anh thật kỳ lạ, Harry ạ. Harry này, anh có tin bọn mình sẽ giàu không?

Harry nhún vai:

- Có thể, nhưng đừng hy vọng quá.

Bỗng Harry có cái nhìn khác thường khi thấy Nina mặc bộ đồ tắm bikini đỏ từ nhà bếp đi ra, Harry thấy rạo rức trong người.

- Harry đừng nhìn nữa. - Randy nói. - Đây là khu vực cấm săn bắn trừ phi anh muốn đụng đến Solo.

Harry đứng dậy, quay lưng về phía Nina.

- Cậu nói với Solo là mình lấy chiếc Buick đi mua những cây chắn để làm chỗ nhào lộn nhé.

- Gần phi trường hả? - Randy hỏi.

- Không! Còn cách rất xa.

- Hiểu rồi, tôi sẽ nói lại.

Harry vào phòng thay đồ và ra bãi đậu xe, sắp chui vào xe, anh bỗng dừng lại.

Trong bãi giữ xe có chiếc Mercedes SL 180 màu trắng, khiến anh nhớ lại chiếc xe đã rước cô ả khỏi chiếc Mustang. Chẳng lẽ trùng hợp đến thế sao? Cũng có khả năng ấy.

Cuộc sống trong quân ngũ đã khiến anh không bỏ sót một sự kiện nào?

Nhìn xung quan không thấy ai, anh liền đến bên chiếc xe Mercedes và đã dễ dàng nhìn thấy tên chủ xe:

Emmanuel Carlos

1279 PineTree Boulevard

Paradise City

Điều này chẳng có ý nghĩa gì với anh cả. Anh cảm thấy bối rối. Rõ ràng, vùng này không thể chỉ có một chiếc xe Mercedes SL 180 màu trắng! Nhưng không thể bỏ qua tầm quan trọng của nó.

Anh đi dọc theo hông nhà và bước tới quầy rượu. Lúc này Joe vừa rửa ly vừa hát, mắt anh chợt sáng lên khi thấy Harry.

- Sếp cần uống gì không? - Anh ta hỏi.

- Xin cho một Coca Cola nhé.

Harry ngồi trên ghế đầu, bên trong đã vắng khách nên anh dễ dàng trông thấy ngoài bãi tắm những thân hình đang nằm dài dưới các cây dù.

Joe đưa Coca Cola đến cho Harry.

- Anh biết Emmanuel Carlos không? - Harry cầm lon nước ngọt hỏi.

- Ông Carlos à, tất nhiên rồi, anh ta là khách sộp của nhà hàng này đấy. Hiện tại, ông ta đang ở bãi tắm với bà Carlos.

Các nghi vấn trong đầu Harry biến mất.

- Ông ấy làm gì thế Joe?

- Làm gì ư? Tôi nghĩ chẳng làm gì cả! Ông ta được hưởng gia tài kếch xù của ông bố để lại.

- Vậy bố ông ấy làm gì?

Joe đưa cho Harry hộp xì gà.

- Đây là bố ông ta. Các xì gà Carlos Habana.

Harry chăm chú nhìn kỹ, thấy hình một người râu rậm mặc lễ phục.

- Joe này, mình tưởng hiện nay không còn nhập xì gà Habana nữa.

- Đúng vậy, người ta chỉ bán chui thôi, ông Solo có dự trữ để bán cho khách quen.

- Anh nói ông Carlos đang có mặt ở đây phải không?

- Đúng vậy, ông ta đang ở với bà Carlos ở cây dù thứ tư bên phải ấy!

Harry đưa mắt nhìn ra bãi biển.

Anh trông thấy họ đang nằm dưới dù, một người đàn ông lực lưỡng mặc chiếc quần tắm, xoay lưng lại phía Harry, bên ông là người đàn bà mặc may đo trắng, da nâu vì rám nắng, bộ ngực nhỏ và cái bụng rất thon, trông rất thanh mảnh, gọn gàng.

Harry nhìn họ xong, nhún vai.

- Chào Joe, hẹn gặp lại. - Rồi anh bước ra ngoài.

Khi mua xong những cây chần thì đã 16 giờ, anh vội vàng đến phi trường, khó khăn lắm anh mới tìm được chỗ đậu xe và tìm thấy nơi có những tủ sắt, anh đi dọc hàng lang để tìm số 388.

Xung quanh tủ 388 chỉ có người lớn tuổi đang cố kéo cái xắc ra khỏi tủ và một ông mặc quần áo mùa hè đang đi tới, tay xách một cái vali, trông vẻ sốt ruột vì chưa tìm thấy tủ trống. Harry không ngần ngại, rút chìa khóa ra khỏi túi và mở tủ. Trong tủ, chỉ có cái vali cũ màu trắng bằng nhựa với một băng đỏ sẫm ở bên cạnh, có lẽ đây là dấu hiệu để người gửi dễ nhận ra.

Harry lấy ra và đặt nó xuống đất. Harry cảm thấy thất vọng vì nó quá nhẹ, bên trong không thể chứa một gia tài.

Khóa vẫn để ở ổ, anh đóng cửa tủ sắt xách vali đi về phía khu vực có cửa ra vào.

Hàng đoàn người đang chen lấn nhau. Bỗng một giọng đàn ông vang lên báo hiệu chuyến bay 507 khởi hành đi New York.

Harry nhanh chóng trở về phòng mình, anh sốt ruột không biết bên trong đựng gì!

- Này, anh kia!

Một giọng hách dịch vang lên. Harry vẫn không dừng bước cho tới khi anh nhìn thấy ông thanh tra Lepski.

Bỗng anh thấy vali như cháy bỏng trong tay. Anh chăm chú nhìn Lepski khi ông ta đang cố lướt qua mọi người để đến chỗ anh.

Ông ta nhìn thẳng vào Harry nói.

- Anh nhớ tôi chứ? - Lepski hỏi.

Harry nhìn ông ta không nao núng.

- Tất nhiên, ông Lepski, ông đã từng hỏi tôi có biết bơi không mà?

- Đúng. - Lepski đáp cụt lủn. Ông ta ngỡ ngàng vì thái độ thờ ơ của Harry.

- Anh làm gì ở đây vậy?

- Tôi đến lấy cái vali. - Harry trả lời.

- Vali của anh hả?

Lepski có vẻ đe dọa, ông nhìn vào vali.

- Đúng, ngày hôm qua tôi gửi nó ở đây, tôi đã làm việc cho Solo và đương nhiên phải cần đồ dùng, ông còn hỏi gì nữa không?

Lepski bỗng nổi cáu:

- Đừng giỡn mặt với tôi, Harry, ở đây tôi không ưa những con rối.

- Vậy sao? Vậy ông ưa loại nào? Những tên khờ chắc!

Nét mặt của Lepski sa sầm lại:

- Tôi đã nói anh đừng giỡn mặt! Anh ở đâu tới đây?

Harry rút giấy tờ và đưa cho Lepski:

- Lepski, nếu cần ông có thể xem.

Lepski cầm giấy tờ và đọc rất kỹ lưỡng, sau đó trả lại cho Harry.

- Lính dù hả? OK. Xin lỗi trung sĩ, ở đây có vô số tên vô lại và tôi phải để mắt đến chúng! Chúc mừng anh đến đây. À, đừng để bụng nhé!

Ông bắt tay Harry.

- Không có gì.

- Trung sĩ, anh ở lại đây lâu không?

- Hai tháng, có việc đang chờ tôi ở New York. Tôi đến đây để hưởng gió và mặt trời.

- Anh chọn đúng chỗ rồi đấy. - Lepski lại hỏi. - Anh trung sĩ, ông Solo có nói gì với anh về việc gặp Riccard không?

- Thưa ông Lepski, ông ta chẳng nói nửa lời. - Harry bình thản.

- Thế ông ta có nói gì về tôi không?

- Có, ông ấy nói: Ông rất thông minh và có nhiều tham vọng.

Lời khen làm Lepski khoái chí.

- Lão ấy ranh ma thật đấy. Lão là cựu tù nhân ấy. Hôm nay tôi sẽ đưa vợ tôi đến ăn tối.

- Chắc ông ấy sẽ vui lắm.

- Anh tin vậy sao? - Lepski cười. - Tôi thì không bao giờ tin, nói xong viên thanh tra bỏ đi ra phía cửa.

Harry thở dài nhẹ nhõm, anh rời khỏi phi trường và đi thẳng đến chỗ đậu xe. Cuộc gặp bất ngờ với Lepski, đã làm cho Harry có linh cảm rằng sắp sửa có gì đó xảy đến với mình.

Lúc quay xe trở lại lối ra, anh thấy chiếc Chevrolet màu xanh lá cây và trắng, bám đầy bụi, đột ngột hãm phanh và chạy theo xe anh, lái xe là người đàn ông lùn, da nâu, đội nón rơm che khuất mặt.

Trong hoàn cảnh khác, chắc hẳn Harry không để ý đến, nhưng lúc này nó làm anh phải suy nghĩ.

Anh rẽ vào con đường lớn và bật đèn signal cho xe dừng lại ở bên phải, đồng thời lúc này chiếc Chevrolet cũng từ từ dừng lại. Thế rồi anh lại nhấn ga chiếc xe chồm lên hòa mình vào dòng xe, thỉnh thoảng anh vẫn thấy chiếc Chevrolet bám ở đằng sau mình.

Chẳng lẽ nó đang bám theo mình? Vì cách hai xe nên anh không thể trông thấy biển số. Xe Chevrolet vẫn theo sau cho đến khi vào đường rẽ về nhà Solo thì nó tiếp tục chạy, còn tài xế thì quay sang nhìn Harry.

Harry đậu xe và mang vali vào phòng. Lúc ấy Solo đang đứng ở ngưỡng cửa nhà bếp.

Solo càu nhàu với vẻ khó chịu:

- Tôi cấm anh sử dụng xe tôi. Tôi không muốn anh đi dạo với chiếc xe của tôi đâu!

Harry ngừng bước, nhìn Solo:

- Tôi có nhờ Randy báo lại cho ông, vả lại tôi đi để lấy cây chắn chuẩn bị làm chỗ nhào lộn.

Solo găm gù bức dọc:

- Tôi không thích như vậy. Công việc của anh là ở bãi tắm. Cần gì thì nói với tôi.

Harry chậm rãi bước tới chỗ Solo:

- Vâng, thưa ông. Từ nay tôi sẽ phụ trách bãi tắm còn chỗ nhào lộn, nếu ông thích thì tự lo lấy.

Anh nhìn Solo rồi đi thẳng về phòng.

- Này, Harry! Đến khi nào thì họ giao cây chần?

- Trong một tuần. - Solo vụng về, gãi tay sau gáy nói.

- Anh lo việc ấy nhé! Hãy quên những gì tôi vừa nói.

Harry quay lại nhìn thẳng vào mặt Solo:

- Nếu thích, đó là việc của ông. Tùy ông quyết định.

- Tôi muốn là anh cứ làm những gì anh thấy cần.

- Đồng ý! Tôi đã nói với ông, tôi không thích những sự cẩu giện vô cớ.

Solo ngượng nghịu cười và vỗ nhẹ vai Harry:

- Anh nói đúng, Harry, anh có thể lấy xe bất cứ khi nào cần.

- Không! Ông hãy tung năm đám để tôi xem có chỗ chưa ổn đấy.

Solo tròn hai mắt nhìn Harry.

- Tôi không hiểu anh muốn nói gì?

- Ông Solo, cú tung nắm đấm ra đi. - Cú đấm tung ra và trượt trên ba sườn Harry.

- Lại một cú tránh rất đẹp. - Solo khen.

- Ông có cú đấm tốt, nhưng có lẽ tư thế chưa đúng. Hãy giữ cùi chỏ gần thân mình. Ông thử lại xem nào!

Harry gồng mình chịu cú đấm của Solo trúng vào cạnh sườn. Anh bị nhấc bổng và té nhào xuống đất. Anh nằm bất động, chính anh đã tự nguyện chịu đòn vì anh nghĩ làm vậy Solo sẽ hài lòng.

Solo vội ngồi xuống ôm đầu Harry.

- Chúa lòng lành! Có sao không? Tôi không cố ý, Harry ạ. Thật lấy làm tiếc.

Harry nắm lấy hai tay Solo rồi ngồi bật dậy, anh mỉm cười:

- Với cú đấm thế này, ngay cả Demsey cũng bị đo ván. Solo, ông đánh tốt đấy.

- Ổn chứ? - Solo vẫn còn lo ngại hỏi.

Harry chậm chậm đứng lên:

- Ổn rồi, anh nhớ nhé, cùi chỏ bao giờ cũng gần thân mình, và nếu thế ông sẽ là người mạnh nhất.

Solo tỏ ra khoái chí:

- Đừng cường điệu Harry, anh đánh cũng rất tốt. Có thể chúng ta cùng chung một hạng.

Harry biết chắc từ nay anh sẽ không còn bị phiền toái với Solo nữa.

- Ông Solo, trọng lượng cú đấm đáng kể lắm, một người nặng cân giỏi sẽ đánh bại người nhẹ cân giỏi. Vậy đó ông chủ ạ!

Solo run lên vì vui sướng:

- Có lẽ anh phải ra bãi tắm thôi.

Harry cầm chiếc vali lên.

- Tôi sẽ đi tới đó.

Solo nhìn chiếc vali trắng có băng đỏ:

- Đồ dùng của anh à?

- Phải... Tôi vừa đi lấy về.

- Chắc chắn ở lại chứ?

Solo Vỗ vai Harry:

- Anh lo tiếp chỗ nhào lộn nhé!

- Được rồi, ông cứ yên tâm.

Harry liền bước về phòng và thay quần tắm, anh cảm thấy trong phòng không có chỗ thích hợp để giấu vali cho an toàn, hơn nữa anh không thể xem liền vì Solo đang đợi anh ở bãi tắm.

Nhìn xung quanh không thấy có ai, anh liền mang vali giấu trong một đồng ghế dài đằng sau nhà và anh buộc khúc chỉ ngang khung cửa để xem thử có ai vào phòng không?

Xong, anh vội vàng đi ra bãi biển.

Anh nhìn thấy Charlie và Mike đang bung nước cho khách, quan sát chiếc thứ tư thì thấy Carlos đã đi mất, còn bà vợ đang chăm chú đọc tạp chí.

Bỗng nhiên, Harry cảm thấy tò mò muốn nhìn mặt bà ta.

- Thưa bà Carlos, tôi có thể bung rượu giải khát cho bà được chứ?

Người đàn bà đặt tờ báo trên tay xuống và nhìn Harry, Harry đoán bà ta khoảng bốn mươi và là người biết chăm chút cho sắc đẹp. Anh cảm thấy đôi mắt của bà ta đang quan sát anh sau cặp mắt kính.

- Không, cảm ơn anh.

Giọng nói của bà ta làm Harry khó xác định. Anh nghĩ chắc hẳn bà ta là cô ả lái chiếc Mustang.

- Anh là ai?

- Harry Mitchell, tôi là người dạy bơi và làm việc cho ông Solo.

- Chào Harry, Solo có nói với anh là tôi thường đến đây chứ? Anh biết bơi không? Thầy dạy bơi trước kia của Solo thì...!

Nàng giơ hai tay lên trời và bật cười.

- Thưa bà Carlos, bà bơi được chứ?

Nàng nhìn anh:

- Cũng không đến nổi tệ đâu.

- Nếu bà nói vậy, xin cá mười đôla từ đây tới chiếc bè, khoảng năm mươi mét.

- Hừm, anh quá tự tin đấy! Anh không sợ mất mười đôla sao?

- Thưa bà, đó là việc của tôi. Còn bà, bà không thích sao?

- Xin lỗi anh, tôi bơi khá nhưng có lẽ không bằng anh. Thay vào lời mời của anh tôi sẽ uống một ly rượu gin.

- Thưa bà, có ngay.

Harry cảm thấy bức bối vì cho rằng bà ta nghĩ anh không đủ khả năng để cá 10 đôla, và anh đã nhờ Charlie mang rượu cho bà ta, còn anh tới ngồi trên một chiếc xe đạp nước suy nghĩ:

“À đã nhận ra mình rồi sao? Anh cảm thấy đây là người từng trải, khó lòng áp đảo được bà ta. Nhưng có thể mình lầm chăng? Chẳng lẽ vợ của người giàu có như Carlos lại có thể gây ra một cái chết, không lý nào?”

Harry cảm thấy khó chịu vì những câu hỏi chưa được giải đáp, anh đi ra biển và đứng lặng im nghĩ về ả ta và chiếc vali bằng nhựa.

Harry sắp sửa trở về phòng thì có một cô gái trẻ, mập mập đã đến gặp anh, nhờ anh dạy bơi, trông cô ra vẻ bền lễn làm cho Harry cảm thấy tức cười. Và sau đó một chút cũng có một cô gái nữa phong cách cũng giống như cô gái vừa rồi, đã đến và yêu cầu anh dạy, theo giác quan anh cảm nhận hai cô gái này bơi khá giỏi và họ yêu cầu vậy là chỉ để ve vãn anh mà thôi. Nhưng vì công việc anh không thể từ chối lời yêu cầu của họ.

Harry cũng phải hỗ trợ cho Charlie và Mike mỗi khi khách đông. Cho đến tận 19 giờ, lúc ấy Harry có thể trở về phòng.

Anh dừng bước trước cửa để kiểm tra xem có ai đó vào phòng không? Thì chợt thấy sợi chỉ đã đứt, chẳng lẽ có ai đó vào phòng, lúc này anh cảm thấy ngột ngạt và khó chịu.

Nhìn quanh phòng không thấy ai, Harry liền bước đi ra sau để kiểm tra chiếc vali còn không? Rất may vali vẫn còn nguyên ở chỗ cũ.

Buổi tối chỉ có anh ngồi vào bàn, Nina, Manuel đều vắng mặt, còn Solo đang bận tay trong bếp, vui vẻ đã mỉm cười với anh.

- Anh ăn trước đi, đừng chờ tôi. - Ông nói. - Học trò của anh, các cô gái xinh đấy nhỉ! Họ rất hài lòng về anh, cả tôi cũng vậy, Harry ạ.

Joe đưa cho anh đĩa gà rán và chuối chiên.

- Ông muốn tôi mập phì hay sao Solo?

Solo bật cười:

- Người to lớn như anh cần phải ăn nhiều. À, bà Carlos nói chuyện với tôi về anh. Bà ta quan tâm đến anh đấy. Này, đây là một khách sộp và giàu có nhất.

- Bà ta muốn biết gì về tôi vậy?

- Anh là ai? Từ đâu đến? Và bằng cách nào đây?

Harry ngưng ăn và nhìn mông lung:

- Tôi đã đến bằng cách nào ư? Thế nghĩa là sao?

- Đàn bà, họ hay đặt những câu hỏi vớ vẩn thế đấy! Có lẽ bà ta muốn biết anh có tới đây bằng đường bộ không đấy mà.

Harry đặt nĩa xuống:

- Vậy, ông trả lời như thế nào?

Solo nhìn anh:

- Rằng anh đã quá giang xe cùng với Randy, không đúng vậy sao?

Harry gật đầu:

- Đúng là chúng tôi đến đây bằng cách đó. Bà ấy ăn tối ở đây à?

- Không bao giờ, bà ta chỉ ăn trưa ở đây thôi.

Harry nghĩ, vậy là ả biết mình là ai? Câu hỏi đó đã khẳng định ả ta chính là người lái chiếc Mustang. Việc này báo hiệu gì chứ?

Bữa ăn này, Harry không cảm thấy ngon miệng.

- Tôi ra quây rượu đây! Có lẽ Randy đang cần người giúp.

- Chắc là vậy.

Lúc này, Solo đang mài miết sắp thịt gà vào đĩa, bao quanh chúng là chuối chiên, trái sơ ri và dứa.

Harry đi ngang qua nhà ăn, anh thấy quán thật đông, Manuel bận rộn quanh các bàn, còn Nina mặc pyjamas màu đỏ đang nói chuyện với bốn người đàn ông một cách vui vẻ.

Harry bước vào quây rượu.

Randy đang rửa ly nhìn Harry dò xét.

Harry đã kể cho Randy về chuyện anh gặp Lepski ở sân bay khi anh đi lấy vali và đến bây giờ, anh nghĩ người lái chiếc Mustang không ai khác chính là bà Carlos.

Randy giật mình, sửng sốt:

- Không thể là bà Carlos, không thể thế được, em không tin đâu.
- Randy nói.

- Nếu vậy, tại sao bà ta hỏi có phải mình đến đây bằng đường bộ không? Cùng một giọng nói, cùng một vóc dáng, và câu hỏi đó mình tin chắc người phụ nữ lái xe hôm nọ chính là bà ta, Randy ạ.

Randy đặt chiếc ly xuống:

- Nhưng bà ta rất giàu có... Như vậy nghĩa là sao?

Harry đốt thuốc.

- Mình cũng chẳng rõ nữa! Có lẽ câu trả lời sẽ ở trong cái vali kia đấy! Mấy giờ được nghỉ?

- Ngoài 23 giờ 30.

- Được, mình sẽ đợi cậu.

Harry dạo bước về phòng, lúc này Solo vẫn bận rộn ở nhà bếp, chợt anh đứng khựng lại khi thấy một bóng người trước mặt, anh vội áp sát vào một gốc cây và quan sát. Anh nghĩ: “Chắc hẳn có người đang lẩn khuất đâu đây.”

Anh nghe tiếng bật diêm quẹt, nhờ ánh sáng anh nhận ra gương mặt Nina, với mái tóc đen lóng lánh. Sau một chút do dự, Harry quyết định đi thẳng đến chỗ Nina.

Khi sắp sửa đến gần, anh ngửi thấy mùi nước hoa thơm phảng phất trong gió. Vì trời tối nên anh không nhìn rõ, chỉ thấy trước mặt là hình dáng của một người con gái. Harry cảm thấy niềm dục vọng dâng trào trong anh. Nỗi căn xé làm anh day dứt.

- Tôi muốn nói chuyện với anh đó. - Nàng nói.

- Tôi sẵn lòng. - Harry đáp như thăm thì. - Nào, mời cô bắt đầu.

Nàng quăng điều thuốc xuống đất.

- Không thể nói ở đây. - Giọng nàng lạc đi, hơi thở hỗn hển. - Hãy đưa tay cho tôi và theo tôi.

Nàng giận dữ với vẻ khinh miệt khi buông tiếng “Ồ hèn bẩn thỉu”, trước đây đã có lần nàng nói với anh như vậy, nhưng chính điều này khiến cho Harry cảm thấy thích nàng hơn. Nàng uốn éo thân mình đi bên cạnh anh và rên rỉ, bấm các ngón tay vào lưng anh.

- Anh đưa tay đây! - Nàng tìm trong bóng đêm, các ngón tay khô và nóng của nàng đã siết chặt vào cổ tay Harry.

Nàng dẫn anh đi sâu vào bóng đêm. Harry cảm thấy tim mình đập chậm hơn, khó khăn, máu trong người như không còn lưu thông nữa.

Cuối cùng, họ tới một đám cỏ có nhiều cây cọ, ở đó dưới ánh trăng họ có thể ngắm biển, mặt biển lúc này tựa như chiếc gương phản chiếu ánh trăng.

Nàng buông tay Harry và ngồi xuống đất. Trời đủ sáng làm Harry trông thấy rõ mặt nàng với bộ pyjamas màu đỏ càng nổi bật làn da trắng hồng của nàng, cao hơn một chút anh có thể

ngắm nàng và thế rồi nàng kéo mạnh tay anh làm anh phải quỵ xuống trước mặt nàng.

- Khi anh té nhào như con heo mập trên mặt đất, em thấy đó là việc kỳ diệu nhất trong đời em. - Nàng nói.

Anh cảm thấy khó thở vì quá bất ngờ. Anh thấy mình nắm chặt hai tay trên đùi, người run lên. Nàng nói tiếp:

- Nếu anh biết, em đã cầu mong điều ấy xảy ra như thế nào. Cần đến mức nào, là ai đó chứng minh hẳn không phải là ông thánh, hẳn luôn khó khăn với mẹ em, anh em và em, mọi người đã bắt đầu tin hẳn và cho đến tận bây giờ em mới thấy điều anh làm là kỳ diệu.

Harry vẫn nhìn nàng, im lặng.

- Em ghét hẳn! Hẳn đang đè nát đời em và mẹ em trước kia, và cả Sam nữa, nhưng anh ấy đã đủ dũng mạnh để tòng quân. Với hẳn em chỉ là một sinh vật vô tình, không chút tình cảm, một sinh vật không thể có chồng hay người yêu! Hẳn sẽ không rời mắt khỏi em trong thời gian em còn ở đây. Chính vì thế em đã tỏ ra căm ghét anh để lừa hẳn và em nghĩ hẳn đã tin. Sau Sam, anh là người đàn ông duy nhất đã tới đây. Nhiều người khác đã đến đều phải ra đi vì họ khiếp đảm đến mức không dám nhìn mặt em.

- Tại sao cô nói với tôi điều đó chứ? - Harry hỏi.

- Vì anh là người đàn ông và em từ lâu muốn có một mẫu người đàn ông như anh.

Bằng động tác nhanh nhẹ, nàng đã cởi hết quần áo và cúi về phía anh đưa tay cởi áo của anh. Anh ngập ngừng do dự, nhưng

lòng ham muốn của anh đối với nàng đã khiến anh buông xuôi tất cả...

Gần đến phòng Harry, Randy nhìn thấy ánh đèn. Anh ngừng trước cửa và gõ, tiếng chân Harry bước ra và cánh cửa được mở.

- Cậu vào đi.

- Nói khẽ chứ! - Randy thì thầm. - Manuel vừa đi ngủ xong.

- Vậy thì chúng mình sang phòng cậu.

Harry đi lấy cái vali rồi quay lại đặt nó trên giường.

- Có gì trong đó thế?

- Mình chưa xem. Nó bị khóa, cậu có cái vít không?

- Em có con dao, chắc là dùng được.

Randy bật đèn, rồi bước đến cài cửa.

- Anh đã làm gì cả buổi chiều? Em nghĩ anh đã xem nó?

- Mình muốn chờ cậu.

Randy đưa cho Harry con dao và Harry đã nhanh chóng mở ổ khóa, Randy nghiêng mình bên cạnh để theo dõi. Harry xếp tất cả đồ trong chiếc vali lên trên giường rồi đặt chiếc vali xuống đất.

Trong chiếc vali, ngoài đồng quần áo và những đồ dùng cá nhân còn có khẩu súng Luger 6.76, một hộp đạn năm viên, năm gói thuốc lá Chesterfield và một đồng giấy bạc nhỏ, một cái ví cũ bằng da màu đen.

Harry cầm cuộn tiền lên đếm. Anh nói:

- Randy, đây là toàn bộ số tiền gồm hai trăm mười đôla.

- Còn hơn không có xu nào.

Giọng Randy thất vọng thấy rõ.

Harry tiếp tục coi chiếc ví, anh tìm được một trăm đôla, một bằng lái xe có tên William Riccard và một địa chỉ ở Los Angeles.

Harry đưa cho Randy xem bằng lái xe.

- Ít ra, chúng ta cũng biết xác chết ấy là Riccard Banh Bi Da. Và rồi đi đến đâu?

Harry nhìn quanh đồng đồ trên giường.

- Ở đó không có điều gì giải thích vì sao Riccard bị cực hình như vậy. Nhưng mình vẫn tin chắc rằng gã đã quyết tâm bằng mọi giá không để chiếc vali này rơi vào tay người khác.

Anh cầm dao rạch lớp vải ở vali, anh thấy một danh thiếp màu đỏ không có tên. Đằng sau danh thiếp có hàng chữ được viết tay cẩn thận:

Le. Funnel, Sheldon l.t. 07.45.27. mai.

- Có lẽ là đây chẳng? Nhưng hàng chữ và con số này có ý nghĩa gì chứ?

Randy đọc tám danh thiếp, rồi lắc đầu:

- Cái Sheldon duy nhất mà em biết là vịnh Sheldon, cách bờ khoảng mười dặm, anh có cho là nó không?

- Ở đó có những gì?

- Chẳng có gì ngoài đá và chim. Nina đã đến đó mỗi khi cô ấy muốn tắm tự do một mình.

- Còn Le. Funnel, có gọi cho cậu điều gì không?

- Không... nhưng có lẽ Nina biết đấy. Anh muốn em hỏi cô ta không?

- Thôi đừng.

Harry nhìn kỹ tấm danh thiếp một lần nữa, rồi nhét nó vào túi áo.

- Thôi, đi ngủ thôi, đã khuya rồi. - Anh đưa cho Randy phân nửa số tiền. - Phần này là của cậu, Randy.

- Tuyệt lắm, cảm ơn anh. Anh tính sao với đồng đồ đạc linh tinh này? - Randy nói và đưa tay chỉ lên giường.

- Ném bỏ chúng đi là xong.

Harry lại nhét đồ vào vali.

- Vậy đó, đúng là cả một gia tài. - Randy nói.

- Chưa biết điều gì sẽ xảy ra... Có thể câu trả lời nằm trong tấm danh thiếp màu đỏ.

Harry đóng vali lại. Nhìn Harry lúc này có vẻ lơ đãng, mắt xa xăm. Randy không hiểu anh ta đang nghĩ gì?

- Hẹn sáng mai. - Harry nói.

Anh cầm cái vali rồi đi ra khỏi phòng.

5.

Phòng cảnh sát Paradise City bị khuấy tan sự im lặng bởi tiếng bay chồn rộn của con ruồi xanh va mình vào trần nhà.

Max Jacoby, thanh tra hạng ba, đang ngồi học tiếng Pháp. Anh chỉ nhai đi nhai lại vài câu. Jacoby đang cố gắng hết sức vì anh muốn người bản xứ phải ngỡ ngàng bởi sự hiểu biết tiếng Pháp của anh.

Trước mặt anh là trung sĩ Joe Beigler, thân hình lực lưỡng, tuổi độ tứ tuần, anh là cánh tay đắc lực của đại úy cảnh sát Frank Terrell. Trưa nay anh ta đã trực để cho Frank về nhà vì thành phố không xảy ra vụ án nào. Anh ta có thể ở cả ngày trong phòng nếu như có đủ cà phê và thuốc lá.

- Trung sĩ, anh có cho rằng khỉ là một con vật ranh ma không?

Jacoby nãy giờ chỉ băn khoăn về tính cách loài khỉ mà không học thêm một từ vựng tiếng Pháp nào.

- Cậu nói gì, nói lại coi? - Beigler hỏi.

- Nó ranh ma như con khỉ. - Jacoby giọng dữ dằn. - Sách nói vậy đó. Anh nghĩ sao?

- Cậu không châm biếm tôi chứ? - Anh hỏi với vẻ khiêu khích.

Jacoby thở dài:

- Đáng lẽ anh nên biết Beigler coi như mù chữ, không có khả năng giúp đỡ hay khuyến khích gì anh.

- OK, trung sĩ, tôi không có ý bàn luận chuyện của người khác.

Đột nhiên cửa mở toang. Thanh tra hạng nhì Lepski bước vào và đi thẳng tới chỗ Beigler.

- Sếp có ở đây không, Joe? - Anh ta thở hổn hển hỏi.

- Không, ông ta đã về nhà xén cỏ rồi.

- Xén cỏ à! - Lepski kinh ngạc. - Ông ta có thể xén cỏ bằng cái máy mắc dịch đó sao?

- Không. - Beigler mỉa mai. - Chắc ông ta xén bằng cái đồ bấm móng tay đấy.

- Thôi đừng giỡn nữa. Tôi đang theo một dấu vết, Joe ạ, thành công vụ này là cơ may cho sự thăng chức. Mình đã tìm thấy xe hơi của Riccard. Cậu chỉ là đồ ăn hại.

- Lepski, anh nói tôi là đồ ăn hại à? - Beigler hỏi.

Dù đang phẫn khởi, Lepski cũng nhận thấy mình đã quá đà, điều này có thể làm chậm đi sự thăng chức của anh bởi lẽ Beigler cũng là người phụ trách khi sếp vắng mặt.

- Trung sĩ, tôi đâu dám nói đến xếp và trung sĩ. Tôi muốn ám chỉ Jacoby thôi anh ta chỉ là thanh tra hạng ba. Tôi đã tìm thấy xe của Riccard.

Beigler nhìn anh có vẻ đe dọa:

- Được, không việc gì phải làm ầm lên như thế, anh đi làm báo cáo đi.

- Tôi sẽ đến nhà để báo cáo cho sếp. Có lẽ tốt hơn.

- Thôi, đừng lòng vòng mãi như thế Beigler. Anh nhìn thấy xe hơi ở đâu vậy?

- Trung sĩ, tốt hơn hết là tôi đi báo cho sếp biết.

- Chính tôi là sếp đây. - Beigler gầm lên. - Lúc này tôi đang chỉ huy ghé cảnh sát này. Anh đã tìm thấy chiếc xe hơi đó ở đâu?

- Trung sĩ, điều này rất quan trọng đối với tôi.

- Anh đã tìm thấy nó ở đâu? - Beigler đập bàn.

Lepski biết mình không còn hy vọng gì:

- Tôi sẽ viết báo cáo.

Nói xong Lepski bước về phòng riêng của mình.

- Lại đây đã! Anh sẽ viết sau! Tôi muốn biết anh tìm thấy chiếc xe đó ở đâu vậy?

- Ở bãi giữ xe, sau tiệm tự phục vụ của Mead. - Lepski buột lòng phải nói.

- Vậy, đã tìm thấy rồi sao? Tôi cần biết là không phải chính anh tìm thấy chiếc xe đó chứ?

- Đó là người cộng sự của tôi nhưng đó là nhờ vào sáng kiến của tôi là gọi đến Miami. Như vậy, thì chính là tôi đã tìm thấy nó còn gì?

- Đi viết báo cáo! - Beigler nói.

Anh đã gọi đến cảnh sát Miami trong lúc Lepski chưa hết hậm hực, đã gõ như phá máy chữ của mình.

Beigler hỏi liên tục trong điện thoại với giọng giận dữ, cuối cùng thì:

- Đồng ý, Jack. Tôi muốn biết đầy đủ thông tin. Tôi sẽ cho Hess đến chỗ anh. A, nghe đồn Riccard đã bị thu tiền rồi... OK.

Sau đó, anh lại gọi cho Terrell.

- Thưa sếp, đã tìm thấy xe hơi của Riccard. - Beigler nói.

Lepski ngưng đánh máy rồi tự đâm vào ngực của mình nhưng Beigler lơ đi như không thấy:

- Cảnh sát Miami đang cố tìm dấu tay. Tôi sẽ cử Hess tới đó và sẽ báo cáo cho sếp biết sau.

Thế rồi anh ta gác máy.

- Sao anh không nhắc gì đến tôi? - Lepski cay đắng nói.

- Tôi đã không đề cập đến đây! - Beigler bẻ lại. - Anh hãy làm cho xong báo cáo của mình đi! - Rồi anh quay sang nói. - Max! Lấy xe đến nhà Fred, rồi đi với tôi đến tiệm tự phục vụ của Mead.

- Thưa trung sĩ, rõ.

Jacoby vội vã gấp cuốn vở lại và chạy ra cửa.

- Hess cũng đang ở nhà vệ sinh cơ à? - Lepski bực dọc hỏi.

- Con nó ốm nên nghỉ buổi chiều.

- Con quỷ nhỏ hai đầu đó à? Nghe buồn cười thật đấy. Tôi dám chắc rằng Hess đang nằm ngáy ngoài trời đấy.

Beigler mỉm cười:

- Anh nói đúng... Anh làm báo cáo cho tôi đi.

Sau đó một lúc thì Lepski mang báo cáo vào để xuống trước mặt Beigler.

- Tôi có một ý kiến. - Anh nói. - Trước đây Danny Odrien đã cùng ở tù với Riccard và Solo. Có lẽ hẳn biết Riccard đã làm gì trong ba ngày ở đây!

Beigler đọc báo cáo, ngược nhìn Lepski:

- Anh cho là Solo nói láo sao?

- Tất nhiên. Nhưng lão rất ranh ma không thể khai thác điều gì. Tôi tin chắc Riccard đã đến gặp hẳn. Hơn nữa, ngoài Solo, chúng ta chỉ còn hy vọng vào Danny thôi.

Beigler suy nghĩ một lúc, rồi nói:

- Được, anh đi đến đó xem sao?

Lepski đưa mắt nhìn Beigler:

- Nếu tôi là trung sĩ và có bản báo cáo, anh biết tôi sẽ làm gì không?

- Tất nhiên. - Beigler trả lời. - Có lẽ anh nghĩ nó được viết bởi thằng điên đã được phong cấp bậc thanh tra hạng nhì nhờ chế độ gia đình trị chứ gì?

Lepski há hốc miệng:

- Anh hãy lặp lại coi, gia... gì?

Beigler đọc nhiều nên anh biết nhiều từ hay và lạ, anh thường lấy nó để lòn đồng nghiệp mỗi khi có dịp. Lúc này, anh đang có vẻ khoái chí về thắng lợi của mình. Anh lặp lại câu nói:

- Gia đình trị... chế độ ưu đãi, những chức vụ tốt thường dành cho những người thân thuộc.

Anh muốn ám chỉ vợ Lepski là bà con xa của Carirs vợ của đại úy Terrell. Beigler thường châm chọc Lepski về điều này. Lepski nổi khùng vì mối quan hệ đó thực chất chẳng giúp anh ta được gì.

- Tôi sẽ cho anh ta về hưu khi tôi làm sếp ở phòng này. - Lepski bực dọc nói. - Hãy nhớ lấy.

- Lepski, khi anh lên sếp, thì tôi là người đầu tiên lên mặt trắng đấy! Thôi đùa đủ rồi, vào việc thôi.

Lepski tới Seacombe, vùng ngoại ô của Paradise City. Những khu nhà nhỏ tồi tàn, làm giảm đi sự sang trọng của các nhà tỷ phú trong cùng khu vực.

Danny O'Brien sống trong một căn hộ của tòa nhà tồi tàn. Trước kia hắn chuyên làm bạc giả và làm "đồng tiền La-mã trước Jesus Christ", hắn đã kiếm được khá nhiều tiền cho đến khi bị tóm cổ trong lúc đang bán đồng tiền vàng thời Jules César cho bảo tàng Washington. Hiện giờ, Danny sản xuất các chú lính nhỏ bằng chì, cung cấp cho các tiệm bán đồ chơi đặc biệt. Khách hàng của hắn chủ yếu là những ông già muốn tái dựng lại các trận đánh lớn trong các thế kỷ qua.

Danny O'Brien đã bảy mươi ba tuổi. Thú nông của ông ta lúc này là trò trác táng giả vờ. Các con gái ông cũng bắt chước theo

như thế, ông hồi tưởng lại thời kỳ làm diễn viên chứ không phải là khán giả như bây giờ.

Lepski gặp ông ta trong xưởng khi ông đang chăm chú vào một ky binh bằng chì, giống y như thật. Lepski nhào vào nhà, với bộ mặt rám nắng, viên cảnh sát bắt ông khai tất cả.

Trông Danny bên ngoài có vẻ rất yếu ớt, bởi sự già nua của tuổi tác, nhưng bên trong sự yếu ớt ấy là cả một bộ óc tinh ma, sắc như dao, nhưng có lẽ đã bị cùn đi vì thời gian. Điều đó không làm Lepski chắc chắn, anh biết việc anh cần phải làm.

- Ông Lepski!

Danny đặt chú lính chì xuống và cười như vừa được tặng món quà nhiều tiền bất ngờ nào đó.

- Hay quá! Ông khỏe chứ, ông Lepski? Tôi có thể mừng ông được thăng chức chứ?

Lepski ngồi xuống ghế.

- Này, Danny. - Anh xằng giọng. - Riccard đã ở thành phố này ba ngày. Tôi muốn biết ông ta đã làm gì? Hãy nói đi, tôi nghe đây.

- Riccard Banh Bi Da ư! - Danny có vẻ kinh ngạc. - Nó đã ở đây? Ra vậy đó! Thưa ông Lepski, tôi cảm thấy đau buồn khi ông ta đến đây mà không ghé thăm tôi. Nhưng cũng không trách anh ta được! Cuộc đời là thế chắc ông không thể hiểu được nỗi cô đơn đâu, ông Lepski ạ.

Lepski mỉm cười, nhưng vẫn lộ rõ sự khó chịu của viên cảnh sát:

- Danny, ông có thể không biết, nhưng ông sắp gặp điều phiền muộn đấy. Nào, ông sẽ nói hoặc là...

Những lời đe dọa không làm cho Danny sợ hãi:

- Ông không thể gây khó dễ cho tôi được, ông Lepski ạ. Tôi đã nói là không gặp Riccard rồi mà!

- Tôi không điên, nhưng tôi sẽ tóm cổ hai con người làm trò ở đây khi chúng đi ăn cắp ở các cửa tiệm. Tôi sẽ cho chúng vô tù, rồi nói rằng, chính ông đã nộp chúng cho tôi! Ông cảm thấy thế nào?

Danny chớp mắt, Lepski nhìn thấy vẻ không hài lòng trên khuôn mặt ông ta.

- Thưa ông Lepski, thật sự ông muốn gì?

- Ông làm mất thì giờ của tôi rồi đấy. Sau khi tóm bọn chúng là sẽ tới ông. Ông nghĩ sao khi phải ở tù năm năm nữa?

- Tôi đâu có làm gì...

- Tất nhiên là không có gì! Ví như tôi tìm thấy vài gói ma túy ở trong phòng của ông thì ông nghĩ sao?

- Thưa ông Lepski, ông không thể làm điều đó với một lão già như tôi. - Danny nói với giọng meo mào.

Lepski ném cho gã một nụ cười cay độc.

- Ông cứ việc nói, còn tôi sẽ làm như thế nào và vào lúc nào thì... Tôi có thể làm ngay bây giờ. Khai ra đi! Hay buộc tôi phải dùng biện pháp mạnh đây?

Danny biết mình đã thất thế:

- Vậy ông muốn biết điều gì?

Lepski gật đầu tán thưởng:

- Cuối cùng, ông cũng hiểu ra vấn đề. Riccard có tới đây gặp ông không?

- Thưa ông Lepski, nếu tôi nói thì hai con nhỏ đó sẽ được yên chứ?

- Dĩ nhiên, tôi không thù ghét gì chúng, cả ông cũng vậy. Đúng luật giang hồ mà! Phải không?

- Đúng là hắn đã tới đây. Lúc đầu hắn kiếm Solo nhưng Solo không giúp gì cho hắn. Hắn muốn mượn tôi năm trăm đôla.

- Để làm gì?

- Hắn muốn mượn một chiếc tàu. Nhưng tôi không có tiền, thế là hắn bỏ qua việc này.

- Hắn mượn tàu để làm gì?

Danny ngáp ngừng nhưng nhìn vẻ sốt ruột của Lepski, hắn khai ngay:

- Hắn muốn đi Cuba.

Lepski chặn lại:

- Đi Cuba ư? Vì sao hắn không cướp chiếc máy bay? Vì sao hắn muốn đi Cuba vậy chứ?

- Hắn sang đó để lấy hàng về.

- Hàng à? Hàng gì thế?

- Tôi không rõ. Tôi nghĩ, chắc hẳn hàng đó phải nặng lắm, lúc đó trông nét mặt Riccard rất hoảng sợ.

Lepski gầm gừ:

- Danny, phi vụ mà hẳn định thực hiện ở Vero Beach là gì vậy?

- Tôi không biết.

- Thế ông đã nghe nói gì thêm không?

- Những lời điên dại, họ nói Riccard đã làm một phi vụ lớn nhất so với từ trước đến nay.

- Ai nói vậy?

Danny có cử chỉ như mơ hồ:

- Thưa ông Lepski, ông biết rõ đó là gì mà! Tôi nghe họ nói rất nhiều ở quán rượu.

- Họ nói Riccard tiêu rồi phải không?

Danny gật đầu nói:

- Đúng vậy, nhưng chẳng có gì chắc chắn! Biết đâu hẳn vẫn còn sống ở đâu đó.

- Không, tôi tin là anh ta đã chết. - Lepski nói quả quyết. - Danny, vậy ai là người giết hẳn?

- Tôi không biết, tôi nghĩ hẳn vẫn đang còn sống.

Lepski tin là gã đã nói thật.

- Riccard luôn giấu cái đầu trọc dưới bộ tóc giả, điều đó cho thấy, hẳn vẫn ham muốn phụ nữ. Ai là người cặp bồ cuối cùng của hẳn vậy, Danny?

- Thưa ông Lepski, bọn tôi không thân nhau đến như thế đâu.

Lepski cảm nhận Danny đang cố ý nói dối.

- Tôi nghe đâu đó là Mai Langky.

- Có thể tìm cô ấy ở đâu?

- Tôi không biết.

Lần này thì Lepski nghĩ hẳn nói thật.

- Đưa danh bạ điện thoại đây.

Danny đưa cho Lepski cuốn danh bạ đã bị quấn queo. Địa chỉ của cô ta là: 1556b Scaview Boulevard ở Seacombe.

- Danny, không được hé răng về chuyện này đây.

Lepski hấp tấp bước xuống cầu thang.

Danny lặng lẽ nhìn theo Lepski khi anh vội nhảy xuống lầu và nhanh chóng báo cho Mai Langky, mà không xưng mình là ai cả? Chuông điện thoại reo nhưng không có người nhắc máy, cô ta đã không có ở nhà.

Đại úy cảnh sát Frank Terrell bước vào phòng lúc Beigler đang nói chuyện qua điện thoại, Jacoby đang đánh máy còn Frank Hess đang đọc lại bản báo cáo vừa thảo xong. Cả ba người cùng ngước lên nhìn Terrell khi ông ta đang khép cánh cửa sau lưng.

Beigler liền nói:

- Sếp vừa tới. Tôi sẽ báo ngay cho ông ta, chỉ mới có một giờ, ông ấy chắc đang còn ở đây.

Sau khi Beigler gác máy và bước tới bàn giấy nhỏ của mình, Terrell ra lệnh:

- Joe và Fred đến chỗ tôi, Max lo trực còn Lepski đâu?

- Anh ta đến O' Brien. - Beigler nói. - Chắc là sắp về rồi.

Terrell ngồi xuống:

- Charley đã mang cà phê đến chưa?

Cũng giống như Beigler, ông không thể tập trung khi không có cà phê.

- Anh ta sắp tới. - Beigler nói. Ngay lúc đó, Charley Tanner, người trung sĩ trực phòng cảnh sát xuất hiện cùng ba hộp cà phê.

- Cảm ơn Charley. - Terrell nói. - Thế nào Fred?

- Đúng là xe của Riccard. Miami đã cử nhân viên của tiệm Hertz ở Vero Beach tới giám định. Họ đang làm những thí nghiệm.

- Đại úy Franklin sẽ gọi báo cáo ngay cho chúng ta. - Beigler xen vào.

Terrell gật đầu.

- Còn Lepski?

- Cậu ấy cho rằng nên hỏi O'Brien. - Beigler mỉm cười. - Cậu này quả có nhiều sáng kiến.

Terrell nhú mày.

- Còn việc tin đồn về Riccard đã thực hiện một phi vụ lớn thì sao? - Ông nhìn Hess. - Cậu nghĩ hai chuyện này có liên quan với nhau không? Và bằng cách nào?

- Tôi nghĩ: đó là cuộc ẩu đả ngay trong nội bộ của hắn? Vì không ai dám thừa kiện cả.

Chợt họ nghe giọng nói của ai đó vang lên bên ngoài.

- Xếp có trong đó không?

- Lepski. - Beigler mỉm cười.

Anh đứng dậy mở cửa.

- Vào đi, Lepski.

Lepski xô anh và đi thẳng đến phòng Terrell:

- Sếp, tôi đã phát hiện và đang theo dõi một dấu vết mới.

Anh đã kể lại cho họ nghe về cuộc nói chuyện với Danny O'Brien. Tất nhiên, anh ta không hề nói bằng cách nào để có những thông tin đó vì Terrell luôn phê phán và tỏ ra không thích phương pháp làm như thế.

- Thế à, tôi có suy nghĩ để tự bảo vệ mình. "Cherchez le jemme".

Anh cũng đã bị sự nỗ lực có tính nông nổi của Jacoby ảnh hưởng ít nhiều rồi đấy.

- “La jemme”, ngốc ơi! - Hess chỉnh lại.

- Vậy khác gì? - Lepski chống chế. - Tôi biết Riccard rất ham gái nên tôi đã tìm và khám phá được địa chỉ của con nhỏ này. Nhưng khi đến nơi thì bà phụ trách tòa nhà cho biết cô ả đã biến đi cùng với Riccard vào chiều thứ ba trên chiếc Volkswagen rồi.

Một lúc sau Terrell quay sang Beigler:

- Ta sẽ bắt con nhỏ đó. Các cậu biết cô ta chứ?

- Tất nhiên là biết. Cô ta tên Mai Langky, trước kia là vũ nữ nhạc Music- Hall. Đã ba lần bị kết án. Hiện nay, ả là gái tiếp khách ở hộp đêm Tây Ban Nha.

Lepski nhìn Beigler sững sốt:

- Ở đâu mà anh biết được những thông tin đó chứ?

- Mọi người đều biết ả là người yêu của Riccard. Tôi có đủ thông tin về cô này. Chính vì thế mà tôi là trung sĩ đây, Lepski ạ.

Chuông điện thoại reo làm ngắt ngang sự bực dọc của Lepski, Terrell đưa tay nhắc máy.

- Frank, Viên cảnh sát ở Miami. Anh không cần phải tới đây. - Frank nói thế trong điện thoại. - Tôi vừa nhận báo cáo của phòng thí nghiệm.

Terrell lắng nghe điện thoại, cả ba người trong phòng đều nhìn về phía anh chờ đợi.

Terrell nói:

- Rất tốt, cảm ơn Phill. Tôi sẽ cho người của tôi bắt tay vào việc ngay. Lính của anh làm rất tốt. Đó là Franklin. Xe Mustang không để lại dấu vết gì nhưng thay vào đó từ các bánh xe họ biết được nó đã từ Hetterlins Cove đến đây, một vịnh nhỏ yên tĩnh gần Miami.

- Tôi biết. - Beigler nói.

- Cậu nói đúng, Joe. Chúng ta huy động khoảng chục người đến đó xem sao.

Beigler trở về phòng mình, nhắc máy:

- Fred, cậu sẽ chỉ huy thực hiện nhé. Tôi muốn có Mai Langky. Cậu hãy tìm kiếm và khi biết thì báo ngay nhé.

Lepski nhanh chóng trở về phòng.

- Thằng cha này rất thèm được... - Hess chưa chát nói.

- Giả sử mai này hân lên hương... - Terrell nói. - Có lẽ hân không còn muốn làm việc nữa.

Vào khoảng 17 giờ ngày hôm ấy. Thi hài của Riccard Banh Bi Da được kéo lên từ đám cát.

Nhóm cảnh sát thấy ngọt ngào và khó chịu vì mùi hôi thối của xác chết đã trương sinh, khi bác sĩ Lowis và hai y sĩ giúp việc cho khám nghiệm tử thi.

Vào lúc 22 giờ, Terrell đọc báo cáo của bác sĩ pháp y, Beigler đối diện với ông, còn Hess thì lơ đãng đưa mắt ra đường nhìn những đoàn xe đang lướt nhanh trên đường phố.

Cuối cùng Terrell lên tiếng:

- Có lẽ cậu nói đúng, Hess ạ. Hắn đã bị tra tấn cho đến chết. Không có vết máu trên xe Mustang, chứng tỏ hắn không đi trên xe này từ Hetterlins Cove tới đây.

- Hess, cậu hãy đi trên đường số Một, vào các cửa tiệm hỏi xem có ai đó đã nhìn thấy chiếc Mustang này không?

Hess ậm ừ rồi bước nhanh ra ngoài.

- Joe, cậu có ý kiến gì nữa không? - Terrell hỏi.

- Tôi nghĩ hắn có thể cướp một chiếc máy bay để tới Cuba, vậy tại sao hắn không làm điều đó? Danny cho biết đó là món hàng rất nặng nhưng nó là cái gì chứ? Và tại sao lại đến Cuba? - Anh ta đưa một loạt câu hỏi. - Phải làm cho rõ chuyện này trong bốn mươi tám tiếng, sếp ạ!

Vero Beach là một hải cảng sầm uất, trải dài từ Indians River tới biển. Đó là một thành phố sôi động và đầy lãng mạn, được tô điểm bằng nhiều hàng cọ rợp bóng mát cùng các loài hoa đủ màu sắc.

Lepski đến bến cảng lúc 18 giờ. Mọi người ở đó đều khiếp đảm khi nghe tiếng còi của anh ta.

Anh ta đã có nhiều quan hệ xung quanh thành phố Paradise này. Cộng tác viên của anh ở Vero Beach này là DoDo Hammerstein, anh ta có tiệm ăn tên: Cua và Tôm hùm. Một tụ điểm khá thuận tiện cho những ai đi ngang qua Vero Beach để tìm đường vượt biên hòng trốn khỏi bàn tay của F.B.I và C.I.A.

Quán ăn nằm giữa một đại lý và cửa hàng bán dụng cụ câu cá biển. Khi gần đến nơi Lepski đã nghe mùi thơm của tôm hùm

nhưng anh cảm thấy thất vọng vì thời gian không đủ để anh có một bữa ăn ngon lành.

Lepski bước vào, bỗng tiệm rượu trở nên im lặng lạ thường. Mọi tiếng kêu réo la hò của các cô gái ổng ẹo đều ngưng bật. Một số người nhanh chóng chuồn ra ngoài. Lúc đó DoDo có vẻ khó chịu nhìn Lepski. Bà lâu bầu: “Vì sao mi dám làm như vậy đối với ta”. Đó là mụn mọt, mái tóc nhuộm vàng, trông thật bệ rạc nhưng chính con mắt của mụn ta thì cho thấy mụn không phải là người tầm thường.

- Một ly Scotch. - Lepski nói. - Làm ăn phát chứ DoDo.

DoDo rót đầy ly rượu cho anh:

- Ông cần thiết phải đến đây không? Ông không hiểu rằng ông đang làm tôi phá sản sao?

- Tôi cần gặp bà. Tôi sẽ đợi bà ở đằng sau nhé.

DoDo trừng mắt nhìn anh rồi bước đi.

Lepski uống xong và ném một đola ở quầy rồi ra sau cửa, liền lúc đó quán rượu lại ồn ào như cũ.

Năm phút sau anh đã có mặt ở phòng khách của DoDo. Lúc này bà ta đứng gần cửa sổ nhìn cảnh người câu bọt biển đang dỡ hàng khỏi tàu của họ.

- Trời ơi! Ông làm cái quái gì vậy? Bốn ông khách sộp của tôi đã chuồn mất! Ông không biết một tên cớm bằng một tên chồn hôi sao? Nếu ông còn tới đấy, tôi sẽ cắt đứt không cộng tác với ông nữa, ông hiểu chứ?

- Đặt cái mông núc ních của bà lên ghế đi DoDo. Chúng ta sẽ làm việc với nhau tới khi tôi không muốn nữa. Nào lại đây cung, đừng làm mình làm mẩy với tôi nữa.

- Tôi ước gì ai đó sẽ cho ông một viên đạn, lúc đó tôi sẽ không khóc và gởi vòng hoa đến. Vậy ông muốn gì nào?

- Tôi cần tìm Mai Langky. - Lepski nói.

DoDo thở dài:

- Ông ranh ma lắm, Lepski ạ. Nhưng tại sao cho đến giờ ông vẫn chưa được thăng chức chứ?

- Vì ganh ghét thôi. - Lepski nói. - Bà muốn nói ả đang ở đây sao?

- Phải, người ta đang truy nã nó sao? Nếu biết điều đó, tôi đã không chứa nó.

Lepski thở ra với vẻ khinh miệt:

- Vậy sao? Tôi muốn nói chuyện với ả. ả sẽ bị cảnh sát truy nã trong vài ngày tới. À, ả đến từ bao giờ?

- Đã hai ngày nay.

- Một mình à?

- Đương nhiên là vậy rồi.

- Đó là điều tôi không ưa ở đây. A ta có nhà chứ?

- Ở nhà hả? ả đã không ra khỏi phòng suốt bốn mươi tám tiếng qua. Cứ giống như kẻ chạy trốn trong phim của Hitchcock vậy.

Lepski uống cạn ly và đứng dậy.

- Phòng số mấy?

DoDo chìa bàn tay trắng ra với vẻ nhần nhục, Lepski liền đưa cho mụ mười đôla.

- Coi chừng ông sạt nghiệp đấy. - DoDo dè bủ.

- Bà cứ giữ nó, nó sẽ đẻ ra nhiều tờ khác. Phòng số mấy?

- Hai mươi ba, lần sau nhớ đi bằng cửa sau nhé!

- Được, tôi hiểu. Chào DoDo.

Lepski đến trước cửa phòng số 23. Tay áp sát báng súng, tay kia mở cửa bước vào phòng.

Trông thấy anh, cô ả trợn tròn mắt và há hốc miệng. Cô ta khoảng 25 tuổi với mái tóc hung dài.

Lepski biết ả sắp la toáng, anh nó giọng sắc đanh:

- Cảnh sát đây! Không được làm ồn.

Anh ném tấm thẻ về phía cô ả. ả nhìn đắm đắm vào cái thẻ. Sau đó lại quan sát anh, cặp mắt ả vẫn còn mở to và khiếp đảm.

Lepski ngồi xuống ghế, rồi rút thuốc lá ra hút. Chợt anh bật cười vì nghĩ những động tác của mình y như tên cớm trong phim vậy.

- Chào Mai Langky, tôi đã làm cho cô sợ sao?

- Ông muốn gì? - ả nói giọng khàn. - Ông không có quyền vào phòng của tôi. Ra ngay!

- Tôi đang tìm Riccard. Cô đã đi với ông ta cách đây ba ngày? Tôi muốn biết hiện giờ hắn ở đâu?

- Tôi không biết.

- Nào cũng, ngoan một chút đi. Hắn đã trốn ở đâu rồi?

Ả lắc đầu, lặp lại:

- Tôi không biết.

Lepski chỉ ngón tay về phía cô ta.

- Nếu cô em không nói, tôi sẽ đưa cô em về và sẽ nhốt vào xà lim, chắc hẳn cô không thích điều đó chứ?

Đôi mắt ả nhìn anh căm thù:

- Tôi đã nói là không biết! Ông không có quyền bắt tôi. Ra khỏi đây ngay! - Ả rít lên.

Lepski buồn bã lắc đầu:

- Cô nghĩ sao khi tôi nói với sếp rằng: tôi đã tìm thấy ma túy trong túi xách của cô? Đương nhiên sếp sẽ tin tôi và lúc đó cô em sẽ bị tổng vào khám. Đời là vậy đó, người đẹp ạ. Rất tiếc vì đó là nghề nghiệp của tôi. Riccard ở đâu?

- Tôi không biết. Hình như có kẻ bám gót anh ta, anh ta nhờ tôi đưa đến đây. Anh ta muốn mượn một chiếc tàu, nhưng không ai giúp anh ta. Thất vọng, anh ta đã mượn xe trở về Paradise City. Anh ta có nói muốn ký gửi cái vali ở phi trường. Anh ta nói ở Paradise City có nhiều bạn mà anh ta có thể mượn tiền. Nên Riccard bảo tôi chờ ở đây. Đến giờ tôi vẫn chưa gặp lại anh ấy.

Lepski cảm nhận tất cả những gì ả nói là sự thật.

- Nghĩa là thế nào? Nó muốn mượn một chiếc tàu? Nhưng không ai chịu tiếp tay?

- Hai tháng trước đây anh ta đã đến mượn một chiếc tàu, nhưng thật không may, chiếc tàu đã bị chìm.

Lepski nheo mắt nhìn ả:

- Bị chìm ư? Tại sao thế?

- Có người đã bắn vào tàu. Đó là tất cả những gì tôi biết, ông đừng hỏi nhiều!

- Riccard mượn tàu của ai?

- Tôi không biết.

- Ở Paradise này, ai là bạn hân?

Mai ngáp ngừng, rồi buộc lòng khai:

- Solo Domenico và Danny O' Brien.

“Tốt, hoàn toàn trùng hợp”. Lepski cảm thấy hài lòng vì cô ả đã nói thật.

- Vậy nó đã bỏ cô em ở đây, rồi đến phi trường? Tại sao lại thế nhỉ?

- Anh ta muốn để nó một nơi an toàn.

- Vì sao? Trong đó có cái gì mà anh ta muốn bảo vệ? Cái gì thế?

- Tôi không biết, ông chưa muốn để tôi yên sao?

- Cái mà Riccard muốn bảo vệ đang nằm trong chiếc vali sao?

- Phải.

- Nhưng ông ta không nói đó là cái gì ư?

- Không.

- Và cô cũng không hỏi hân?

- Không.

- Nó lớn không?

- Chỉ là cái vali thường thôi, bằng nhựa trắng, được quấn bên ngoài bằng băng màu đỏ.

- Nói lại coi. - Lepski như cứng mình.

Mắt nhìn sững, ả le lưỡi liếm đôi môi.

- Đó là cái vali bình thường.

- Tiếp tục đi, hình dáng nó thế nào?

- Nó cũ mềm, màu trắng, bằng nhựa với cái băng đỏ bao quanh như tôi đã nói.

Lepski thấy số phận đang mỉm cười với anh. Có lẽ anh sẽ được thăng chức thôi.

- Hãy nói cho tôi biết nó sợ ai?

- Tôi đã nói rồi, tôi không biết.

Lepski đứng dậy và lấy chiếc thẻ nhét vào túi. Anh tin chắc cô ả biết ai đang bám gót Riccard, nhưng có lẽ trong một cuộc hỏi cung chính thức mới cậu miệng được ả.

- Tuyệt lắm Mai ạ, chuẩn bị đi, chúng ta đi thôi.

- Tôi đã nói là không còn biết điều gì nữa! Ông không thể bắt buộc tôi đi đâu cả!

- Đừng nổi nóng. - Lepski nói. - Cô đã nói quá nhiều. Cô đừng sợ, hãy đi theo tôi. À, tôi đã có gia đình rồi.

Đột nhiên cửa ra vào vụt mở, Mai hét lên hoảng sợ. Lepski liền quay phắt lại.

Trước mặt họ là một người thấp, mặt che kín với chiếc khăn trắng, hấn nổ súng. Mai giãy trên giường, máu văng tung tóe vì viên đạn làm bể sọ cô. Lepski vừa kịp nằm sấp xuống và rút súng ra thì cánh cửa đóng sập lại. Anh liền đứng dậy, chạy ra cửa khi tiếng chân nặng nề nện trên cầu thang.

Tiếng DoDo thét lên rồi lại đến tiếng súng. Anh bị cản lại bởi thân hình DoDo. Thế là tiếng xe hơi rú lên chạy khỏi.

Ý muốn theo đuổi của anh chợt tan biến khi bến cảng đông đúc những người và người.

6.

Lúc trời vừa rạng sáng, Harry Mitchell mặc quần tắm le làng rời khỏi căn phòng. Tay anh xách theo cái vali của Riccard. Anh chỉ giữ lại cây súng Luger tự động và hộp đạn và chúng được cất kỹ lưỡng dưới tấm ván gần giường Harry.

Ngoài bãi tắm chỉ có mình anh và những tiếng đùa xào xạc trong gió. Anh nhanh nhẹn và im lặng chìm mình xuống nước, anh để cái vali trên người mình và cái đạp chân mạnh đã tách mình ra khỏi bờ. Anh để cho chiếc vali từ từ chìm xuống, khi đến chỗ sâu, anh cũng lặn theo cùng chiếc vali chìm hẳn xuống biển. Lúc ngoi lên mặt nước thì chiếc vali đã biến mất, chỉ còn một cái dấu sậm nơi anh đã thả chiếc vali.

Lúc anh trở vào phòng thay quần áo và chờ cho khô người thì phòng của Solo đã có ánh đèn.

Hãy còn sớm để đến gặp Solo nên anh đã ngồi trong phòng hút thuốc và nghĩ lại những chuyện xảy ra tối hôm qua, anh thấy người mình nóng lên khi nhớ tới cảnh anh ân ái với Nina, anh cảm thấy Nina thật đặc biệt.

Harry chợt nhớ đến người vợ quá cố của mình. Joan, vợ anh đã rất sợ khi họ làm tình với nhau. Chính điều này đã làm cho Harry cảm thấy chán ngán và thờ ơ với tình cảm của nàng. Thế rồi anh bị kêu nhập ngũ và anh đã có cơ để xa nàng. Sau đó bất ngờ anh nhận được tin nàng đã tự vẫn. Có những lúc anh luôn tự dằn vặt mình. Ví như anh thông cảm cho nàng hơn, nhẫn nại hơn... Thì có lẽ kết cục không đến nỗi bi thảm như vậy. Tuy thế đến tận bây giờ cái sợ hãi của Joan vẫn làm anh bị tổn thương và

chán chường. Bởi vì anh nghĩ mọi chuyện cần đơn giản hơn một chút.

Một bức thư chờ anh khi anh tới Sài Gòn. Đó là thư Joan để lại cho anh. Nàng viết rằng:

Harry, em giả tưởng em không phải là người phụ nữ duy nhất làm như vậy. Không phải là em không có khả năng yêu thương người đàn ông, nhưng em không chịu nổi các vấn đề trên giường ngủ. Tuy nhiên, em yêu anh... đủ để trả tự do lại cho anh. Harry, hãy sống hạnh phúc. Hãy tìm người phụ nữ ít phức tạp như em, em ở trong một trạng thái... đáng sợ, đến mức em không còn đủ can đảm tiếp tục. Người ta nói anh sẽ trở về. Có thể với chút may mắn hơn, chúng ta sẽ bắt đầu lại từ con số không. Nếu vậy thì diệu kỳ biết bao, phải không anh? Sau nhiều năm xa cách có dịp làm quen lại nhau, và trong hoàn cảnh em không còn ở trạng thái như em hiện nay.

Tạm biệt.

Anh nhận được điện tín của cha anh báo cho biết rằng người ta đã tìm thấy nàng trong bồn tắm, các động mạch ở tay đều bị cắt đứt và anh cần nghỉ phép đặc biệt để về nhà.

Trong thời điểm đó, một trận đánh lớn sắp nổ ra và Harry buộc phải tham gia. Tới tận bây giờ anh luôn day dứt và hối hận. Chính cuộc chiến tàn khốc ấy, Harry đã chứng kiến nhiều cảnh chết chóc. Từ đó hành động tự sát của Joan không còn làm anh ray rứt nữa.

Harry cảm thấy Nhân chiếm một vị trí quan trọng hơn trong lòng anh, một cô gái Việt Nam nhỏ nhắn mà anh quen ở góc phố. Nàng bán xúp ở bên đường, sau nhiều lần ghé lại ăn và trò chuyện thế mà họ đã quen nhau. Nàng nói tiếng Anh khá thông

thạo, và Harry đã yêu nàng từ lúc nào không biết nàng cũng thú nhận rằng nàng đã yêu anh từ buổi đầu tiên gặp mặt. Và tối đó họ đã sống chung với nhau bằng một tình yêu lý tưởng như Harry đã mơ ước. Harry cảm thấy ngọt ngào khi nhớ đến cái ngày anh trở lại Sài Gòn thì được tin Nhàn đã chết.

Cho đến bây giờ, có lẽ Nina là người đầu tiên sau Nhàn mà Harry cảm thấy yêu thương và thích thú. Nina đã làm anh thấy thỏa mãn khi quan hệ tình dục, không chút ức chế và không giống như những người con gái khác, đó chính là điều mà Harry đang cần.

Chợt Harry chợt nhớ lời cảnh báo của Randy: “Nàng không thể thuộc về ai. Nếu anh không muốn gây phiền hà với Solo”.

Harry không hề sợ Solo khi phải đấm đá, nhưng điều đáng nói Solo chính là cha nàng. Anh tự nghĩ “Chính nàng đã tự hiến thân cho mình kia mà, Solo có lý gì để than phiền anh được chứ”. “Em chỉ là đồ súc vật” thử hỏi có người cha nào lại cho con mình là súc vật không? Thật là phức tạp và rắc rối.

Anh bực bội rời khỏi phòng và bước xuống nhà bếp. Solo đang ở đó uống cà phê và hút thuốc.

- Chào Harry! Tôi muốn nói với anh điều này tối hôm qua nhưng anh không có ở phòng. Sáng nay Hammerson sẽ mang gỗ tới và anh lo cho chỗ nhào lộn nhé! À, anh đã tìm được cô bồ để giải trí trên bãi cát rồi sao?

Harry lạnh lùng trả lời:

- Ông Solo, đó là việc riêng của tôi.

Solo uống cạn ly cà phê:

- Harry, tôi không quan tâm việc anh quan hệ với ai, nhưng tôi cấm anh không được phép với con gái mới lớn. Tôi không muốn lỗi thôi.

- Tôi là một thằng đàn ông. - Harry nói. - Tôi không ngu như ông tưởng đâu, ông khỏi phải lo.

- Được, tôi không nói điều này nữa. Xin lỗi. Vậy anh lo cho chỗ nhào lộn nhé. À, anh vừa nói anh là cái gì?

- Một thằng đàn ông... một thanh niên đã trưởng thành.

Harry cảm thấy một chút bức xúc khi phải dè chừng nguy hiểm.

- Sao, vậy đó hả? Một kẻ thanh niên ư? Xin lỗi, có phải chúng ta ai cũng tự cho là như vậy không?

- Về nguyên tắc thôi. - Harry nói.

- Nhưng có người này người kia chứ? - Solo nói giọng mơ hồ. - Tôi nghĩ anh tự cho mình trưởng thành hơn tôi, phải vậy không?

- Ông Solo, tôi không có ý nói như vậy.

- Không phải vậy, nhưng anh không bao giờ nói nhiều và đó là điều tinh ranh của anh đấy. Tôi sẽ trở về lúc 10 giờ.

Harry cảm thấy thoải mái và dễ chịu khi tiếng xe Buick đã đi khỏi. Lúc đó mới 5 giờ 40 phút, anh quay lại nhà bếp uống cà phê.

“Có gì trục trặc rồi”, anh nghĩ, Solo đang nghi ngờ anh chẳng? Đúng, có lẽ là như vậy.

- Harry!

Tiếng kêu của Nina vang lên bất ngờ làm anh giật mình. Hôm nay nàng mặc áo sơ mi trắng trong muốt đang đứng ở ngưỡng cửa.

Nhìn thấy nàng, Harry thấy người mình nóng dần và anh tiến lại gần phía nàng. Nàng ra dấu cho anh đi dọc theo phía hành lang về tới phòng nàng.

Anh mãi ngắm nàng nên không quan sát những đồ vật trong phòng. Tuy nhiên, căn phòng rộng, thoáng mát với nhiều màu sắc rực rỡ giống như tính cách của nàng vậy.

Anh đứng tần ngần ở cửa khi nàng đã cởi hết quần áo và đang rộng đôi tay chờ đón anh. Harry hơi chút dè chừng nguy hiểm.

“Tôi là kẻ thành niên”, anh đã nói vậy với Solo. Đúng vậy chẳng? Một kẻ thành niên có nhận sự mời mọc đầy khiêu khích như vậy không? Phải chăng anh ta không hành động như kiểu của Randy vậy.

Nàng nằm dài trên giường chờ anh:

- Lại đây anh.

Mặc dù nổi dục vọng đã dâng lên trong anh, nhưng anh chợt nghĩ đến những báo hiệu nguy hiểm đang đến gần anh. Anh không thể để một người đàn bà chế ngự mình. Dù người đó không đòi hỏi gì ở anh.

Anh vẫn đứng ngần ngại ở cửa.

- Nina, mặc áo tắm đi em. Chúng mình sẽ đi bơi.

- Để lát nữa, lại đây đi anh.

Nàng chống mình trên hai cùi chỏ, đôi mắt rực sáng ham muốn, Harry thấy mình chao đảo.

- Anh đợi em. - Thế rồi Harry bước ra.

Anh chậm rãi trở lại nhà bếp uống cà phê, tay anh run lên đến nỗi đã làm đổ đường xuống đất. Anh nghe tiếng chân nàng đi dọc theo hành lang.

Nàng mặc bộ bikini đỏ rực và cầm chiếc khăn tắm, tươi cười với anh.

- Mình đi bơi thôi anh.

Anh trở lại phòng mặc cái quần tắm còn ướt. Khi anh tới bãi biển thì nàng đang bơi dưới nước, bằng một cú nhảy tuyệt đẹp anh đã đến bên nàng. Nàng đứng thẳng người dưới nước mỉm cười với anh.

- Harry, anh lạ thật đấy! Anh không muốn cho em một chút khoái lạc sao? - Rồi nàng thả mình nằm nổi trên nước, miệng mỉm cười.

- Anh vừa nói chuyện với Solo. - Harry nói. - Ông ta vừa mới rời khỏi nhà, vả lại anh không quên đó là cha em. Và chỉ một tiếng nữa, mọi người sẽ thức dậy, anh không đến nổi ngốc đâu! Em muốn anh yêu em. Điều đó quá nguy hiểm, em muốn anh gặp rắc rối với cha em sao?

- Anh sợ ông ấy à?

- Không, nhưng anh không lường trước được việc gì sẽ xảy ra, anh ngại phải giết ông ta! Hay em muốn điều đó chẳng?

Nàng nhăn nhó:

- Anh quá đúng đắn. Anh không thể nhận cái người khác cho mà không bắn khoản chẳng?

Thế rồi cả hai cùng bơi vào bờ. Khi bước lên bãi cát nàng hỏi:

- Bao giờ thì anh lại yêu em?

- Chủ nhật tới, em có thể dẫn anh tới đảo Sheldon được không?

Nàng đứng sững lại.

- Ai nói với anh về đảo Sheldon?

- Randy, cậu ấy nói em thường đến đó để tắm một mình.

- Một ý kiến hay đấy. Ở đó chỉ có hai chúng ta. Chủ nhật, cha em ngủ suốt ngày, em được dùng chiếc tàu. Vậy, hẹn chủ nhật nhé!

- Đồng ý, mình sẽ không gặp lại cho đến ngày hôm đó. Anh sẽ có mặt tại chiếc tàu lúc 6 giờ.

- Ừ, em sẽ mang theo đồ ăn.

Thế rồi anh nhào mình xuống nước bơi đến chỗ san hô mà anh muốn xây dựng chỗ nhào lộn.

Trung úy Alan Lacey thuộc đội cảnh sát hình sự Miami. Người có bộ mặt đẹp như lưỡi dao, đôi môi thì mỏng cho nên không một ai có cảm tình với ông kể cả vợ ông. Có lẽ chính vì tính kiêu ngạo của ông ta. Điều làm ông đau buồn đó là đến tuổi 55 rồi mà ông vẫn chỉ là một trung úy quận. Tất cả những người mới

vào, đầy nhiệt huyết và tham vọng đều gặp khó khăn với trung úy Lacey này.

Anh tới quán Con Cua và Tôm hùm cùng với trung sĩ Peter Weidman bằng chiếc xe mới cáu được mua bằng tiền của vợ và Peter là người giúp việc tận tụy cho Lacey.

Khi hai người cảnh sát tới đó thì đã có chiếc xe cứu thương đậu trước quán, và có bốn viên cảnh sát đang buồn chán đứng đợi, bên cạnh họ là Lepski. Anh bức tức khi thấy sự việc xảy ra như vậy. Anh không đến đây thì hay hơn, chắc hẳn Lacey sẽ viết báo cáo về anh và thế là còn lâu lắm anh mới có thể thăng chức được.

Trong khi chờ đợi, Lepski nghĩ: Anh sẽ trả lời rất ngắn gọn những điều mà Lacey hỏi. Và nếu tình thế có khó khăn hơn, anh sẽ đẩy sang cho đại úy Terrell, người có đủ sức đương đầu với Lacey.

Lepski đắm mô hôi, nhìn Lacey bước xuống từ chiếc Jaguar, theo sau là Weidman. Lacey lạnh lùng ra lệnh cho bốn viên cảnh sát dẹp đám đông và đi lướt ngang qua Lepski vờ như không thấy anh. Anh nở nụ cười nhạt nhẽo rồi bước lên lầu xem xét tử thi và hài lòng vì thấy nó còn nguyên vẹn. Anh liếc nhìn xác chết nửa trần truồng và cũng nhận thấy Weidman đang bị hút chặt vào cái xác chết.

- Cậu nhìn gì vậy? - Lacey hỏi.

Weidman chớp mắt và quay sang nhìn trung úy với vẻ ngỡ ngàng:

- Trung úy gọi gì tôi?

- Cậu chưa hề thấy phụ nữ chết sao?
- Thưa trung úy có.
- Vậy thì, đừng nhìn cái kiểu đó nữa.
- Rõ, thưa trung úy.
- Tôi thấy có thằng quỷ cảnh sát ở Paradise City dưới nhà phải không?

Weidman ngơ ngác:

- Thưa trung úy, tôi không thấy ai cả.
- Cậu thì chẳng bao giờ thấy gì cả.

Lacey nhìn quanh rồi ngồi xuống một cái ghế, anh rút bao thuốc bằng da hải cẩu - quà Noel của vợ anh, lựa một điếu xì gà rồi cắm vào miệng.

- Gọi nó lên đây!

Weidman đi khỏi sau đó vài phút trở lại cùng với Lepski, lúc này Lepski biết mình đang thất thế nên đã đứng nghiêm trước mặt Lacey.

- Trung sĩ, ai vậy? - Lacey hỏi.
- Thanh tra hạng nhì Lepski ở Paradise City. - Weidman nói.
- Không thể như vậy được. Không một thám tử nào ở Paradise City dám tới đây khi không được ta cho phép.

Lacey lạnh lùng quan sát Lepski.

- Phải chăng nó dám liều mạng làm như vậy?
- Thừa trung úy, tôi kiểm tra một đường dây. - Lepski bình tĩnh đáp. - Tôi nghĩ không quan trọng nên đã không thông báo trước để trung úy biết.
- Không quan trọng à?... Hai xác chết! Anh coi cái gì mới quan trọng đây? Cuộc tàn sát hàng loạt chẳng?
- Sự việc tự nó diễn biến xấu đi, khi tôi đang nói chuyện với cô ả.
- Lepski chỉ về phía Mai Langky. - Thì có người đàn ông đột nhập vào và bắn chết cô ta.
- Một tên đàn ông ư! Nó đâu?
- Nó đã chạy thoát.
- Ở trong khu vực này, không một thanh tra hạng nhì nào mà không thừa trung úy khi nói chuyện với ta cả.
- Thừa trung úy, nó đã chạy thoát.
- Nó đã chạy thoát ư? - Lepski tái mặt đi khi nghe giọng Lacey. - Trung sĩ Weidman, anh có nghe nói đấy chứ? Một người đàn ông giết hai người đàn bà rồi ung dung lui bước trước một người tự xưng là sĩ quan cảnh sát ở Paradise City.

Lacey quay lại Lepski:

- Nó đã chạy thoát bằng cách nào?
- Thừa trung úy, trên một chiếc xe hơi.

Lacey mỉm cười:

- Tốt lắm, rất may còn biết được điều đó. Anh đã đọc số xe cho trung sĩ Weidman ghi lại?

- Thưa trung úy, tôi đã không đọc được số xe, thời gian mà tôi...

- Thôi, đủ rồi. Tôi không muốn nghe anh nói dài dòng nữa. Anh đã để cho nó ung dung đi khỏi sau khi giết chết hai người đàn bà sao? Và anh đã không ghi lại số xe nữa? Câu chuyện này đáng truyền lại cho hậu thế lắm Lepski ạ và anh có thể nói với tôi rằng anh là thanh tra hạng nhì sao?

- Thưa trung úy...

- Từ lâu, ta đã nghĩ những thanh tra ở Paradise City là xoàng nhất miền duyên hải này, đến bây giờ điều này hoàn toàn chính xác. Anh có thể báo cáo cho tôi nhận dạng tên đó chứ?

- Khoảng 1.65m, lùn, khoảng 70 ký, mặc bộ đồ màu xanh lá cây, có sọc, có cây súng Walther tự động 7.65. - Lepski nói một lèo. - Hắn che mặt bằng chiếc khăn tay.

- Đúng vậy sao? - Lacey lấy làm ngạc nhiên với vẻ khinh bỉ. - Lúc đó anh ở đâu để quan sát? Nằm dài dưới đất chắc?

- Thưa trung úy, đúng vậy, vì nó đã đột nhập...

- Đủ rồi. - Lacey nói. - Khi nào cần tôi sẽ hỏi thêm.

Anh ta rút một hơi thuốc rồi chỉ vào cái xác của Mai Langky.

- Anh muốn gì ở cô ta?

- Thưa trung úy, tôi đang điều tra vụ Riccard Banh Bi Da, và cô ả là người tình của hắn.

Lacey làm rớt điều thuốc xuống tấm thảm.

- Lạy trời! Ai là người quan tâm tới Riccard vậy?

- Có tin hắn đã bị thủ tiêu. Đại úy Terrell ra lệnh cho tôi điều tra vụ này. - Lepski nói xong, anh nghĩ mình đang đánh một nước bài quan trọng.

Một tia sáng lóe lên trong mắt Lacey, Lepski cảm thấy mừng thầm. Anh nghĩ mình đã thành công.

- Đại úy Terrell có mạnh khỏe không? - Lacey hỏi.

Lacey sức nhớ Terrell đang là bạn thân của sếp mình. Tuần qua thượng cấp đã chê anh thiếu năng động. Có lẽ mình không nên hành hạ thằng khốn này nữa, nếu không, có thể gây ông đập lưng ông. Lacey không bao giờ mắc phải những điều sai lầm đó. Và chính điều này mà anh ta có thể bám vào cái ghế trung úy trong đội cảnh sát hình sự.

- Thưa trung úy, ông ấy vẫn khỏe.

- Tôi ngạc nhiên khi ông ta có người dưới quyền như anh.

Lepski im lặng không nói.

- Cô gái này đã cho anh biết những gì, hả thanh tra hạng nhì Lepski? - Lacey hỏi.

Lepski đã không tiết lộ cho Lacey biết thông tin gì từ Mai Langky cả. Có lẽ chính vì thái độ của Lacey mà Lepski đã hành động như thế.

- Thưa trung úy, tôi mới hỏi Riccard hiện đang ở đâu, thì tên sát nhân đó đã bất ngờ xuất hiện và ra tay giết cô ta.

- Vậy là anh chưa biết gì?

Lepski tỏ ra lo lắng để Lacey không nhận thấy anh đang nói láo.

Lacey nhìn anh ta căm ghét:

- Đồ đàn, nếu tôi còn gặp anh trong khu vực này mà không có sự đồng ý của tôi thì tôi sẽ không bỏ qua đâu. Tôi sẽ thảo báo cáo về anh và điều tôi mong muốn nhất là anh bị cách chức đấy, anh hiểu chứ Lepski?

Lepski bực dọc bước xuống lầu và đi tới xe của mình. Anh đã ngồi im vài phút để hạ bớt cơn giận, khi bắt đầu khởi động máy thì có một đứa trẻ, bắn thỉu, rách rưới thò đầu qua hạ kính của xe xuống.

- Có phải ông là Lepski? - Đứa trẻ hỏi.

- Phải, có gì vậy?

- Cô ta nói, ông đưa cho tôi một đôla mới nhận được tin.

Đứa trẻ quan sát Lepski.

- Ông có một đôla không?

Lepski cố giữ bình tĩnh, những ngón tay gõ nhẹ lên tay lái:

- Ai bảo mày đến đây?

Thằng bé không trả lời, tiếp tục hỏi lại:

- Ông có một đôla không?

- Mẹ kiếp, mày coi tao là ai vậy? Một tên bụi đời chắc?

- Ông có phải là cảnh sát không? - Thằng nhỏ cười có vẻ khinh thường nói. - Cảnh sát chẳng bao giờ có “xìn”.

Lepski bực dọc, rút ví ra khỏi túi và chứng tỏ rằng anh có tiền.

- Thằng mắc dịch, tao có một đôla đây. Ai bảo mày tới đây? Và có tin gì?

Thằng nhóc nhìn thấy tiền, dịu giọng.

- Goldie White muốn nói chuyện với ông. Đưa tôi một đôla thì ông sẽ biết địa chỉ.

- Điều gì làm mày nghĩ tao muốn gặp Goldie White? Tao không biết cô ta là ai cả. - Lepski nói.

Thằng nhóc xem chừng đã chán ngán:

- Đó là bạn gái của Mai Langky. Thế ông có đưa cho tôi một đôla không nào?

Lepski vội nhìn vào quán Con Cua và Tôm hùm, không thấy bóng dáng của Lacey đâu. Liền móc đưa cho thằng nhóc một đôla, nhưng anh không khỏi nghi ngờ.

- Cô ta hiện ở đâu?

- Ông hãy đưa tiền trước đã.

- Mày sẽ có, cô ta ở đâu?

- Cha tôi nói là không bao giờ tin cảnh sát, ông hãy đưa một đôla, còn không, sẽ chẳng có gì!

Lepski muốn bóp cổ thằng bé, nhưng cố trấn tĩnh anh đưa cho nó một đôla còn tay kia nắm chặt cổ tay nó.

- Cô ta ở đâu? - Lepski hỏi như đe dọa.

- Số 23A, đường Turtle Crawl, lầu 3. - Thằng nhóc liền vùng ra khỏi Lepski. Nó nhìn anh, lớn tiếng chửi tục rồi biến mất.

Lepski không biết đường Turtle ở đâu cả. Có thể anh bị thằng nhóc gạt. Bỗng nhiên anh cảm thấy bốn nhân viên cảnh sát đang theo dõi mình. Anh liền cho xe chạy đến bến cảng và ngừng bên bà bán rùa để hỏi thăm đường.

- Thứ hai bên trái. - Bà nói. - ông có muốn mua rùa cho các con ở nhà không?

- Tôi cần gì tới rùa và cũng cần gì tới con. - Lepski lau bầu rồi cho xe chạy.

Tới con đường hẹp 23a, anh nghĩ mình sẽ bị lôi thôi nếu trung úy Lacey biết mình vẫn đang điều tra ở đây. Lepski đã phớt lờ và quyết định hành động.

Anh tới lầu ba của tòa nhà. Theo kinh nghiệm, Lepski cho rằng đây là một hang động dành cho việc bán dâm và đương nhiên cảnh sát có quyền thăm hỏi nó.

Cuối cùng, anh đến trước một cái cửa có ghi dòng chữ.

Goldie White.

Giờ mở cửa:

Trưa 11-13 giờ và tối từ 20 - 23 giờ

Lepski trợn mắt, lắc đầu “thật là quá trắng trợn”, rồi anh quyết định bấm chuông.

Mở cửa là một gã đàn ông cao và gầy, khuôn mặt như lưỡi dao, cầm lẹm. Mặc bộ quần áo thật đẹp, chiếc áo sơ mi xanh và cái cà vạt đen, chỉ có kẻ thành đạt và phồn vinh mới được như vậy.

Ông ta nhìn Lepski rồi cười chào anh:

- Thưa ông Lepski, mời ông vào, Goldie đang mong gặp ông. À, tôi là Jack Thomas, ông bầu của cô ta.

Lepski bước vào phòng, trong phòng có nhiều đồ đạc khá tiện nghi, phá vỡ sự dịu dàng đơn điệu.

- Cô ấy ở đâu? - Lepski hỏi người đàn ông.

Lepski luôn có cảm giác căng thẳng khi nói chuyện với mấy tên ma cô, và nhất là lúc này. Sau khi anh vừa nói chuyện xong với Lacey thì cảm giác ấy như lại càng tăng lên đến tột đỉnh.

- Cô ấy ra ngay. - Thomas trả lời. - Ông Lepski, mời ông ngồi! Ông dùng gì ạ?

Lepski nắm chặt hai tay và thở hơi dài:

- Cô ấy ở đâu?

- Ông không dùng rượu mạnh phải không? Đương nhiên... khi thi hành phận sự. Ông Lepski, mời ông ngồi. Cô ấy nhờ tôi nói với ông. Tôi...

- Đúng đây. - Lepski quát. - Một thằng ma cô không được phép ngồi trước mặt ta.

Lúc này Thomas mặt tái xanh và đi thụt lùi nhìn Lepski.

- Gọi con đi đó cho ta! - Lepski hét. - Rồi cút ngay, tao quá tởm cái bản mặt của mày.

Khi Thomas bước về phía cánh cửa thông sang phòng kế bên. Cánh cửa bỗng mở ra và một người phụ nữ bước vào. Cô đưa mắt quan sát Lepski rồi nói với Thomas:

- Được rồi, Jack. Mọi việc để tôi lo. - A nói.

Goldie White là một phụ nữ có mái tóc hung, thân hình cân đối và có một vẻ đẹp sắc sảo. Cô có thể mê hoặc bất kỳ người đàn ông nào đến với cô, đặc biệt con mắt cô rất linh động, lúc nóng, lúc lạnh, cuồng nhiệt, tham lam từ đó có thể đọc được sự thay đổi liên tục.

Thomas đi quanh Lepski một cách nhẹ nhàng. Chỉ một thoáng, Lepski và cô nàng đã nghe tiếng bước chân của Thomas nhỏ dần khi gã đi xuống cầu thang.

Lepski đi lại khóa cửa, anh không muốn ai làm phiền lúc này.

- Tôi đã nhận được lời nhắn của cô và đã tốn một đôla vì vậy tôi muốn được đền bù xứng đáng.

Goldie bước tới một cái ghế:

- Đừng đóng vai người hùng Lepski ạ. - Ồ ta nói. - Người ta tưởng chừng ông là người hùng trong phim năm 1945 ấy.

Lepski mỉm cười cay độc:

- Điều đó thích hợp với tôi, cưng ạ. - Lepski nói. - Cô hãy nhìn kết quả đối với gã đàn ông của cô ấy.

- Anh ta à? Ngay cả cú đâm của thằng nhóc còn bú sữa mẹ cũng làm anh ta mất hồn. Anh ta thật tội nghiệp. Thôi đừng nói về hắn nữa. Chúng ta làm quen nhau thôi, đúng không nào, ông Lepski?

Ả ngồi cố ý để lộ cái quần lót bằng ny lông, và ném cho anh cái liếc mắt để làm xiêu lòng người.

- Nào, lại đây. Chàng cớm bé bỏng của em. Hãy tự tình với em đi rồi hãy bắt tay vào công việc.

- Rất vui lòng. - Lepski nói.

Anh lướt tới trước mặt ả, lúc này ả ta đang cởi chiếc áo len tay dài, anh liền dang tay tát ả một cái như trời giáng.

Cô ả đã biến sắc sau khi bị cái tát của anh làm té nhoài ra đằng sau.

- Đồ... - Ả ta mở miệng khi bàn tay của Lepski hạ xuống, lật ngửa đầu ả ra phía sau.

Lepski liếc ả bằng con mắt nghề nghiệp:

- Nghe cho rõ đây, người đẹp. Ta không bao giờ bị người làm mê hoặc đâu. Ta đã mất một đôla. Khôn hồn thì nói mau đi. Điều mà cô cần biết là cô đang nói chuyện với viên sĩ quan cảnh sát đáng giá hơn cô nhiều đấy.

Ánh mắt của ả ta bớt hằn học:

- Ông, ông là người đàn ông kia mà, em tin ông có thể làm em thỏa mãn.

- Thôi đừng huyền thuyên nữa. Tôi đang thi hành công vụ.

Ả ta cười phá lên.

- Thích thì được vậy, nhưng quả nhiên anh là một tên cớm hài hước! Anh là một thằng đểu, nhưng dù sao ta cũng bắt tay vào công việc thôi. Cho em một liều thuốc nào.

- Ngay cả cái hôn của thần chết, ta cũng không cho mi. - Lepski nói. - Chúng ta vào việc thôi.

- Jack đang muốn lấy lại chiếc tàu. - Ả nói. - Em nói chỉ có anh mới có thể tìm lại được chiếc tàu thôi.

Lepski hút thuốc rồi lắc đầu:

- Đừng nói lung tung nữa. Hãy kể đầu đuôi câu chuyện, tôi không muốn mất thời giờ nhiều.

- Riccard đã đến đây, thuyết phục Jack muốn cho hắn một chiếc tàu. Bây giờ chiếc tàu đã biến mất và Jack muốn tìm lại chiếc tàu đó.

- Hắn cho Riccard mượn tàu lúc nào?

- Cách đây hai tháng, chính xác là ngày 24 tháng 3.

- Tại sao Jack cho mượn?

- Ông cần biết để làm gì? Chỉ đơn thuần là cho mượn vậy thôi. Bây giờ nghe tin Riccard đã chết nên Jack muốn tìm lại chiếc tàu vì đó là tất cả sản nghiệp của anh ta.

- Tôi muốn biết vì sao hắn cho Riccard mượn tàu?

Sau một chút ngập ngừng Goldie nói:

- Riccard đã trả cho anh ta năm trăm đôla, số tiền quá lớn đối với Jack. Em đã nói với anh ta rồi nhưng anh ấy không nghe.

Lepski nhìn ả có vẻ bức bối:

- Riccard muốn tàu để làm gì?

- Hắn muốn đi xa.

- Đúng vậy sao? Hắn đi chuyến nào? Và đi tới đâu?

Goldie lại ngập ngừng:

- Ôi, ông làm em đến phát sốt, các ông chỉ có tài hỏi thôi còn hành động thì chẳng ra gì cả. Hắn nói sẽ trở lại đây sau ba tuần nhưng đến nay đã hai tháng rồi, nghe nói hắn có tới Paradise City vào thứ ba vừa qua nhưng hắn không đến gặp tôi, nghe nói giờ hắn đã toi mạng. Vì vậy, Jack không những lo cho chiếc tàu mà còn lo cho Jaccy và Hans.

- Jaccy và Hans là ai vậy?

- Thủy thủ đoàn, gốc ả, Riccard làm sao có thể tới La Habana nếu không có hai người này.

- Vậy, theo cô thủy thủ đoàn đã mất tích cùng chiếc tàu?

- Ông điếc hay sao? Em đã nói, tàu và thủy thủ đoàn đều mất tích.

- Họ đã mất tích cách đây hai tháng, vậy không ai báo cảnh sát sao?

Goldie nhún vai:

- Chúng nó là pêđê, nên chẳng ai thèm quan tâm đến chúng cả.

- Nhưng Thomas cũng không báo cảnh sát, vậy thì việc gì phải lo cho chúng?

- Anh ta chỉ lo cho chiếc tàu của mình thôi.

- Vậy tại sao hắn không báo cho cảnh sát?

- Ông có thật sự là ngốc như vậy không? Chẳng lẽ Jack báo cho cảnh sát biết tàu bị mất tích cả Hans và Jaccy cũng mất tích rồi bọn họ sẽ làm được gì nào? Họ tìm nổi chiếc tàu và hai người kia chắc? Thật là nực cười.

Lepski nghĩ ả nói đúng.

- Vậy, mi xem ta là ai vậy? Mẹ kiếp, ta cũng là cớm đây!

- Dĩ nhiên, ông không hành sự trong khu vực của mình, và em nói rằng Jack hoàn toàn yên ổn khi anh tìm chiếc tàu cho anh ta.

Lepski cảm thấy ả ta có lý.

- Chiếc tàu có dấu hiệu gì không? - Lepski hỏi.

- Chiếc cano này màu trắng, dài hai mươi mét, mũi màu đỏ. Tên tàu và cảng đều ghi màu đỏ Gloria II - Vero Beach.

- Còn máy?

- Các máy dầu cặp đôi.

- Còn thủy thủ đoàn?

- Hans Larsen, to lớn người Đan Mạch, còn Jaccy Smith nhỏ con, gầy da đen.

Lepski cảm thấy hài lòng với cô ta:

- Tức là đầu óc của mi lại nằm ở chỗ thấp, nếu biết đưa nó lên cao một chút, mi cũng có thể là tên cớm tốt.

Ả cười:

- Làm một tên cớm tốt có lợi gì kia chứ?

Lepski thất vọng lắc đầu:

- Riccard sợ kẻ nào vậy?

- Sợ tất cả mọi người.

- Đừng tán dóc nữa, nếu không tao sẽ tông mi vào xà lim đấy!

Goldie cười khinh bỉ:

- Lepski, ông đang mơ đấy à? Đây không phải là khu vực của ông. Ông dám bắt tôi sao? Ông không sợ Lacey sa thải ông sao?

- Bây giờ chúng ta không tranh luận nữa, nếu muốn tìm lại chiếc tàu, hãy nói với tôi Riccard sợ ai, điều đó có khó gì chứ?

- Tôi không biết, cả Jack cũng vậy, đúng là hắn có sợ, nghe đâu hắn đã thực hiện một phi vụ quá lớn đối với hắn.

- Làm sao mi biết được điều đó?

- Chính miệng hắn nói với tôi, đó là phi vụ lớn nhất đời hắn.

- Ta biết rồi. - Lepski nôn nóng. - Phi vụ đó là gì?

- Bọn em không đến nỗi ngốc để hỏi hắn điều đó.

Lepski nghĩ ả nói sự thật.

- Cách đây một phút có một tên đột nhập vào phòng của Mai Langky và giết chết ả ta, mi biết chứ?

- Có, cuộc đời tui em như vậy thôi, Jack và em luôn phải biết điều gì đã xảy ra.

- Và nếu người ta chưa bắn chết ả ta, chắc nó cũng không mời ta đến, đúng không?

Goldie đốt thuốc và Lepski thấy tay ả run run:

- Đó là một thằng khốn nạn, kẻ nào đó muốn bịt họng mọi người. - ả nói. - Các ông sẽ làm được gì cho bọn em đây, Lepski?

- Những điều cô vừa khai chẳng giúp ích được gì! - Lepski nói. - Suy nghĩ kỹ lại đi cưng, nếu muốn ta làm được gì thì hãy nói Riccard sợ ai và ai đã thủ tiêu Mai?

- Nếu biết tôi đã nói, thật sự là tôi không biết gì cả.

Lepski cảm thấy quá lâu, vì đây là khu vực của Lacey sẽ nguy hiểm cho anh. Anh đứng dậy.

- Ta muốn nói với mi một lời tâm sự. Chiếc tàu mà Riccard đã bị ai đó bắn chìm, chính Mai đã nói với ta điều này, nhưng phải bí mật đấy. Bảo Jack hãy động não thêm về chuyện này nhé, còn cô, nếu biết thêm điều gì, cứ gọi cho tôi ở phòng làm việc.

- Sao, ông đã biết tàu của Jack vì sao bị chìm rồi ư? - Goldie gào lên.

- Đừng mất bình tĩnh như thế. Nếu Jack và mi không tìm được sáng kiến nào hay thì cả hai sẽ phải vào tù đấy!

Nói xong, Lepski đi xuống lầu và cho xe chạy về hướng Paradise City.

Harry đã xây dựng và hoàn thành hai mặt bằng dùng để chịu các cột của tấm ván nhào lộn, nhờ sự giúp đỡ của Charley và Mike.

- Tuyệt lắm, bọn bây ạ! Sau khi nó khô chúng ta sẽ đặt các cột.

Đã 11 giờ, anh để hai đứa nhỏ đi cano trở về, còn anh lội vào bờ. Khi bước tới quầy rượu, anh cảm thấy thèm được uống một chai coca thật lạnh.

Jack đưa nước tới cho Harry:

- Thưa ông Harry mọi việc ở ngoài đó ổn cả chứ?

Harry uống cạn ly nước, rồi đẩy cái ly không về phía Jack.

- Ừ, tạm thời thì ổn rồi, cho mình thêm ly nữa, Jack. Solo đã trở về chưa?

- Thưa sếp, chưa.

Harry cầm ly nước từ tay Jack rồi tiếp tục dò hỏi:

- Sao thế, Jack?

Jack bốn chồn nhìn xung quanh, sau đó nhìn thẳng vào Harry nói:

- Thưa ông Harry trước kia tôi đã nhận được huy chương bạc ở Thế Vận Hội, về môn nhảy dài.

Harry cười ngạc nhiên:

- Vậy sao, chúc mừng nhé, Jaccy.
- Do đó, tôi với ông cùng chung điều gì đó?
- Bỏ từ thưa ông đi, tôi van anh đấy. Đương nhiên là chúng ta có nhiều điểm chung rồi.

Jack lắc đầu:

- Không có nhiều, nhưng Thế Vận Hội là điều đặc biệt.
- Vì sao anh nói vậy, Jack? Có điều gì sao, Jack?
- Đúng vậy, ông Harry ạ, tốt nhất là ông nên rời nơi đây. Ở đây không được tốt đâu.

Harry nhìn Jack một cách cảm động:

- Thực ra, anh muốn nói điều gì vậy, Jack?
- Đây là một lời khuyên chân thành. Ông hãy thu xếp vali rồi rời khỏi đây. Ở đây, ông chỉ có Randy và tôi là bạn thôi, ông sẽ gặp không ít phiền toái.
- Nào, nếu biết được điều gì, cứ nói cho tôi hay, Jack ạ! - Harry động viên.
- Ông Solo là chủ của tôi và chưa từng ai dám đánh ông ta. ông ta là một con người nguy hiểm, có vậy thôi, đừng tin bất cứ ai, trừ Randy và tôi.

Jack đi lại phía kia và chuẩn bị các bánh mì kẹp thịt dành cho bữa trưa.

Harry cảm thấy do dự vì Jack không nói gì, nên anh trở về phòng và gặp Randy. Thấy anh, Randy ra dấu rồi đi vào phòng.

Harry bước theo anh ta.

- Đóng cửa lại- Randy nói với giọng run run.- Anh đã thấy cái này chưa?

Anh chỉ vào tờ báo trên bàn. Harry liền bước tới chăm chú nhìn vào tờ báo.

Một tấm ảnh của Riccard đang như nhìn anh. Đầu đề viết:

“Tìm thấy đã chết, bạn có thấy người này không?”

Harry sững sờ trước dòng chữ:

Tối hôm qua, cảnh sát từ các thông tin đã nhận được nên đã đến Hetterlins Cove, và đã tìm thấy xác của một người đàn ông bị vùi trong một đám cát. Theo nhận định bước đầu cho thấy, người vô danh chết bởi cơn đau tim, nhưng trước khi chết đã bị tra tấn hết sức dã man.

Bài tường thuật kết thúc như sau:

“Người ta cho rằng, nạn nhân là tên tội phạm được biết với tên là Riccard Banh Bi Da. Ai đã nhìn thấy người đàn ông này giữa ngày 10 và 11 tháng 5 năm, xin đến gặp cảnh sát Paradise City 00099”.

Randy nhìn Harry, im lặng hồi lâu, Harry đưa gói Cammel cho Randy. Randy lắc đầu:

- Anh Harry, bọn mình liệu có dính không?

- Không, trừ khi quá xui xẻo, nhưng nghĩ chúng ta sẽ bị phiền hà khi họ tìm được chiếc Mustang.

- Anh nghĩ có ai nhìn thấy tụi mình trên chiếc Mustang không?

- Có khả năng đó, nhưng làm sao bọn chúng tìm được cái xác đó chứ? - Anh như tự hỏi chính mình. Rồi trấn an. - Randy đừng lo lắng quá, chưa ai làm gì đâu! Hãy bình tĩnh và tiếp tục làm việc đi.

- Em muốn chuồn khỏi đây ngay. Em có bà con ở Los Angeles. - Randy lo sợ nói.

- Rồi cậu sẽ đi tới đâu? Cậu nghĩ khi tới Los Angeles là cảnh sát sẽ không tìm ra cậu sao? Đừng quá ngốc như thế? Bây giờ cách tốt nhất là chúng ta phải đánh lạc hướng, coi như không hề biết chiếc xe Mustang cũng như Riccard Banh Bi Da kia. Cậu nghĩ coi, có hàng tá người giống tôi và cậu, vậy chúng ta cứ phớt lờ đi thì họ không thể làm gì được, chỉ trừ khi một trong hai đứa khai ra, mình chắc chắn không bao giờ chỉ còn cậu đấy, Randy ạ.

Randy lè lưỡi liếm đôi môi đã khô:

- Anh nói nghe có vẻ dễ quá, anh không có điều gì phải sợ, còn em, em đã trốn quân dịch.

- Rồi sao nữa? Cậu có thể bị bắt vì trốn quân dịch, cũng khôn khổ, nhưng nếu bị bắt vì tội giết người thì đó lại là chuyện khác đấy. Cậu hiểu chưa?

Randy suy nghĩ rồi gật đầu:

- Ừ, anh nói nghe có lý.

- Vậy, thôi, hãy trở lại với công việc đi.

Harry liệng tờ báo vào sọt rác rồi bước vội ra ngoài.

Randy buộc lòng phải theo Harry, cả hai cùng đến quầy rượu. Khi đang đi, đột nhiên anh đặt tay lên vai Randy và kéo anh ta vào bóng râm khi thấy chiếc Mercedes màu trắng chạy vào bãi đậu xe.

Một người đàn ông lùn, ngồi ở tay lái. Mặt bự tròn, da rám nắng. Hắn đội mũ rơm sụp tới mắt, ngồi cạnh hắn là bà Carlos, cặp kính râm đã che gần hết nửa gương mặt bà ta. Hắn dừng xe và quay sang mở cửa cho bà Carlos. Bà mặc chiếc áo dài trắng và mang dép da mỏng. Hắn đưa cho bà túi đồ tắm và chào bà rồi lên xe Mercedes, chạy tiếp.

Bà Carlos đi về phía bãi biển.

- Thằng cha mập kia là ai? - Harry hỏi.

- Fernando, lái xe. - Randy nói.

- Cậu có thấy nó lái chiếc Chevrolet màu xanh và trắng không?

Randy ngạc nhiên nhìn anh:

- Đó là xe của nó, thỉnh thoảng nó đi công việc cho bà Carlos bằng xe của nó. Anh hỏi để làm gì?

Harry nhớ lại chiếc Chevrolet bám theo anh từ phi trường, hôm anh đến lấy cái vali của Riccard, bèn hỏi lại:

- Randy, cậu đã biết gì về nó? Quan trọng đấy. Anh tin chắc là Fernando đã lái chiếc xe đó.

- Em không biết gì nhiều, chỉ biết nó lái xe cho gia đình Carlos và thân với Solo, thường hay đến đánh bài với Solo vào buổi tối.

Có quan hệ gì không?

- Đó là điều mình muốn biết. - Harry nói. - Đừng lo nhé. Hẹn gặp lại.

Harry đi ra bãi biển. Anh tới gần Nina, khi nàng đang kiểm tra lại sổ sách tối hôm qua. Anh liếc nhìn thấy Manuel đang theo dõi mình nên anh không nhìn Nina và anh cố tình tới gần bà Carlos. Khi trông thấy anh bà ta gọi:

- Harry, xin chào.

Harry lại gần và nằm dài trên tấm nệm, bà ta ngược mắt nhìn Harry.

- Cái gì ở đằng kia vậy? - Tay bà chỉ về mỏm san hô. - Anh đang xây nền ở đó hả?

- Đúng vậy, đó là chỗ nhào lộn mà Solo muốn xây dựng.

Harry cảm thấy bà quan sát anh thật kỹ còn Harry đang nhớ lại lúc bà xuống chiếc Mustang, giấu mặt sau cặp mắt kính lớn, anh tự hỏi tại sao một người có học và giàu sang như bà ta lại liên quan đến Riccard kia cơ chứ?

Trong lúc đó thì bà ta lẩm bẩm điều gì mà Harry đã không nghe rõ.

- Xin lỗi bà, bà vừa nói gì ạ?

- Tôi vừa nói, họ bảo anh là người nhào lộn rất giỏi và đã đạt nhiều huy chương.

- Vâng, đúng vậy.

Bà ta lại quan sát Harry một lần nữa.

- Chỗ nhào lộn khi nào thì làm xong?

- Ít nhất cũng phải mất gần nửa tháng.

- Harry, anh có dự định ở đây lâu không?

- Hai tháng, tôi có việc làm ở New York.

- Việc gì?

- Thưa bà, đó là công việc bình thường.

Bà ta mỉm cười:

- Không liên quan gì tới tôi, đúng không?

Harry không trả lời câu hỏi của bà ta, quay sang nhìn ba người con gái đang chơi banh.

- Harry, tôi hỏi vậy vì muốn biết tại sao anh không thích ở đây?

Anh nhìn bà ta:

- Thưa bà Carlos, bà vừa nói cái gì vậy?

Nụ cười của bà đánh lại:

- Anh cần chú ý hơn một chút, anh có thích lái xe cho tôi không?

- Thưa bà Carlos, việc đó hình như đã có người làm cho bà rồi.

- Hắn sẽ không ở lại, tôi sẽ cho hắn nghỉ việc. Anh sẽ phụ trách hai xe hàng ngày đưa tôi đến bãi biển và rước tôi về. Buổi tối

anh phải đưa tôi đến phố khi chồng tôi bận. Anh sẽ có căn nhà hai phòng và một trăm năm mươi đôla mỗi tuần, anh đồng ý chứ?

- Tôi đã hứa làm việc cho ông Solo rồi thưa bà.

- Nhưng tôi đâu bảo anh bỏ rơi ông ta, anh có thích công việc này không? Tôi có thể đợi. Tôi sẽ cho Fernando nghỉ lúc nào tôi muốn.

- Thưa bà Carlos, tôi cần có thêm thời gian để suy nghĩ.

Anh lại cảm thấy hình như sau cặp kính râm bà ta đang quan sát anh.

- Để giúp anh quyết định, tôi mời anh đến nhà tôi vào chiều mai, chồng tôi sẽ đi Miami, điều đó không phải là lý do mà anh không tới chứ? Anh biết nhà của tôi không?

- Có, tôi biết, nhưng rất tiếc ngày mai tôi đã có hẹn, chủ nhật tới có được không, thưa bà?

Anh thấy bà ta có vẻ bức bối:

- Harry, tôi đã nói là chiều mai.

- Và tôi cũng đã nói xin lỗi, tôi rất tiếc vì tôi đã có hẹn.

- Đồ ngốc, tôi muốn anh đến vào chiều mai, tôi sẽ trả cho anh ba trăm đôla và đừng đến kể lể với tôi là chưa bao giờ được trả tiền để làm ngựa giống nhé!

Harry nhìn bà ta rồi quay ra biển:

- Tôi lo đám trẻ kia sẽ gặp nguy hiểm, xin lỗi bà.

Anh đi về phía các cô gái trong lúc đó có một cô trong bọn đang nô đùa dưới nước.

Khi Lepski vào phòng làm việc của Terrell, một bầu không khí yên lặng, nặng nề đang bao trùm. Terrell ngồi ở bàn, trung sĩ Beigler ngồi bên phải ông ta, còn Hess thì đang đứng gần cửa sổ, cả ba nhìn anh với vẻ lạnh lùng. Lepski đi thẳng tới bàn Terrell và đứng nghiêm.

Sau một lúc yên lặng, Terrell nói:

- Tôi muốn biết cậu làm những trò gì? Trung úy Lacey đã than phiền và báo cáo về cậu.

Lepski biết trước điều này sẽ xảy ra, nên đã chuẩn bị tinh thần, anh không nao núng trước cái nhìn hằn học của Terrell.

- Thưa sếp, tôi nhận sai lầm vì tôi đã không ở trong khu vực của mình, nhưng khi Lacey nói chúng ta chỉ là những cảnh sát viên ngu ngốc nhất ở miền duyên hải này, thì tôi đã từ chối hợp tác với ông ta, có lẽ chính điều đó mà ông ta viết báo cáo than phiền về tôi.

Lepski cảm thấy vui mừng khi thấy Terrell, Beigler và Hess đỏ mặt.

- Những cảnh sát viên ngu ngốc nhất vùng duyên hải! - Beigler càu nhàu lặp lại. - Có đúng là hần nói vậy không?

- Đúng nguyên văn, không sai một chữ nào. - Lepski trả lời và có vẻ như bị xúc phạm nặng nề lắm.

- Cái thằng cha đàn độn! - Hess nổi giận xen vào. - Vậy cũng đòi làm một thanh tra ư! Không đáng để chùi dít!

- Thôi. - Terrell cắt ngang. - Trung úy Lacey nói chúng ta như vậy không có nghĩa là ông ta nói đúng. - Ông nhìn Lepski có vẻ hoài nghi. - Lepski, điều gì khiến ông ta phải nói như vậy?

Lepski cảm thấy bứt cẳng thẳng. Anh nghĩ mình đã đi đúng nước cờ, nhưng còn tùy vào những nước cuối nữa.

- Ông giao cho tôi phải tìm ra Mai Langky thì cộng tác viên của tôi cho biết ả đang ở vùng Vero Beach, nơi Riccard thực hiện phi vụ. Khi đến đó, tôi tìm ra manh mối và biết được chỗ ở của Mai. Tôi nghĩ nếu báo cho Lacey biết thì ông ta sẽ hót tay trên của chúng ta. Thế là tôi đã quyết định đến hỏi cô ta vài câu hỏi rồi sẽ viết báo cáo ngay cho ông. Nhưng trong lúc đang nói chuyện thì một tên sát nhân đã đột nhập và hấn giết chết cô ta. Thưa sếp, tôi thật không may, nhưng đó chính là điều đã thực sự xảy ra.

Terrell nhìn Beigler đang cười mỉm.

- Tuyệt. - Beigler thán phục reo lên. - Thằng cha này có khả năng thuyết phục cả xác chết cơ đấy!

- Tom, tốt thôi, vậy điều gì đã xảy ra?

Lepski liền thuật lại cuộc nói chuyện của mình với Goldie White. Beigler ghi lại cẩn thận. Khi Lepski nói xong, Terrell lên tiếng:

- Kết quả tốt, nhưng phương pháp thực hiện có sai lầm, nếu cậu trở lại khu vực này có thể sẽ bị nốc ao đấy. Lần này tôi sẽ dàn xếp với Lacey cho cậu.

- Cảm ơn sếp.Ồ, trong này không có cà phê sao?

Beigler sực nhớ.

- Charlie đâu? - Anh ta nói, tay cầm điện thoại.

- Charlie! Hãy sai lính của cậu mua bốn cà phê nhé. Cậu đang làm cái quái gì dưới đó vậy?

Lepski ngồi chễm chệ trên ghế:

- Thưa sếp, tôi cảm tưởng như đã nhận ra tên tra tấn Riccard.

- Trời ơi! - Hess la lên. - Tại sao cậu không nói việc này sớm hơn?

- Fred, hãy yên. - Terrell can thiệp. - Hãy để Tom kể theo ý của cậu ấy. Nào Tom bắt đầu đi.

- Solo vừa mượn thầy dạy bơi trong hai tháng. Tôi đã gặp hai người ở chợ, tên anh ta là Harry Mitchell, một cựu trung sĩ nhảy dù ở Việt Nam về đây nghỉ hè trước khi quay về New York. Tôi đã gặp anh ta cách đây hai ngày ở phi trường trong lúc anh ta cầm trên tay chiếc vali bằng nhựa có băng đỏ.

Lúc này cà phê đã được mang tới.

- Và vậy là tới câu chuyện cái vali? - Hess nôn nóng.

Lepski không có gì vội vã, anh tin chắc mình sẽ được thăng chức. Lepski không để ý tới Hess, anh tiếp tục nói:

- Trước khi Mai Langky chết, cô ta có nói với tôi rằng: Riccard đã gửi cái vali bằng nhựa có băng đỏ ở phi trường.

Lepski ngưng nói rồi quay sang nhìn mọi người:

- Tom, điều cậu nói không tôi đâu, cứ tiếp tục.

Lepski cảm thấy thất vọng vì không tạo được những cảm hứng mạnh hơn.

- Tôi đã hỏi Harry, có phải cái vali của hắn không? Hắn nói phải và cần đến nó khi đã nhận làm việc cho Solo. Tôi kiểm tra giấy tờ thấy hắn là lính dù ở Việt Nam nên đã để cho hắn tự do đi cùng chiếc vali đó.

- Sao cậu không nhìn xem trong vali có gì không? - Hess hỏi.

- Này Fred, cậu biết Tom không có quyền bắt anh ta phải mở vali. - Terrell nói. - Và một câu hỏi được đặt ra có phải cái vali trắng bằng nhựa có băng đỏ là loại độc nhất không? Joe, cậu nghĩ sao?

- Có thể đúng, trong quá khứ Solo đã hợp tác với Riccard, Riccard có chiếc vali bằng nhựa có băng đỏ, Harry làm công cho Solo và đã đi lấy cái vali. Tôi cho là Tom đã đi đúng hướng đấy.

Lepski lúc này trông phần khởi ra mặt.

- Tôi tin chắc như vậy. Tôi sẽ đến chỗ Solo dọa nó vài câu, có thể nó sẽ khai ra.

Terrell suy nghĩ, rồi lắc đầu:

- Không, tôi muốn có thêm thông tin về Harry, cậu đánh ngay một bức điện thông báo về Washington đi.

Hess nhìn Lepski:

- Cậu đã đọc lệnh giải ngũ của nó, cho tôi biết các chi tiết đi.

Lepski tuy chỉ liếc sơ qua giấy tờ của Harry, nhưng anh cũng đã nhớ một số thông tin quan trọng về anh ta.

- Harry Mitchell, trung sĩ, trung đoàn 3 nhảy dù, đại đội I.

Hess nhìn Lepski đầy thán phục, nói:

- Rồi đến một ngày nào đó cậu sẽ trở thành một thanh tra giỏi, Lepski ạ.

- Fred, vậy là đủ rồi. Cậu đi đánh điện đi. Tom, cậu tự bào chữa cho mình khá đấy. Hai tên pê-đê Hans Larsen và Jaccy Smith tôi giao cho cậu đấy. Nhưng trước khi làm điều gì thì báo cho tôi trước nhé.

- Thưa sếp, rõ. À, vừa rồi có phải sếp nói tôi tự bào chữa khá phải không?

- Thì cậu đã nghe rồi đấy. - Beigler gầm gừ.

Lúc Lepski bước ra khỏi cửa thì Jacoby đi vào, anh ta như muốn nói điều gì đó.

- Có chuyện gì vậy, Max?

- Thưa sếp, Retnick vừa gọi điện về. Họ đã kiểm tra và phát hiện hai dấu tay người lái chiếc Mustang phù hợp với xe của Riccard và chiếc Mustang này còn kéo theo một cái xe moóc nhà.

Terrell và Beigler nhìn nhau.

- Một cái xe moóc nhà ư?

- Anh ta nói vậy.

- Bảo cậu ta hãy khẩn trương lên.

- Thưa sếp, anh ta đã lên đường.

Khi Jacoby trở về chỗ của mình thì Terrell mới nói với Beigler:

- Joe, cậu nghĩ gì về thông tin này?

- Mọi việc đang tiến triển tốt đẹp, chúng ta đã tìm được chiếc xe Mustang và Riccard, bây giờ lại xuất hiện cái moóc nhà, chắc chắn xác chết được để trong đó. Điều này rất thuận lợi cho chúng ta. Chúng ta phải tìm cho ra được cái moóc nhà đó.

- Đồng ý, nhưng theo tôi chúng ta nên báo cho C.I.A biết thôi. - Terrell nói. - Vì vấn đề này họ cũng rất quan tâm. Cái chìa khóa của mọi việc là Riccard đã dính vào ma túy.

Nếu như mọi thông tin của Goldie chính xác, thì hẳn đã mượn tàu của Thomas và hai tên thủy thủ để đi La Habana và đã bị bắn chìm. Hai tháng sau, Riccard quay trở lại tìm mượn tàu của Solo. Rồi của O' Brien nhưng không ai cho hẳn ta mượn. Sau đó, hẳn đi cùng với người tình đến Vero Beach và ở lại chỗ DoDo. Hẳn đã gửi vali trong tủ sắt ở phi trường và mượn chiếc xe Mustang ở tiệm Hertz với tên Joe Black. Rồi có tin đồn hẳn đã bị thủ tiêu. Hai ngày tiếp đó, họ tìm thấy chiếc Mustang và cũng từ đây họ tìm được xác chết của Riccard.

Cũng vào thời điểm này, Domenico có mượn một trung sĩ nhảy dù mà Lepski đã gặp ở phi trường với chiếc vali giống như chiếc của Riccard. Chúng ta làm việc rất tốt. Nhưng thử hỏi Riccard buôn lậu cái gì chứ? Và ai đã giết hẳn, có lẽ Riccard đã buôn lậu với bọn nước ngoài và vì thế chúng ta có nên báo cáo mọi việc cho C.I.A biết không? Họ có thể xúc tiến việc điều tra tốt và nhanh hơn chúng ta.

- Thưa sếp, ông đã nói hai ngày. - Beigler nhắc Terrell. - Chúng ta hãy còn hơn một ngày nữa.

Terrell do dự:

- Ừ, đồng ý Joe. Hãy trở về làm việc đi.

Nửa tiếng sau, thanh tra hạng ba Red Retnick, một người trẻ trung và khỏe mạnh đi vào phòng các thanh tra.

Beigler ra hiệu cho anh ta đến thẳng phòng của Terrell, anh gọi Charlie Tanner mang cà phê rồi anh theo Red Retnick vào phòng.

Retnick báo cáo rất ngắn gọn và Beigler đã kịp ghi lại những thông tin này:

- Tối thứ năm, có hai người đàn ông, chạy chiếc Mustang, kéo theo một moóc nhà đã ghé vào quán của Jackson để uống cà phê. Một người lái xe tải đã có mặt ở đó và anh ta đã kể cho tôi nhận dạng của hai người đàn ông lái chiếc Mustang đó.

- Red, đợi một phút. - Terrell nói. - Beigler hãy đi tìm và bảo Lepski đến đây.

Beigler gọi Lepski khi anh đang ngồi bên chiếc máy chữ ở trong phòng. Khi Lepski có mặt Terrell mới cho Retnick tiếp tục.

- Người lớn tuổi trong hai người cao hơn một mét tám, vạm vỡ, tóc hung, mắt xanh, mũi gầy như các võ sĩ, và mặc trên người một bộ đồ lính.

- Đó là Harry Mitchell. - Lepski xác nhận với vẻ chắc chắn.

- Red, tiếp tục đi. - Terrell nói.

- Người còn lại trẻ hơn, nhỏ con, tóc đen để dài tới vai.

- Cậu có biết gì về người này không? - Terrell hỏi Lepski.

- Không, tôi không biết... À, có khả năng đó chính là Randy, người phụ trách quầy rượu cho Solo. Nó mới tới làm việc hồi đầu tuần thưa sếp. Tối nay tôi sẽ đến đó để ăn tối: Solo đã mời tôi và vợ tôi vì vậy tôi có thể tiến hành cuộc điều tra nhỏ ở đó.

Terrell gật đầu đồng ý:

- Thôi được, Tom. Nhưng mọi việc đừng để lộ ra ngoài đây. Chúng ta cần có thêm thông tin về Harry mà Washington thì vẫn chưa trả lời. Cậu hiểu ý tôi chứ?

Lepski gật đầu.

- Thưa sếp, ông quên là chênh lệch giờ hay sao?

- Ờ, vậy trong khi chờ đợi, các cậu hãy tìm cho ra cái moóc nhà, việc này phải tiến hành thật khẩn trương đây. - Terrell nói.

Lepski sống với vợ không được đầm ấm cho lắm, họ thường xuyên cãi nhau mà hầu như lần nào vợ anh ta cũng thắng cả.

Khác với mọi khi, hôm nay Lepski trở về nhà sớm hơn và anh thấy vợ đang chuẩn bị cho anh món thịt hầm để dùng bữa tối.

Caroll Lepski là một phụ nữ xấp xỉ tuổi ba mươi, vóc người to có làn da sậm và là một người rất thông minh. Trước khi lấy Lepski cô làm việc ở Ametan Express. Công việc của cô là sắp xếp thời gian biểu và cố vấn cho những người giàu. Cô làm việc rất nhạy bén và hợp lý. Tuy nhiên đối với những vấn đề của đời sống hiện đại thì nàng lại là một đầu bếp cầu thả và cũng dần. Mỗi khi có mặt ở bếp thì nó trở thành một bãi chiến trường. Lepski

thấy nàng ăn mặc khá lôi thôi, và đang vật lộn với hũ kem vừa bị đổ xuống đất. Người Carroll nhể nhại mồ hôi trông thật khó chịu.

Vậy đó, khi nghe Lepski nói rằng sẽ dẫn nàng đi ăn tối bên ngoài, thì Carroll trông lưỡng lự. Nàng không hiểu nên tiếp tục chuẩn bị món thịt hầm hay là bằng lòng với Lepski. Nàng có vẻ cay đắng hơn là vui thích trước lời đề nghị này vì Lepski rất ít khi dẫn nàng đi ăn và lần này Lepski yêu cầu nàng nên ăn mặc đẹp để vì sẽ đến một chỗ sang trọng.

- Anh không thể báo cho em từ sáng sao? - Nàng nói. - Tối nay chúng ta có món thịt hầm.

Lepski sốt ruột.

- Hãy bỏ cái món thịt hầm đó đi. Tối nay chúng ta đi ăn bên ngoài và em hãy nhanh chóng lên, đừng cãi anh nữa. - Nói xong, Lepski biết mình đã lỡ lời.

- Anh nói em là người luôn gây sự sao? - Nàng hỏi.

Lúc này Lepski phải cười cầu hòa với nàng.

- Anh đâu có nói như vậy. Này em, chúng ta đừng dành thời giờ cãi nhau nữa!

Lepski làm ra vẻ ngạc nhiên nói tiếp:

- Quả thật anh đã nói vậy sao? Thôi, bỏ đi em, anh chỉ giỡn thôi.

- Quan niệm đùa giỡn của anh khác xa với em đấy.

- Anh đồng ý với em là chấm dứt ngay trò đùa giỡn này, đừng quan tâm đến nó nữa em nhé. Hôm nay chúng ta sẽ đến nhà

hàng Solo. Ở đó thức ăn, bãi tắm, nhạc nhẹ mọi thứ đều tuyệt vời và hấp dẫn.

Caroll mở tròn mắt tỏ ý nghi ngờ:

- Tới đó để làm gì? Anh đã làm gì để phải hối hận sao? Anh muốn xoa dịu em sao?

- Chúng mình được mời mà. - Lepski xằng giọng.

- Lepski, việc gì mà anh phải lớn tiếng đến thế.

Lepski đứng lên, trông có vẻ lo lắng:

- Đừng nói gì nữa mà em, chúng mình đi thôi, mình được mời mà.

Caroll nhìn anh:

- Ông ta mời chúng mình sao? ông ta làm gì?

- Ông ta chẳng làm gì cả. Ông ấy chỉ muốn mời anh cho thân mật thôi.

- Vì sao?

- Trời ơi, làm sao mà anh biết được. Ông ấy chỉ mời chúng ta, vậy đó. Phải làm sao em mới hiểu đây?

- Em nghĩ anh nên nhỏ giọng một chút. - Caroll nói giọng nghiêm khắc.

- Tốt thôi, đó là tên vô lại đang muốn lợi dụng anh! Vậy thì sao? Trước hết chúng ta được ăn no bụng cái đã.

- Lepski! Anh làm em thật sự xấu hổ.

Lepski mút các ngón tay:

- Tốt thôi, vậy em đi sửa soạn chứ? - Lepski làu bàu. - Anh có áo nào sạch không?

Nàng nhìn thẳng vào mặt Lepski:

- Tối nay, anh cần mấy cái áo sơ mi?

Lepski nhắm mắt:

- Anh muốn hỏi vậy thôi, em hiểu chứ.

- Tất nhiên, em sẽ mặc gì đây?

Lepski cảm thấy bức mình khi Carroll hỏi vậy:

- Mặc cái gì cũng được, miễn sao đẹp là được rồi, em hiểu chứ?

Mặc dù sống với nhau ba năm, nhưng Lepski vẫn không bao giờ chịu được cách ăn mặc của nàng. Sau một hồi chọn lựa nàng vẫn không vừa lòng, nàng cho rằng mọi thứ đều lạc hậu, nàng trách Lepski mãi cho đến tận bây giờ anh vẫn chỉ là viên thanh tra hạng nhì. Tuy vậy những lời trách móc này đã quá quen thuộc với Lepski, nhưng anh vẫn cảm thấy quá chán ngán.

Lepski đã bị phản bác khi anh gợi ý cho nàng mặc chiếc áo dài đen. Cuối cùng nàng chọn chiếc áo dài màu đỏ và trắng, Lepski cảm thấy rất hài lòng nhưng anh không dám biểu lộ ra mặt.

Hơn bảy giờ một chút, nàng xuất hiện làm Lepski ngạc nhiên. Vừa lịch sự vừa trong trắng như một nàng tiên.

- Lepski! Đừng làm trò khỉ! Đừng đụng vào người em. - Nàng nói kiên quyết.

Lepski hiểu giờ này không phải là lúc:

- Thưa bà Lepski, tôi xin hẹn tối nay...
- Đừng tỏ ra quá thô lỗ... Anh trông em thế nào?
- Tuyệt, huy hoàng, lộng lẫy! Đi nào!

Trong lúc anh đi về phía xe, Carroll nói:

- Chờ em một phút!

Lepski dừng lại và tỏ ra khó chịu. Anh nhìn vợ rồi nói có vẻ châm chọc:

- Lại còn gì nữa? Một sợi dây áo lót bị đứt à! Em đã quên túi xách hả? Hay chưa có khăn tay? Nếu không, chuyện gì đã xảy ra.
- Đừng làm mặt ngốc như vậy, em thấy anh không thể ăn mặc như vậy mà đi với em được.

Lepski há hốc miệng, nhìn vợ:

- Anh? Anh làm sao? Quần áo thẳng thớm, mặt thì cạo nhẵn. Thưa bà Lepski, bất cứ một phụ nữ nào trong thành phố này đều vô cùng tự hào khi bước đi chung với tôi trong tối nay đó bà ạ.
- Nếu anh vẫn cầm súng bên cạnh khi đi chung với em thì xin lỗi nhé! Chẳng lẽ anh muốn mọi người biết em là vợ của cảnh sát sao?

Lepski lấy bàn tay xoa nhẹ lên má.

- Vậy em không phải là vợ cảnh sát? - Anh hỏi với giọng gắt gỏng.

- Anh Lepski! Đây không phải là lúc phô trương hãy để súng ở nhà thôi!

- Nghe đây cưng. Đó là quy định, anh bắt buộc phải làm vậy, em phớt lờ như không thấy gì cả. Thôi đi nào.

- Em không thể đi tới nhà hàng lịch sự, nếu anh còn mang súng.

Lepski thấy chiều hướng có thể dẫn đến cuộc cãi vã, thế là anh buộc phải cởi dây đeo súng liệng nó lên cái ghế dài.

- Khỏi phải vòng vằng như vậy. Vậy mới đáng là đấng nam nhi chứ?

Lepski thốt lên với vẻ đầy thất vọng:

- Nào, bây giờ thì đi được rồi chứ?

Caroll nhìn anh với vẻ ngạc nhiên:

- Nhưng em đang đợi anh. Chính anh làm chúng ta đi trễ đấy!

Lepski máu ghen lên tận cổ. Anh bực dọc bước về phía chiếc xe.

Cũng như thường lệ, buổi tối nhà hàng Solo luôn tấp nập người. Solo cho Harry đến phụ thêm trong quầy rượu, Nina thì đi vòng quanh để tiếp đãi và chiêu dụ khách.

Manuel lảng xãng lo chỗ ngồi cho khách, anh cảm thấy khó chịu khi thấy Tom Lepski đi tới với một người phụ nữ trẻ, và nhận ra đó là vợ ông.

- Ôi, ông Lepski! - Gã nói nhẹ nhàng và cười giả dối. - Một sự hân hạnh cho nhà hàng của chúng tôi!

- Solo đã mời chúng tôi... và đó là lý do mà chúng tôi có mặt. - Lepski nói.

- Đúng vậy, chúng tôi rất vui được đón ông bà... kính mời ông bà đi đường này!

Lúc này quán bắt đầu vắng khách và Manuel báo cho Solo biết là Lepski đã đến.

Solo nhăn mặt và ra dấu cho Manuel đi khỏi.

- Hãy phục vụ cho chu đáo, những gì ngon nhất... nhà hàng bao tất.

Trong lúc Manuel trở vào phòng ăn, Harry đi từ quầy rượu, hai tay bưng một cái khay rượu giải khát.

- Bàn số bốn. - Manuel nói với anh. - Phục vụ tất cả những gì họ gọi nhà hàng chiêu đãi.

Khi tới gần, Harry mới nhận thức được khách hàng là ai!

- Chào Harry! - Lepski nhìn anh dò xét.

- Còn nhớ tôi chú?

- Chào ông Lepski. - Harry trả lời.

- À, công việc của anh sao rồi?

Harry không quan tâm tới Lepski, quay về phía Carroll anh lên tiếng:

- Thưa bà, bà dùng gì ạ?

Caroll cảm thấy xoắn xang trong lòng, nàng cảm thấy anh là người đàn ông quyến rũ nhất mà nàng từng gặp.

- Cho tôi xin một Ton Collins. - Nàng muốn cười, một nụ cười mà Lepski chưa bao giờ thấy từ khi hai người lấy nhau.

- Cho tôi một ly Scotch với đá. - Lepski nói với giọng khô khan và mắt không ngừng nhìn vợ.

- Tom, anh có thấy là quá nhiều không? - Caroll nói.

Nàng đã làm trỗi dậy trong anh ngọn lửa ghen tuông mà tưởng đã tắt từ lâu.

- Em nhớ anh đã uống ở nhà rồi mà? Xin ông cho một ly nhỏ và nhiều đá.

Lúc Harry đi khỏi.

- Nghe này, cưng. Em đã biết tử lượng của anh rồi mà! - Lepski hào hứng nói. - Hay là em muốn...

- Em chỉ muốn anh không “xỉn” thôi.

Lepski thét lên:

- Em không muốn anh uống thì tùy, còn anh, anh muốn tận dụng buổi tối nay!

Trong lúc đó, Harry vào báo cho Randy biết Lepski đang có mặt ở nhà hàng. Randy run đến nỗi suýt làm rơi cái bình rượu xuống đất. Rồi hỏi:

- Hắn tới đây làm gì?

- Ăn tối, và cũng có thể làm một cuộc điều tra nhỏ. Randy, hãy bình tĩnh.

Randy đang chuẩn bị các thức uống.

- Anh Harry, hắn đã trông thấy anh và chiếc vali của Riccard. - Randy nói.

- Đừng hoảng hốt, hắn không thể chứng minh được gì? Hắn không có bằng chứng!

Anh mang rượu tới bàn cho Lepski, lúc đó Manuel đang ghi thực đơn cho họ, thấy rượu mang tới, Lepski nháy mắt với Harry.

Manuel tỏ ra xởi lởi:

- Solo, rất muốn ông thưởng thức những đặc sản ở nhà hàng này, bà nghĩ sao, khi món khởi đầu là hàu chiên tôm?

Carroll cười vui vẻ.

- Ông khỏi nói thêm điều gì. Tôi hoàn toàn tin tưởng ở ông. - Nàng nói.

Manuel nhìn Lepski:

- Còn ông thì sao? Thưa ông Lepski?

- Cho tôi một đĩa thịt bò ván.

Carroll thở dài chán ngán:

- Tom à, anh không thể ăn món gì khác ngoài thịt bò ván sao? Món thịt hầm chẳng hạn?

- Anh ăn thịt bò ván! Chẳng lẽ anh không có quyền ăn món mình thích sao?

- Tốt thôi, vậy thì tùy anh.

Bữa ăn đã trôi qua, Lepski cảm thấy áy náy trong lòng, trong lúc chờ cà phê, anh tính sẽ bắt đầu công việc, nhưng sợ Carroll sẽ làm ầm lên khi anh đi làm công vụ.

- Em này, anh đi toilet một chút. Em cứ ngồi ở đây, cần gì, em cứ gọi người phục vụ nhé!

Lepski nhanh chóng đứng dậy trước khi Carroll hiểu ra mọi việc, và đi thẳng xuống nhà bếp.

Thấy anh, Manuel đã ho báo cho Solo biết là Lepski đang tới. Solo đang bận túi bụi nên anh buột miệng chửi thề.

Lepski đến phòng ăn, thì thấy Solo đang bận rộn bên những cái lò, trong lúc có tiếng xe đi tới, Lepski nhận ra đó là chiếc Mercedes trắng.

Chiếc xe đã thu hút sự chú ý của Lepski. Anh nhận thấy chủ nhân của chiếc xe đó là người giàu nhất Paradise City này, bà Carlos. Anh không để ý bà ta mà anh quan tâm đến một người đàn ông nhỏ bé mở cửa xe cho bà ta.

Linh tính mách bảo Lepski biết rằng, đó chính là người giết Mai Langky, anh bỏ tay vào túi định rút súng thì chợt nhớ đã bỏ nó trên chiếc ghế dài ở nhà, Lepski đắn đo không biết có nên báo về phòng xin lực lượng tăng cường và thú nhận là đã để súng ở nhà hay liều lĩnh với hy vọng không ai dùng súng.

Lepski nghĩ, mình không thể bỏ qua cơ hội mà anh có thể được thăng chức, anh đã khởi đầu bằng một chức vị thấp nhất. Suy

nghĩ vài phút, Lepski đã băng qua bãi đậu xe rồi đi tới gần chiếc Mercedes. Người mập lùn đó nhìn anh trân trân và hần mở chiếc áo đang bó sát người. Lepski biết ngay tên này có mang súng. Lepski quan sát hần và cố mừng tượng để nhớ lại tên che mặt bằng chiếc khăn trắng. Sau một hồi suy nghĩ, Lepski càng khẳng định hần chính là tên giết người.

- Tôi là cảnh sát. - Anh nói với giọng cồm của mình. - Anh là ai?

Lepski thấy hần nhún vai rồi quay sang hướng khác.

- Tôi không hiểu ông muốn gì? - Hần nói. - Tôi là tài xế của bà Carlos.

- Tên gì? - Lepski tiến lên một bước.

Lepski nghĩ anh có thể cho nó một cú đâm rồi tước súng của nó.

- Tôi không hiểu ông muốn nói gì? - Hần lặp lại câu nói. - Tôi là Fernando, tài xế của bà Carlos.

- Tốt, Cortez. - Lepski nói. - Mau giơ hai tay lên!

Nhưng lời hăm dọa đó không làm cho gã có một chút gì nao núng, gã vẫn đứng im nhìn thẳng vào Lepski:

- Tôi vẫn không hiểu gì? Tôi là tài xế của bà Carlos.

- Tôi biết, đưa súng ngay đây!

Cortez ngập ngừng:

- Tôi phải luôn mang nó bên mình để bảo vệ cho bà Carlos.

- Đưa nó cho tôi.

Lepski chìa tay ra nhưng tim anh thì đập liên hồi vì lo sợ. Cortez ngập ngừng rồi lùi lại đằng sau.

- Được thôi, ông cảnh sát. Đây! - Gã găm gừ.

Cứ như phép lạ, cây súng đã nằm gọn trong tay gã và gã chĩa nó vào Lepski.

Liếc sơ qua Lepski đã nhận ra đó là cây Walther 7.65. Loại súng này đã giết chết Mai Langky.

Anh gồng mình chờ tiếng súng nổ thì một cú đấm rất mạnh làm Lepski thấy như bầu trời đang ập xuống đầu mình.

7.

Uống cà phê xong, Carroll đang xem đồng hồ, thì Manuel lách mình đến bên nàng:

- Thưa bà Lepski, chồng bà vừa gặp một điều phiền nhỏ. Nhưng bà đừng lo, chuyện thường xảy ra nhưng có lẽ đây là lần đầu tiên ở nhà hàng chúng tôi.

Carroll tròn tròn mắt:

- Cái gì phiền? Tôi không hiểu, anh ấy bị thương à?

- Thưa bà, không! Ông ta chỉ bất tỉnh, có lẽ tại trời nóng quá hay do ông ta uống quá nhiều rượu Scotch.

- Sao... chồng tôi say à?

- Dạ, có lẽ đúng vậy thưa bà. Thưa bà Lepski không phải ai cũng có thể uống được rượu.

Carroll đỏ mặt, nàng cảm thấy mình bị xúc phạm:

- Anh ấy hiện đang ở đâu?

- Thưa bà Lepski, tôi đã đặt ông ta trong xe của bà, có người sẽ đi theo bà để giúp ông ta lên giường. Có lẽ sáng mai ông ta sẽ tỉnh lại thôi, xin bà đừng quá lo lắng. Tôi thành thật chia buồn cùng bà.

Carroll cảm thấy giận vì nàng nghĩ lúc này cả nhà hàng đang trở mắt nhìn nàng.

Manuel đi theo sau.

- Thưa bà Lepski, bên phải ạ. - Gã nói.

Lúc này Carroll đã lướt tới bên chiếc xe Wildcat của Lepski, mà nàng thấy nó đang đậu ở một chỗ lờ mờ trong bóng tối. Harry đang đứng cạnh đó và chột lùi lại khi thấy nàng tới, tới nơi nàng nghe mùi Whisky nồng nặc.

Carroll cảm thấy lo vì chưa bao giờ nàng thấy Lepski trong tình trạng này. Nàng cũng không hiểu tại sao ông ấy lại có thể say như vậy!

- Thưa bà Lepski, xin bà đừng lo, Harry sẽ đưa bà về và sẽ giúp bà đưa ông ta lên giường.

- Ông chắc là không sao chứ? - Giọng nàng run run.

Manuel sốt ruột:

- Trời ơi! Cái mụ này không vào xe rồi đi cho khuất mắt, cả phòng đang còn chờ mình!

Bỗng nhiên trong xe có tiếng ngáy, làm nàng ta sượng cả mặt, bèn chui tọt vào xe rồi rồ ga biến mất.

Manuel ra dấu cho Harry đuổi theo bằng chiếc mũi trần của Solo.

Harry bắn khoả, anh nhìn thấy Solo đang quỳ gối cạnh Lepski bất tỉnh.

- Anh xem này! Tôi đã nói là bao hết vậy mà ông ta còn làm ô danh nhà hàng. Cứ như là ông ấy tắm Whisky vậy.

Harry nghiêng mình trên người Lepski, mùi rượu đã làm anh ta lú lút.

- Ông ta không việc gì chứ?

- Không, chỉ “xỉn” thôi. - Solo chua chát nói. - Hãy giúp bà ta đưa ông ấy về nhà. Việc này không tốt cho nhà hàng, anh hãy an ủi bà ta nhé.

Harry đang nhớ lại lời dặn dò của Solo thì chiếc Wildcat đã chạy như điên. Anh phải khó khăn lắm mới đuổi kịp. Chiếc Wildcat rời đường lớn rẽ vào con đường nhỏ. Lúc này Harry không muốn đuổi theo, anh nghĩ: “Nếu bà ta muốn chết thì đó là việc của bà ta”. Một lúc sau, chiếc Wildcat thắng kết trước một ngôi nhà lâu, bên trong có những bồn cỏ nhỏ xíu và nhà xe. Harry liền bước xuống xe.

- Tôi không nói là tôi đã xấu hổ như thế nào! - Nàng nói khi Harry đến gần.

Harry nhìn nàng. Ánh đèn đã chiếu rõ cả hai người.

- Xấu hổ ư! - Harry hỏi rồi mỉm cười. - Có gì đâu.

- Tôi có thể giết chết anh ấy!

Harry đi tới xe Wildcat, nhắc bổng Lepski lên đôi vai lực lưỡng của mình.

Carroll đã đi trước để mở cửa cho Harry, nàng nghĩ: “Đây là điều thật tuyệt, điều gì tốt cho anh ta cũng là điều tốt lành cho mình”.

Nàng đi lại quầy rượu, uống hết một ly gin pha thêm một chút soda. Rượu vào làm cho nàng chao đảo không đứng vững được.

Nàng buông mình xuống chiếc ghế dài, tự hỏi mình có thể ốm không?

Harry đã đặt Lepski trên lầu rồi quay xuống nhà dưới. Bà Carroll lại đến quây rượu, nàng say khướt không thể đứng vững nổi.

Chàng trai mới đẹp làm sao! Nàng sẽ ngủ với chàng. Đây là lần đầu tiên, nàng không chung thủy. Có lẽ mình sẽ run lên vì sung sướng.

- Thưa bà Lepski, bà đừng lo. - Harry nói. - Cứ để yên cho ông ta ngủ.

- Tôi mà lo ấy à! Thật buồn cười. Tôi chẳng quan tâm gì cả. À, anh có muốn tôi gọi anh là Harry không?

Anh thấy nàng đã say khướt rồi.

- Bà muốn gọi tôi thế nào cũng được.

- Harry, em thích tên anh,... anh uống với em một ly nhé!

- Thôi, xin cảm ơn, tôi phải về, tối thứ bảy chúng tôi rất bận.

Nàng phì cười:

- Vậy thì đêm nay hai ta lo việc của mình, anh và em. Harry lại đây với em.

Carroll nằm dài trên ghế chờ Harry.

Harry tắt đèn rồi đi ra xe của mình.

Carroll nằm bất động, mắt nhắm nghiền, nàng kinh hoàng những điều mà nàng đang thấy. Cho đến lúc chiếc xe đã chạy xa

nàng mới chợt bừng tỉnh. Nàng áp mặt trên gối khóc nức nở, lúc đó trên lầu Lepski vẫn ngáy đều đều.

Harry thức dậy. Anh nhìn bình minh qua tấm kính, lúc đó mới 5 giờ 30 phút. Anh tới nhà bếp đun cà phê, rồi tắm rửa cho tỉnh táo. Uống cà phê xong, thì vẫn còn dư thời gian để đến căn nhà để tàu. Anh chợt nhớ lại chuyện xảy ra vào đêm hôm qua.

Anh không tin là Lepski đã xin. Có nhiều khả năng là Solo đã đập lên đầu Lepski rồi đặt anh ta lên sàn gạch, nhưng ông ta làm thế để làm gì kia chứ? Harry tự hỏi. Đêm hôm qua sau khi từ nhà Lepski trở về vì khách quá đông nên anh đã không nói chuyện được với Solo.

Trước khi trở về phòng, Harry gặp Nina, nàng nhìn anh đắm đuối.

- Sáu giờ sáng mai, em có mặt ở tàu. - Nàng nói và Harry gật đầu.

Randy theo anh vào phòng.

- Có việc gì vậy? - Randy hỏi. - Lepski đã gặp chuyện gì?

Đi vào phòng, chờ cho Randy cài xong cửa anh mới nói:

- Cậu muốn biết điều gì xảy ra à! Mình không chắc lắm nhưng mình nghĩ, chính Solo đã hạ gục ông ta bằng cây gậy sau đó đổ Whisky lên người anh ta, để mọi người tin rằng ông ta xin. Mình đã đưa ông ta về và trấn an vợ ông ta.

Hai mắt Randy trợn trừng:

- Anh nói giỡn à! Chẳng lẽ Solo dám đập một tên cớm sao?
- Cậu nói có lý. Mình cũng không rõ, nhưng qua sự việc thì mình đánh giá là như thế.
- Nhưng vì sao chứ?
- Có thể Lepski đã trông thấy cái gì đó.

Harry ngưng lại nhìn Randy:

- Nghe đây, lúc này cậu phải chuẩn thôi.

Randy há hốc miệng:

- Sao... chuẩn hả? Chẳng phải anh đã bảo em ở lại và đánh lạc hướng sao?

Harry lắc đầu:

- Tình hình đã thay đổi. Mình đã nói như vậy nhưng bây giờ khác trước rồi. Khi Lepski thức dậy thì cái nhà này cũng sẽ bị bao vây thôi, nghe mình cậu hãy chuẩn ngay thôi.

- Còn anh, anh sẽ làm gì?

- Sáng mai, mình sẽ ra đảo với Nina.

- Với Nina. - Randy kêu lên. - Anh điên rồi sao?

- Randy, đây là trò chơi dành cho người lớn. Hãy gom đồ và chuẩn đi, cậu là người tốt, mình rất lo nếu có việc gì xảy đến với cậu.

- Em chuẩn à! - Randy than. - Chính anh đã nói không ai có thể trốn được khỏi tay cảnh sát là gì! Vậy tại sao anh bảo em chuẩn?

Có việc gì vậy?

Harry đốt thuốc hút rồi chậm rãi nói:

- Randy, mình buồn ngủ rồi. Cậu hãy đi khỏi đây! Hãy nghe tôi.

Anh đứng dậy và đi ra cửa.

Randy chặn anh lại.

- Đâu có lạ vậy! - Randy nói. - Em chưa hiểu việc gì đã xảy ra. Anh phải nói rõ cho em những điều bí ẩn về Riccard? Anh nói mình có thể hốt tiền được ở phi vụ này kia mà?

- Có khả năng, nhưng không dành cho cậu, Randy ạ, hãy nghe tôi, chuẩn đi ngay.

- Anh đi Sheldon cùng với Nina chứ?

- Ừ... đừng âm lên như thế!

- Em đã báo trước cho anh rồi!

Randy bắt đầu run:

- Solo sẽ biết và sẽ giết anh! Anh là bạn thân của em, anh đã cứu sống em, em còn mang nợ anh về điều đó! Anh đừng dại mà đi với Nina!

- Mình sẽ đi.

- Anh muốn đương đầu với Solo sao? Ông ta sẽ giết anh, ông ta khốn kiếp lắm, em biết quá rõ về ông ta.

Harry đẩy Randy ra và bước ra ngoài.

- Hãy rút lui đi, Randy, đừng lo cho mình. - Bỗng anh dừng lại nói.

Lúc này đã đến giờ anh hẹn với Nina, anh lấy cây súng của Riccard và hộp đạn mang theo người cùng với túi đồ đi tắm biển, rồi anh bước ra khỏi phòng.

Harry vẫn băn khoăn không biết Randy đã đi chưa, nếu cậu ấy không nghe mình thì e rằng tính mạng của cậu ấy sẽ không an toàn.

Anh bước nhanh về nơi để tàu. Nina đã đợi anh ở đó. Tàu của Solo là tàu hai động cơ, dài bảy mét, có cabin phía sau. Và thế rồi chiếc tàu rời bến, băng mình trên sóng chạy ra khơi.

Nina mặc áo tắm bikini, nàng mỉm cười khi anh tới buồng lái:

- Harry, anh uống cà phê chưa?

- Anh uống rồi.

Nàng lại mỉm cười:

- Anh sẽ thích Sheldon. ở đó chỉ có anh và em cùng mấy chú chim nhỏ. Em đã chờ rất lâu, em mong sao cho mau tới ngày chủ nhật.

Con tàu cắt sóng lao đi vun vút.

- Một con tàu đẹp. - Anh nói.

- Không đến nổi tồi. - Nina nói rồi nhìn Harry khi anh rời buồng lái.

- Anh đi đâu vậy? - Nàng hỏi.

- Xem qua một lát.

Anh quan sát thật kỹ chiếc tàu. Anh cau mày khi cabin bị khóa, anh quay trở lại buồng lái.

- Cái cabin bị khóa rồi à?

- Em biết rồi, không biết ba em đã chứa gì trong đó? Nó luôn bị khóa, chưa bao giờ em bước vào.

- Nó chứa gì vậy?

- Em không biết nữa.

Nàng mỉm cười nhưng anh thấy mắt nàng đan lại. Anh đến ngồi cạnh nàng.

- Nói cho anh nghe về Sheldon đi! Em thường xuyên đến đó chứ?

- Một tháng một lần.

- Anh cũng nghe nói tới đảo, liên quan tới Funnel. Em có biết gì về nơi đó không? - Harry hỏi, giọng cởi mở.

- Đó là một cái khe nằm giữa các tảng đá quanh đảo. Cứ ba tháng mới có đợt thủy triều lên xuống thấp thì mới có thể tới đó, nó dẫn tới một cái động tuyệt vời. Em đã tới đó hai lần. Nếu thủy triều dâng lên mà còn ở trong động thì phải ở đó tới ba tháng.

Anh chợt nhớ đến câu ghi trong vali của Riccard: Funnel Sheldon. l.t. 07.45.27. tháng 5.

- Khi thủy triều xuống thấp, chiếc tàu này có thể vào trong động được không?

- Được, em đã đi bằng chiếc tàu này. Nhưng chỉ vào rồi ra ngay.

- Thủy triều lên lẹ vậy sao?

- Đúng vậy, chỉ trong vòng một tiếng. Chính vì thế mà du khách họ không dám đến đây.

- Vậy bữa nay mình có thể đi tham quan động được chứ?

- Được, nếu không dùng tàu. Anh muốn đi à?

- Đúng... Khi nào thủy triều xuống thấp?

- Khoảng gần một tuần nữa, có thể là thứ tư nhưng bữa đó chúng ta phải làm việc. Nếu anh muốn, chúng ta có thể bơi đến đó.

- Được sao?

Nàng gật đầu.

- Em đã làm như vậy chưa?

- Ô, chưa hề, một mình em thì không dám, nó quá nguy hiểm, nhưng với anh thì khác, anh là một nhà vô địch Thế Vận Hội.

- Anh biết rồi, có gì nguy hiểm dữ vậy?

- Phải bơi ngằm dưới nước và dòng chảy xiết. Có các bình oxy. Nếu anh giúp em, chúng ta có thể đến đó.

Harry làm ra vẻ ngĩ ngợi:

- Không, anh không muốn thế. Anh muốn đi một mình, anh không muốn phiêu lưu để xảy ra tai nạn.

Nina nôn nóng:

- Em muốn đi, em bơi giỏi mà. Hãy buộc dây vào người em, nếu gặp nguy hiểm anh có thể giúp em.

- Gay go vậy sao?

- Trời, vậy mà em tưởng anh là người bơi giỏi cơ đấy!

- Đúng là anh biết bơi! Thôi được, anh đồng ý.

Harry trườn mình tới cái tủ mà nàng đã chỉ, lấy các dụng cụ lặn ra.

- Harry, uống cà phê nhé!

Harry hài lòng về các dụng cụ bởi vì tất cả đều còn tốt. Nina đưa anh tách cà phê.

- Trong tủ còn sợi dây ni lông và hai thắt lưng. - Nàng nói.

Harry uống cà phê xong, quay lại tủ lục những đồ linh tinh ở đó. Anh thấy một cái mắt kính râm lớn che đèn pha, một áo sơ mi vải đen và một khăn quàng trắng.

Anh quay lưng về phía Nina nên nàng không thấy anh đang làm gì.

- Anh Harry, đã tìm thấy chưa?

Harry để mọi thứ vào đồ đựng rồi thản nhiên đưa cho Nina sợi dây:

- Cái này phải không?
- Ừ, cầm lái này, để em đi lấy thắt lưng.
- Thôi, không cần, anh đã nhìn thấy rồi.

Anh kéo trong đồng hồ hai cái thắt lưng có khoen bằng kim loại.

Harry chợt nhớ lại người đàn bà đã chạy chiếc Mustang, giấu mặt sau cặp kính râm, cái khăn quàng trắng nhét vào cổ áo sơ mi bằng vải đen. Anh đóng cửa rồi quay lại với Nina. Anh lại nhớ tới lời của Joe. “Thưa ông Harry, ông không có ai là bạn ở đây trừ Randy và tôi. Không có ai là bạn... và tôi cần nhắc kỹ lưỡng từng lời nói và ông sẽ không ngót bị phiền toái”.

- Anh Harry, có gì vậy? - Nina hỏi.
- Không có gì cả? Sao em lại hỏi anh?
- Trông anh có vẻ lơ đãng.
- Anh là loại người như thế đó.
- Nhưng anh đang nghĩ gì?

Harry rít một hơi thuốc rồi nói:

- Nina, em có khi nào chia sẻ ý kiến với người khác không?
- Đôi khi thôi. - Nàng cau mày.
- Tức là không thường xuyên.
- Vâng, đúng vậy.
- Vậy hai ta giống nhau đó, em hút thuốc không?

- Không, cảm ơn. Nhưng rõ ràng anh đang nghĩ về điều gì đó?
- Anh đang nghĩ đến hòn đảo nhỏ. Sheldon đó hả? - Harry chỉ tay hỏi.
- Phải.
- Chúng ta đi thẳng vào trong Funnel có được không? - Nina hỏi.
- Được, càng sớm càng tốt.
- Anh rất muốn thăm cái động đó phải không?
- Tất nhiên. Chúng ta còn nhiều thì giờ dành cho việc riêng mà! Mấy giờ thì phải về? - Harry hỏi.
- Trước khi trời tối, em đã mang đầy đủ thức ăn.
- Ba em có biết chúng mình lấy tàu đi không?
- Có, tối qua em đã nói.

Harry gật đầu, rồi anh quay sang cột sợi dây vào cái thắt lưng.

- Em vẫn giữ ý kiến phải tới đó hả? - Harry hỏi.
- Dĩ nhiên. Động đó đẹp tuyệt trần.

Hai mươi phút sau, họ đã tới nơi mà Harry cho là kẽ nứt giữa các vách đá. Nina đã điều khiển tàu một cách an toàn. Nàng tắt máy. Harry nhảy lên bờ để cột chiếc tàu lại.

- Bây giờ phải lội bộ và leo lên, Nina nói và đưa cho Harry bình oxy.

Nina chỉ cái bậc thang hẹp, thẳng đứng.

- Chúng ta sẽ đi tới Funnel bằng con đường này.
- Em đã nói tàu có thể đi được trước khi nước lên kia mà.
- Đúng vậy. Nếu đi tàu thì phải đi phía đằng sau đảo. - Nina giải thích. - Đi lối này chúng ta có thể ra nhanh khi thủy triều dâng lên!
- Em đưa cái túi cho anh.

Nàng trao cho anh.

- Nặng dữ vậy. Em đã đựng gì trong đó?
- Đồ linh tinh đó mà.

Rồi Harry giúp Nina đi trước. Hai người leo lên con đường mòn dẫn tới đỉnh. Harry thấy một vịnh nhỏ thông ra biển.

- Đó, cái Funnel ở đó. - Nina nói và chỉ tay về một điểm trên mặt đá.

- Anh không thấy gì cả?

- Không có gì lạ. Nó bị chìm dưới nước. Khi nước rút, chúng ta sẽ thấy cửa vào. Anh có thấy tảng đá dựng đứng không? Nơi vào động ở phía dưới đó, ta phải bơi đến đó.

Harry nhìn tảng đá dựng đứng.

- Em vẫn quyết tâm tới đó hả?
- Tất nhiên.
- Tốt, vậy xuống đi.

Con đường dốc đứng dẫn họ tới mặt bằng lỏm chồm đá ngay trên cái vũng nhỏ. Cửa vào động nằm ở dưới nước.

Trong lúc họ đi xuống, con tàu của Solo vẫn lắc lư trên mặt nước, bỗng họ nghe có tiếng kéo chốt khô khốc. Cửa cabin mở ra, Fernando Cortez với cây súng trường 22 ly kẹp nách rón rén đi ra trong nắng ban mai.

Lepski mở mắt, hốt hoảng khi thấy mình đang nằm trong căn phòng dành cho bạn bè của chính nhà mình. Đầu anh đau nhói, anh đã cố xoa dịu cơn đau và thật ngạc nhiên khi thấy mình đang mặc quần áo ngủ.

Đồng hồ lúc này mới 6 giờ 35. Anh nhớ là Cortez và một cú đánh vào đầu.

Carroll đang ở đâu? Và anh làm gì trong căn phòng này cơ chứ?

Anh đi dọc hành lang để đến căn phòng của hai vợ chồng.

- Đứng lại đây! Hãy rút khỏi đây và che giấu nỗi nhục nhã của anh.

Lepski lấy tay vuốt đầu, bỗng anh nhăn nhó vì đụng vài chỗ bị đau.

- Điều gì đã xảy ra? Và tôi về đây bằng cách nào vậy? - Anh lẩm bẩm.

- Người ta đã phải chở anh về đây? Anh đã xin bí tỉ.

Lúc này, Carroll cũng cảm thấy đau đầu ghê gớm. Nhưng lúc Lepski đến trước mặt, nàng nhất định sẽ cho anh biết tay, rồi

muốn ra sao thì ra.

- Chưa bao giờ tôi thấy xấu hổ như vậy! Lepski, nếu còn xảy ra một lần nữa, thì anh đừng trách em nhé.

- Im đi. - Lepski hét lên. - Chuyện gì đã xảy ra?

Caroll ngỡ ngàng khi thấy Lepski la lên như vậy. Nàng nghĩ anh ta vẫn còn say và rồi nàng lại than như ai oán.

Lepski xốc mạnh Caroll để nàng nhìn thẳng vào mặt mình.

- Đã xảy ra việc gì? Đừng ngốc tới mức độ tin rằng tôi đã xin. Người ta đã đập vào đầu tôi! Đã xảy ra việc gì?

Caroll lại càng thêm ngỡ ngàng.

- Anh dám gọi tôi là đồ ngốc sao? - Nàng rít lên.

- Cô còn nghe những điều tệ hơn, nếu không nói ngay việc gì đã xảy ra!

Caroll chưa bao giờ thấy Lepski giận dữ như thế, nên nàng vội kể ngay cho Lepski biết Manuel đã đến báo cho nàng thế nào và anh đã về đây bằng sự giúp đỡ của Harry Mitchell.

- Và thế là cô tin tôi xin chứ gì? Tôi ấy à? - Lepski la lớn, giọng đầy phẫn uất.

- Anh sặc mùi rượu, chẳng lẽ không.

- Tôi bị đánh bằng gậy và chúng đổ Whisky lên người tôi, cô phải thấy xấu hổ khi là vợ của một thanh tra cảnh sát.

Anh bước tới phòng khách và anh nghĩ đến Hess và Beigler. Họ nghĩ sao về câu chuyện này? Cơ hội thăng chức của anh đã lịm

tắt. Anh nhắc máy để gọi điện về phòng.

Hơn nửa giờ sau, Lepski đã tới phòng cảnh sát và thật ngạc nhiên khi thấy Beigler nhìn anh có vẻ lo lắng:

- Tom, cậu sao rồi? Không bị thương chỗ nào chứ?

Lepski cảm nhận mọi người đã tin qua câu chuyện mà Lepski nói trong điện thoại.

- Ổn thôi. - Lepski nói nghe vẻ cừ vậy.

- Trông cậu xuống sắc lắm đấy, Lepski ạ!

- Anh đừng bận tâm nhiều. Đã xảy ra việc gì ở đây?

- Ta truy nã Cortez. Bây giờ Fred đang ở chỗ vợ chồng Carlos, còn tôi chuẩn bị đi gặp Solo.

Lepski găm gù:

- Cho tôi đi với! Tôi nghĩ chính Solo đã đập tôi. Tôi sẽ lột da nó và lấy làm cái khăn quàng cổ. Mẹ kiếp!

- Tốt, đồng ý với cậu, nếu cậu chắc mình sẽ làm được điều đó.

Beigler lấy chiếc áo, khoác vào người.

- Tôi sốt ruột được tóm cổ nó. - Lepski nói.

Trong lúc đó Jacoby đến bên máy teletype.

- Trung sĩ, có báo cáo về Harry Mitchell từ Washington.

Beigler và Lepski cùng lại chỗ Jacoby, cả ba đều đọc những thông tin về Harry.

Harry Mitchell, trung sĩ, trung đoàn 3, nhảy dù, đại đội I, đã phục vụ ở Việt Nam từ 12/3/1962. Hy sinh tại mặt trận 2/4/1967. Ảnh theo đây.

Beigler đọc lại tờ teletype. Anh lấy tay vuốt tóc:

- Vậy đó, lại thêm việc mới! Thằng cha này đã chết rồi.
- Vậy thằng quỷ nào có tên Harry Mitchell kia? Phải bắt ngay tên đó thôi.

Anh không tin lắm những thông tin này từ Washington, Beigler nghĩ vì nó có thể sai.

- Max, bảo họ khẳng định lại điều này, và anh gọi điện về cho sếp, báo rằng anh và Lepski sẽ đến nhà Solo để đưa Harry về đây.

- Và cả Solo nữa. - Lepski nói.

Hai người vừa bước ra cửa thì đứng sững lại, khi họ thấy một gã nhỏ con, ốm yếu tóc dài ngang vai, Lepski nhận ngay ra đó là tên phụ trách ở quầy rượu của nhà hàng Solo, Randy.

- Trung sĩ, chờ chút! Có điều thú vị đây.

- Anh muốn gì? - Anh nói với Randy.

Randy liếc môi:

- Dạ... có những việc làm em áy náy. Em nghĩ mình nên đến đây.
- Anh là ai?
- Randy Roach, em đang làm việc cho Solo.

- Vậy sao? Tốt lắm, vào đây. Ngồi xuống và nói xem, anh ấy náy điều gì?

Randy đi bên kia lan can, rồi ngồi xuống gần Beigler và rút khăn tay lau mồ hôi trên mặt. Lúc này, Lepski đã quên mất cơn đau đầu của mình.

- Nào Randy, có gì vậy? - Beigler hỏi.

- Em đã không ra trình diện trước hội đồng tuyển quân.

Randy nói với giọng thiếu não.

- Và rồi sao?

- Harry bảo em chuẩn đi, nhưng em nghĩ nếu làm vậy, mà cảnh sát bắt được em sẽ là kẻ bất hợp pháp. Em biết đó là gì, nên đến đây báo cho các ông.

- Anh đã biết đó là gì? Đúng không? Và trước đây anh đã ở trong tình trạng bất hợp pháp?

- Không phải vậy, nhưng Harry và các bạn em nói, nếu bị cảnh sát truy nã thì khó mà thoát được.

- Harry là ai vậy?

- Harry Mitchell, người làm cho Solo.

- Randy, anh biết gì về anh ta?

Randy có vẻ bối rối:

- Không nhiều lắm, em đã gặp anh ta trên đường đến nhà Solo, và anh ấy đã cứu mạng em. Thế là em gọi điện cho Solo nói rằng

anh ta là nhà vô địch Thế Vận Hội về bơi, từ Việt Nam về, thế là Solo nhận anh ta vào làm.

- Randy, cậu quên chuyện tuyển quân đi. Tôi muốn biết: cậu đã gặp Harry ở đâu? Bao giờ và vì sao anh ta lại cứu mạng cậu? Tất cả, cậu hiểu chứ?

Khi Randy bắt đầu kể thì Beigler liền bấm máy ghi âm thu lại toàn bộ câu chuyện.

- Randy, tiếp tục đi. - Beigler nói. - Harry thấy đèn pha và ra dấu, rồi sao nữa?

Randy nghĩ mình sắp phải nhảy vào lửa.

- Chắc các ông sẽ không tin những lời của tôi, tuy vậy tôi cũng xin kể hết toàn bộ.

Randy kể cho họ nghe, họ đã chặn chiếc Mustang kéo theo một moóc nhà như thế nào, rồi người đàn bà đã giao tay lái cho họ ra sao? Họ đã uống cà phê. Sau đó chiếc Mercedes theo sau và Harry cho rằng, bà ta đã đi mất bằng chiếc xe đó.

- Chúng em lại dừng ở quán cà phê khác trước khi rời khỏi Fort Lauderdale. Lúc đó Harry vào mua cà phê, còn em thì đi kêu bà ta thức dậy.

Randy đã kể rất tỉ mỉ về việc họ đã thấy thi thể của Riccard như thế nào, đã chôn ông ta ra sao, đem giấu chiếc Mustang và cái moóc nhà ở đâu.

Beigler nhìn Randy:

- Câu chuyện của anh tuyệt lắm, nhưng họ có thể nghĩ khác! Giả sử không có người đàn bà bí ẩn kia! Giả sử Riccard đã lượm hai

anh và chính hai anh đã thanh toán gã!

- Harry cũng nói với em chắc chắn các ông sẽ nghĩ như vậy. Nhưng đó là toàn bộ sự thật, nếu các ông không tin thì em đành chịu thôi.

Beigler mỉm cười với anh ta:

- Bình tĩnh nào! Chúng tôi thừa biết là Riccard sẽ không bao giờ làm vậy. Tôi chỉ thử anh thôi.

Randy thở dài nhẹ nhõm:

- Trời ơi, các ông cảnh sát! Các ông không tin ngay cả người đó là mẹ mình!

- Hãy cẩn thận cái miệng đó. - Lepski gầm gừ.

- Việc xe Mustang và moóc nhà như em đã kể. À, khi chôn Riccard thì Harry đã thấy chiếc chìa khóa. Đó là chiếc chìa khóa cất vali trong cái tủ ở phi trường.

- Cứ tiếp tục đi. - Beigler nói.

- Sau đó, Harry đi lấy cái vali và tìm thấy mảnh giấy nói về Sheldon và Funnel.

- Còn gì trong vali nữa không?

- Một cây súng lục và một hộp đạn. - Randy nói.

- Trên giấy viết gì?

Randy nghĩ một chút rồi lắc đầu:

- Em không nhớ chính xác nữa.

Trong lúc đó Jacoby đưa cho anh một bức điện viết rằng:

Washington 07.38. Điện tra cứu 3488769 này, hủy điện 3488768 của chúng tôi. Harry Mitchell, trung sĩ, trung đoàn 3 nhảy dù. Đại đội I, đã phục vụ ở Việt Nam từ 12/3/1967. Báo mất tích 2/4/1967. Tù binh phóng thích 7/7/1967. Giải ngũ ngày 5/4/1969. Tài liệu gửi sau.

Beigler xem qua rồi đưa cho Lepski.

- Vậy là họ đã phục sinh cho anh ta, Washington cũng có lắm kẻ ngu.

Lepski đọc điện.

- Ở đâu mà không có. - Anh ném bức điện qua một bên. - Hãy tóm cổ thằng đó đã.

- Đó là điều ám ảnh của cậu! - Beigler nói.

- Tốt lắm, Randy, nhưng chúng tôi muốn biết tại sao anh kể cho chúng tôi nghe?

Randy hơi bối rối:

- Em tới đây vì Harry đã cứu mạng em... mà hiện nay anh ấy đang bị nguy khốn. Nên em phải làm điều gì đó giúp anh ta và nghĩ cách tốt nhất là đến đây để khai báo cho các ông, để các ông giúp đỡ anh ấy.

Beigler chau mày nhìn anh:

- Nguy khốn gì?

- Harry đang đi với Nina bằng chiếc tàu của Solo đến đảo Sheldon và nếu như điều này Solo biết được thì ông ta sẽ giết Harry mất.

- Cô Nina là vợ của ông ta hả?

- Không, đó là con gái ông ta. - Lepski xen vào. - Anh ta nói hoàn toàn đúng. Nếu như Solo biết được điều đó thì Harry sẽ gặp rất nhiều phiền toái. - Lepski lại hỏi Randy. - Anh chắc là họ đi đến Sheldon chứ?

- Tối hôm qua Harry nói với tôi là sáng nay sẽ cùng Nina đến đó và bây giờ chiếc tàu không còn ở nhà, chắc hẳn họ đang có mặt ở đó.

- Harry tới đó để làm gì?

- Anh ấy muốn biết tại sao Riccard bị giết, vì anh ta cho rằng Riccard đã phản ai đó và đem giấu của cải ở đó.

Beigler đứng phắt dậy:

- Tốt lắm, Randy. Chúng ta sẽ nói chuyện sau. Max, hãy giam cậu này lại và báo cho sếp, mình sẽ đi đến chỗ Solo và cần chiếc tàu để đến đảo Sheldon.

Lepski đến bên anh, tay cầm tờ teletype.

- Mình cần tờ teletype đầu tiên đã nói Harry hy sinh.

Jacoby liền đưa cho anh ta.

- Tom, cậu tính làm gì vậy? - Beigler hỏi.

- Tớ có một ý kiến. - Lepski nói. - Mình nghĩ sẽ khai thác hết Solo, chúng ta nên mang bốn thằng to con đến đó mới khuất phục được ông ta.

- Ý kiến của cậu thế nào? - Beigler hỏi, có vẻ nghi ngờ. - Khi Cortez rút súng của nó, sao cậu không bắn?

Lepski không thể thú thật là mình đã để súng ở nhà.

- Thằng khốn đó lẹ như chớp, chỉ trong nháy mắt hắn đã có súng trong tay.

Beigler ra lệnh cho Jacoby điều bốn người tới nhà hàng của Solo.

- Lepski, cậu sẽ làm gì khi gặp Solo?

Lepski trình bày với Beigler kế hoạch của mình.

8.

- **E**m nhất quyết đi chứ? - Harry hỏi.

- Tất nhiên... Sao anh hỏi hoài vậy? - Nina bực mình nói.

- Tốt, nếu em đã quyết.

Thế là Harry giúp nàng buộc dây an toàn và bình oxy, sợi dây dài cỡ hai mét lủng lẳng giữa hai người, lúc đó họ cùng đứng với nhau trên cửa hầm. Harry ra dấu và hai người cùng nhảy xuống.

Trong lúc này, Fernando Cortez đã núp vào tường đá để theo dõi hai người và hẳn đi xuống chỗ mặt phẳng tảng đá nơi mà Harry và Nina vừa rời khỏi.

Harry bơi chậm rãi và luôn theo dõi Nina, anh hài lòng vì Nina bơi cũng khá tốt, rồi Nina chỉ cho anh chuyển hướng, anh đã thấy một lỗ hổng lớn trong đá. Nàng bơi tới gần chỗ anh.

Harry nhận thấy mình đang ở dòng suối chảy mạnh, Nina bơi khá vất vả. Harry nghĩ, anh phải dùng hết sức lực mới có thể vượt qua đường hầm, trước khi kiệt sức hoàn toàn.

Anh đã dùng hết sức để vượt qua dòng nước, sợi dây lại căng thẳng vì Nina không còn theo kịp tốc độ của anh và thế là anh lại phải kéo nàng theo sau.

Cố gắng vài phút, Harry đành bơi chậm lại vì Nina không thể bơi nhanh hơn. Lúc này, anh tự hỏi không biết hai người có thể đến đó được không?

Áp lực của sợi dây ngày càng mạnh hơn, Harry biết chắc Nina đã kiệt sức hoàn toàn. Anh phân vân, không biết nên đi tiếp hay quay về và rồi anh tự nhủ: “Không có vấn đề gì phải lùi bước”. Thế là anh lại dùng hết sức lực để bơi tiếp.

Sau cuộc chiến đấu quyết liệt và hao mòn tinh lực đó. Harry bỗng nhiên thấy dòng nước giảm nhẹ, anh hiểu rằng họ đã vượt qua đường hầm. Và Harry đã trồi lên mặt nước, thả nổi để lấy lại sức, lúc này Harry cũng thấy Nina đang nổi dần trên mặt nước.

- Em cứ tưởng mình không qua nổi. - Nina vừa nói vừa thở hổn hển.

Harry gật đầu:

- Anh cũng vậy.

Anh nhìn vào trong động và thật sửng sốt khi anh thấy một con tàu dài mười mét, màu trắng với chỗ lái màu đỏ. Ở mạn sau có tên nổi bật: Gliria II Vero Beach.

- Em có biết chiếc tàu đã ở đây không? - Anh hỏi Nina.

- Em đấy à, không. Có lẽ là tàu của bọn buôn lậu bị mắc kẹt ở đây.

- Em nghĩ vậy sao? Nó ở Vero Beach. Harry tháo dây và bơi đến chiếc tàu, anh quan sát thấy các tấm kính ở cửa sổ đều bị những loạt đạn bắn thủng.

Nina tới chỗ anh.

- Người ta đã bắn vào nó. - Nina nhận xét nói.

Cả Harry và Nina cùng leo lên tàu. Trên boong hai người thấy rất nhiều vết giống như màu sơn đỏ sậm.

- Máu. - Harry nói. - Hình như thủy thủ đoàn đều bị giết chết hết, em ở đây, để anh vào cabin xem sao.

- Không, em cũng muốn đi.

Harry quay lại nhìn Nina.

- Tim em thật sự vững vàng đó chứ? Nina nheo mắt.

- Anh muốn nói gì?

- Anh hỏi tim em có vững không?

- Em không sợ máu. - Nina nhún vai. Nàng chồm ra khỏi khoang lái thì bị Harry chặn lại:

- Nina, đừng vội, anh muốn nói chuyện với em.

- Để lát nữa đi anh. Bây giờ em muốn xem trong cabin có gì?

- Em chưa biết gì sao? Lúc Solo và Cortez đút chân Riccard vào lửa, em có thấy không?

Nàng nhìn trân trân với ánh mắt giận dữ rồi thoát dịu lại:

- Anh vừa nói gì vậy?

- Cô hoàn toàn biết rõ. - Harry bình tĩnh nói. - Dưới sự tra tấn, Riccard đã khai với Solo con tàu mắc kẹt ở đây, đúng không?

- Em nghĩ, việc đó chẳng liên quan gì đến anh. - Nina nói.

- Đúng, nó không liên quan đến tôi, nếu các người không kéo tôi vào bãi lầy. - Harry trả lời.

Cả hai ngồi lại cùng hút thuốc.

- Sao, cô kể hết chứ Nina?

- Chẳng có gì để kể.

- Khi Randy gọi điện cho Solo, nói rằng có tôi là một nhà vô địch về bơi ở Thế Vận Hội, đang tới Paradise City trên xa lộ số I thì Solo hành động ngay, đúng không?

- Em không hiểu anh muốn nói gì? - Nina bình tĩnh nói.

-Ồ, cô biết đấy. Cả Solo và cô đều cho tôi là thằng hề chứ gì? Người đàn bà trên chiếc Mustang đó chính là cô. Cô nói chúng tôi là phải giao cái moóc nhà tại Miami rồi trút cái xác chết của Riccard lên đầu tôi và Randy. Đồ đạc của cô vẫn còn ở trong kệ của con tàu, đáng lẽ cô phải tiêu hủy nó, đó là điều sơ sót lớn nhất của cô đó Nina ạ, và cô đã ngủ với tôi vì cho rằng tôi sẽ thèm khát để lái cho cô đi tới động này, đúng vậy không?

- Em rất thích anh làm tình, Harry ạ. Đừng quá đa nghi như thế. Bây giờ chúng ta sẽ làm tình nhé.

Sau một chút do dự, Harry quyết định vào trong cabin, giữa bóng tối mờ mờ. Harry nhìn thấy một trong các giường hầm có bốn hộp gỗ dài khoảng vài chục centimét. Anh bước tới gần và rút dao định cắt dây chằng xung quanh chúng.

- Harry, đừng cắt dây. Chúng ta có thể mang theo khi lội dưới nước. - Nina vội can Harry.

- Vậy là cô đã biết những chiếc hộp này ở đây? - Nàng nhún vai, cố gắng giữ bình tĩnh.

- Đúng là em có biết.

- Riccard đã nói với cô à?

Nàng siết chặt hai tay.

- Phải!

- Trong đó có gì?

- Tiền.

- Bao nhiêu?

- Em không biết! Nhưng đừng lo Harry, Solo sẽ chia cho anh.

- Đúng vậy sao? Thật là tử tế.

Harry nhắc thử một hộp, nó nặng trĩu.

- Cái này làm sao nổi lên trên mặt nước được?

Nàng chỉ một cái tủ kệ.

- Trong đó có các dây cáp cứu. Chúng ta cột vào mỗi hộp thì có thể mang chúng đi.

Harry mỉm cười.

- Nina, cô sắp đặt khéo léo quá!

- Đúng vậy, em đã sắp đặt tất cả. - Nàng nôn nóng. - Nào, vào việc đi Harry.

- Chưa đâu! Hãy trả lời cho tôi: Ai là vị hành khách mà chúng ta chở theo trong cabin khóa trái cửa? Solo hay Cortez?

Solo đang ở phòng làm việc, thấy Joe bước vào, ông trợn trừng hai mắt.

- Thưa ông chủ, có cảnh sát tới.

Solo không ngạc nhiên về điều này. Chỉ lấy làm lạ khi họ đến quá trễ như vậy.

Solo không lo lắng vì tin rằng Lepski không biết ông đã đánh ông ta khi Lepski đang mải đối phó với Cortez. Nhưng ông tin chắc sẽ có một cuộc thẩm vấn và rất nhiều câu hỏi về Cortez.

Joe đã mời họ vào.

Khi Beigler và Lepski bước vào phòng thì Solo đã toét miệng chào họ.

- Mời vào, thưa quý ông. - Solo nói. - Ông Lepski, sáng nay ông thấy thế nào? Hôm qua tôi đã cho người đưa ông về tận nhà, thật đáng tiếc.

- Im miệng! - Lepski hét lên.

Beigler đồng ý cho Lepski điều khiển cuộc thẩm vấn.

- Ông đã hết lấy làm tiếc chưa, ông Solo?

Solo không còn cười như trước nữa.

- Thưa ông Lepski, ông cũng biết đó không phải là lỗi của tôi kia mà? Và ông cũng biết vì ông uống thêm một ly nữa nên đã quá

mức...

- Câm miệng đi! - Lepski găm gừ.

Solo đánh người lại trước vẻ giận dữ của Lepski.

- Harry Mitchell ở đâu? - Lepski hỏi.

Solo hơi bất ngờ với câu hỏi này của Lepski.

- Harry? Tôi không rõ, có thể ở trong phòng hoặc ở ngoài biển, hôm nay là ngày nghỉ của hắn.

- Người ta báo với tôi: Harry và Nina đã đi ra đảo Sheldon. - Lepski tuyên bố.

Solo sa sầm nét mặt lại.

- Thưa ông Lepski, không phải thế đâu. Nina chỉ đi có một mình ra đảo Sheldon thôi. Thỉnh thoảng nó vẫn thích ra đó để tắm.

- Vậy, ông nghĩ Harry không ở đó với Nina à?

- Không bao giờ!

- Nhưng Nina thì có ở đó?

- Đúng vậy, nó đã lấy tàu đi ra đó.

- Nhưng, sao ông lại chắc rằng Nina không đi chung với Harry?

- Tôi đã trông thấy nó đi và chỉ có một mình. Nó là một đứa con gái đứng đắn!

Lepski cười tinh quái:

- Solo, ông dám quả quyết vậy sao?

Solo đỏ mặt:

- Thưa ông Lepski, xin ông thận trọng. Tôi không cho phép ai nói xấu về con gái tôi. Đối với tôi thì sao cũng được.

- Solo, đừng nổi nóng, không có gì đáng ngại phải không?

- Ông muốn nói gì? Ngại... cho ai kia chứ?

- Lo ngại cho con gái ông. - Lepski trả lời.

- Tất nhiên theo một nguồn tin đáng tin cậy. Con gái ông đã đi Sheldon cùng với Harry và ông chắc chắn không có Harry đi cùng thì không còn gì phải bận tâm nữa rồi! Đúng vậy không? Ông Solo.

Solo nắm hai nắm đấm:

- Tôi không rõ... bận tâm tới điều gì?

Lepski quay sang Beigler:

- Trung sĩ có thấy cần cho ông ta biết sự thật không?

Beigler nhún vai:

- Tôi thấy không cần thiết. Nếu Harry không có ở đó thì chẳng liên quan gì đến ông ta.

- Đúng vậy. - Lepski gật đầu.

- Nhưng đó là chuyện gì? Đó là cái gì? - Solo hỏi.

- Nhưng, nếu ông nó dối, thật sự Harry có mặt ở đó thì sẽ phiền toái đến con gái ông. - Lepski nói, không thèm để ý đến Solo.

- Ông ta thừa thông minh để không nói dối chúng ta. - Beigler nói, mắt nhìn Solo.

Solo rút khăn tay, lau mồ hôi:

- Thưa ông trung sĩ, tôi chẳng hiểu gì cả? Tôi...

- Đừng mất thì giờ nữa. - Lepski cắt ngang. - Phòng của Harry ở đâu?

- Các ông muốn gì?

- Solo, ông đã biết gì về người này?

- Tôi ư? Chẳng biết gì cả ngoài anh ta là một người bơi giỏi, một người tốt.

- Sao ông khẳng định anh ta là người tốt?

Solo liếm môi đã khô:

- Hắn... dối xử đàng hoàng... Nhưng hắn đã làm gì vậy?

- Ông không tìm hiểu gì về hắn trước khi nhận hắn vô làm sao?

Solo cứng người:

- Không tìm hiểu gì? Và thông tin gì?

- Sao? Ông đã mượn một thầy dạy bơi mà không cần biết lý lịch về anh ta sao?

- Đúng vậy, mượn thầy dạy bơi đâu có gì sai trái?

- Harry có dạy bơi không?

- Có.

- Cho các thiếu nữ hả? Và nó sờ mó họ ở dưới nước chứ?

- Anh ta dạy họ học bơi.

Giọng Solo lúc này đã khàn đi.

- Nếu gặp một người đàn ông thì không có gì. Còn ngược lại, thì người dạy bơi có thể sờ mó những chỗ không được phép. Tôi nói vậy có đúng không? Ông Solo.

- Nhưng Harry không phải là hạng người đó!

- Sao ông biết được điều đó? Ông có tìm hiểu gì về anh ta đâu?

Solo đứng dậy. Trông giống như bò tót:

- Các ông muốn đi tới đâu?

Lepski rút tờ teletype ném lên bàn.

- Washington cho biết: Trung sĩ Mitchell trung đoàn 3 nhảy dù, đại đội I, đã hy sinh trong trận chiến đấu ngày 2/4/1967. Ông hãy xem kỹ đi. Nó được gửi thẳng từ Washington đó.

Beigler đốt thuốc để che giấu nụ cười của mình.

Solo tay run lên khi đọc tờ giấy:

- Nhưng Harry vẫn còn sống!

- Làm sao ông dám chắc, ông thầy dạy bơi kia chính là Harry?

Solo đành phải câm miệng:

- Nhưng, nếu không phải Harry thì là ai kia chứ?

- Solo, cuối cùng ông cũng có một câu hỏi hay đấy “Nó là ai”, câu hỏi thật tuyệt. Nếu trước kia ông có tìm hiểu thì giờ đây ông đâu phải đặt câu hỏi này. À, ông có nghe nói tới Dave Donahue không! Ông Solo.

Solo lắc đầu, có vẻ ngỡ ngác.

- Không hề nghe nói tới phải không? Và ông cũng chẳng đọc báo? Ông không nghe gì về tên bóp cổ giết người ở Boston sao?

Solo há hốc miệng:

- Có... nhưng...

- Tốt, vậy đó, Donahue cũng giống như gã này, đó là tên cuồng dân, cách đây vài tuần đã vượt ngục khỏi viện Shervin dành cho các tên điên phạm tội giết người. Hiện nay, trên báo đang rầm rộ về đề tài này. Chẳng qua là ông mải mê với công việc nên không biết đấy thôi! Donahue là tên to lớn, tóc hung, mắt xanh, mũi gãy và là tên bơi giỏi, đạt huy chương đồng về nhào lộn.

Solo không còn đứng nổi nữa, ông đã ngồi vật xuống cái ghế gần đó.

- Nhưng, đó là Harry!

- Không, không phải Harry, Washington cho biết Harry đã hy sinh, đó là Donahue. Một tên loạn dân. Nó không tha cho bất kỳ cô gái nào.

Solo lão đảo đi ra ngoài, Beigler và Lepski tìm cách chặn ông ta lại nhưng không sao ngăn nổi, và cả bốn tên lực lưỡng mà Beigler mang theo không dễ dàng gì chống lại ông ta.

Họ lôi ông ta trở vào phòng. Nhưng để làm được điều đó họ đã phải đánh ông ta ngất ngư.

Lepski liếc nhìn Beigler, xong đứng thẳng dậy trước mặt ông Solo.

- Solo, ông giở trò gì vậy? - Lepski hỏi.

Solo ngẩng đầu, thất vọng:

- Hãy để tôi đến chỗ con gái tôi, nó đã đi với Harry, thưa ông Lepski, thật là ngu ngốc khi tôi nói dối các ông.

- Solo, bằng cách nào ông tới Sheldon được?

- Tôi sẽ đi tìm một chiếc tàu.

Solo im lặng vì ông hiểu rằng kiếm chiếc tàu để đi đến Sheldon không phải dễ.

- Solo, chúng tôi có tàu. - Lepski nói. - Ông sẽ đi với chúng tôi chứ?

Solo mất thăng bằng đứng dậy:

- Vậy, còn chờ gì nữa! Thăng khốn đó có thể đã giết chết con gái tôi!

- Ông Solo, ông sẽ không được đi đâu nếu ông chưa khai báo rõ. Chúng tôi muốn biết về Riccard Banh Bi Da và tại sao Harry lại

tới đảo Sheldon với Nina? Cortez đang ở đâu, hẳn có vai trò gì trong phi vụ này?

Solo trợn trừng mắt nhìn Lepski.

- Tôi không biết gì về Riccard! Tôi đã nói với ông rồi!

- Thật là đáng tiếc.

Beigler nhìn Lepski.

- Ô, tại sao chúng ta không uống một ly cà phê nhỉ? Chúng ta đang ở nhà hàng kia mà! Đứng không nào?

- Một ý kiến hay đấy!

Lepski quay sang nhân viên, và ra lệnh cho họ mang cà phê đến.

- Chúng ta để mất quá nhiều thì giờ! - Solo hét lên! - Có lẽ nó đã giết chết con nhỏ mất rồi!

- Có thể lắm, nhưng nhanh hay chậm tùy thuộc vào ông, ông Solo ạ, chúng tôi sẽ không đi đâu nếu chưa nghe được tất cả. Quyết định nhanh đi!

Solo hét lên như một thằng điên:

- Các ông đã bịa đặt! Harry không thể là Donahue! Tôi không tin điều đó.

- Washington cho biết: Harry đã chết vào năm 1967 rồi. - Lepski nói. - Có thể thằng bán rượu của ông có đọc báo và đương nhiên sẽ biết chuyện này. Hãy gọi nó tới đây!

Vào phút sau, Joe đi vào, người anh ta đắm mồ hôi.

- Anh tên gì? - Lepski hỏi.

- Thưa ông, Joe Small.

- Tốt, Joe. Anh có nghe nói tới Dave Donahue không? - Joe há hốc miệng. Lepski quát. - Sao cậu có biết không?

- Có phải tên giết hàng tá phụ nữ không?

Lepski mỉm cười, vỗ nhẹ lên vai Joe.

- Tốt lắm Joe. Anh có nhớ đó là tên to lớn, tóc hung không?

- Thưa ông, có ạ. Một võ sĩ ạ!

- Đúng vậy, bây giờ anh có thể ra ngoài.

Sau khi Joe ra ngoài, Lepski quan sát thấy Solo thiếu não trông thật tội nghiệp.

- Hải lòng chưa, Solo? Nếu ông quyết định nhanh thì may ra còn kịp.

- Tôi sẽ khai hết khi chúng ta ở trên tàu. - Solo nói với giọng nghẹn ngào.

- Được, chúng ta đi thôi.

Lúc chiếc tàu cảnh sát lao tới đảo Sheldon thì Solo đã bắt đầu khai tất cả.

- Ông Carlos muốn chuyển số lượng lớn xì gà từ Cuba về, nhưng đã có lệnh cấm vận. Thế là ông ta tổ chức một chuyến buôn lậu và đã thuê Riccard ba trăm đôla để thực hiện phi vụ này. Cortez nghe được cuộc trao đổi giữa Carlos và Riccard. Thế là hắn đến gặp tôi vì biết tôi có tàu. Thưa ông Lepski, tôi vốn ghét buôn lậu.

Tôi có ý định chặn giữ tàu của Riccard trước khi họ chạy qua Cuba, và khi cầm được tiền tôi sẽ nộp ngay cho hải quan.

- Này, tôi không dễ tin đâu! - Lepski cười nham hiểm. - Sau đó diễn biến ra sao?

- Cortez và tôi đã chặn Riccard ở đảo Sheldon và Riccard nhất quyết không chịu dừng tàu và thế là cuộc đọ súng bắt đầu. - Nói xong Solo quay sang Beigler để mong có sự đồng tình. - Tôi thật sự không muốn xô xát, vì tin rằng Riccard sẽ đầu hàng. Chiếc tàu đã mất dần trong bóng đêm, tôi thiết nghĩ nó đã bị chìm và coi như chúng tôi đã không gặp may. Nhưng đột nhiên, hai tháng sau Riccard xuất hiện. Tôi giật bắn người. Nhưng với thái độ của hắn thì tôi nghĩ hắn không biết được chính tôi đã muốn thủ tiêu hắn. Vì không muốn cho hắn mượn tàu nên tôi đã chỉ cho hắn đến Vero Beach. Nina và tôi đã dùng xe của tôi đi kiếm Riccard còn Cortez chạy xe của Carlos. Thế là Cortez đã tra tấn và buộc Riccard phải khai rõ chiếc tàu ra sao.

- Ông muốn nói hắn đã đút chân Riccard vào lửa, có phải không?

- Thưa đúng vậy. Nhưng thật sự tôi không thích điều này.

- Còn tôi thì cam đoan rằng Riccard cũng không thích làm điều này!

- Dạ, đúng vậy, thưa ông Lepski, hắn bị nhồi máu cơ tim và chết trong vòng tay của chúng tôi. Tôi không ngờ hắn lại như vậy.

Lepski gật đầu.

- Một thất bại lớn đối với các người.

- Thưa ông Lepski, đúng vậy. Hắn là một bạn cũ của tôi, tôi quá bàng hoàng về chuyện này.

- Nhưng các người có buộc hắn phải nói số phận con tàu trước khi chết không?

- Dạ có, khi Cortez bắn chết các thủy thủ đoàn bằng súng tiểu liên của mình thì chính Riccard phải cầm lái và lái thẳng con tàu tới Sheldon. Hắn đã không hiểu gì về thủy triều và đã kẹt ở trong đó cho đến khi hắn không còn lương thực. Hắn phải dùng bè cao su ra khỏi hầm và tìm cách trở vào đất liền. Hắn đến tìm Carlos và thuật lại mọi việc đã xảy ra. Vì biết rõ Funnel, Carlos hiểu rằng thủy triều sẽ thuận tiện vào ngày 27 tháng này. Nên Carlos bảo Riccard kiểm tra và đi vào Funnel để lấy lại số tiền mắc kẹt trong động. Khi biết được chuyện đó chúng tôi nghĩ mình phải ra tay sớm. Ngay lúc đó thì Randy lại gọi cho tôi và nói về Harry vậy đó. Chúng tôi hy vọng Harry đủ sức khỏe để bơi vào động lấy tiền đó và có thể giúp cả Nina nữa, tránh hắn hốt tay trên của chúng tôi và chúng tôi cũng đã trút cái xác của Riccard lên vai Harry để không chế hắn. Kế hoạch của chúng tôi đã được thực hiện suôn sẻ.

Solo nhìn về hướng Sheldon có vẻ rất buồn rầu:

- Không hiểu chiếc tàu này có thể chạy nhanh hơn không?

Beigler đưa cuốn sổ tay cho Solo.

- Ông Solo, hãy ký và ghi tên đầy đủ ở mỗi trang. - Anh nói. - Có thể cho tàu chạy nhanh hơn bao nhiêu cũng được.

Solo đã ngoan ngoãn làm theo lời yêu cầu của Beigler. Lepski ra hiệu cho viên cảnh sát, đưa cho anh cái dùi cui.

- Solo, hãy bình tĩnh. Harry Mitchell đã sống lại.

Anh đưa cho Solo tờ teletype thứ hai.

Solo đọc xong, mắt long lên vì giận dữ.

- Ông Solo, ông đã đập lên đầu tôi và bây giờ tôi đã trả đòn. Đừng bao giờ đụng đến cảnh sát! Sẽ phải gặp nhiều phiền toái đó.

Solo gầm lên, nhưng viên cảnh sát dùng dùi cui đập vào đầu ông nên ông đã nằm gục xuống.

- Một hành khách ư! Em không hiểu anh muốn nói gì? - Nina hỏi.

- Tôi có cảm giác là Solo và Cortez đã ở trong cabin bị khóa trái. - Harry hỏi lại.

- Chẳng có ai cả, chúng ta mau mang những cái hộp lên boong đi.

Harry nhìn nàng, rồi lần lượt mang từng chiếc hộp lên boong và lấy dây cáp cứu cột cần thận chúng vào với nhau.

Anh giúp Nina đeo lại bình oxy và thả những cái hộp xuống biển. Nhờ có dây cáp cứu nên chúng nổi bồng bênh trên mặt nước. Harry quay sang nhìn Nina rồi cả hai cùng nhảy xuống biển và kéo những chiếc hộp ra khỏi động.

Dấu hiệu đầu tiên báo cho Cortez biết là những chiếc hộp trôi bồng bênh và được cột bằng sợi dây cáp cứu.

Hắn núp sau tảng đá, tay cầm chắc cây súng trường nòng 22 ly. Vừa trông thấy những chiếc hộp, hắn đã giơ cao nòng súng. Thỏa thuận giữa Solo, Nina và Cortez là sẽ giết Harry ngay khi hắn chui ra khỏi động, bây giờ vai trò của hắn đã hết, chỉ còn cho hắn một phát vào giữa trán là xong. Lúc đó Nina phải bơi đem chiếc hộp lên tàu rồi quay ra đằng sau đón Cortez. Và hai người sẽ tìm cách chạy về đất liền. Cortez được phần của hắn và hắn sẽ mua lại chiếc tàu của Solo để đi Yucatan.

Solo vẫn đề phòng, giả sử Cortez không chịu quay về đất liền thì sao? Và hắn có thể giết con hay cùng với Harry đi luôn thì sao? Nhưng Nina đã trấn an Solo và cho ông ta biết rằng: Cortez rất mê nàng dù vậy nhưng nàng cũng sẽ không bao giờ lấy hắn.

- Có ai lại đi lấy một thằng chẳng khác nào con lợn ngu ngốc không? - Nàng cười phá lên.

Nina nói với Solo: “Con đã dụ hắn sau khi chia tiền xong thì sẽ cùng hắn đi Yacutan”. Nói xong nàng lại cười phá lên.

Nina đóng kịch quá đạt, khiến cho Solo không có một chút nghi ngờ. Nhưng chính nàng cũng yêu Cortez và đã có ý định sẽ cùng Cortez đi đến Yacutan từ đảo Sheldon. Và nàng cũng không biết rằng: Cortez đã có vợ và ba đứa con đang sống êm ả ở Taxo.

Cortez chau mày vì không thấy Harry đâu cả. Nhưng hắn tự nhủ rằng: Harry sẽ nổi lên thôi vì anh ta cũng có đeo bình oxy. Và khi thấy một cái đầu nhô lên, hắn sẽ bóp cò chỉ trong tích tắc, hắn nhận ra rằng: mình đã không bắn Harry mà lại bắn chính Nina. Hắn thấy nàng giơ hai tay lên mặt nước, máu tuôn ra trên cái mặt nạ và sau đó nàng ngã ngửa như một khúc gỗ.

Cortez đứng yên bất động một hồi rồi đưa mắt tìm kiếm Harry, nhưng cũng chẳng thấy anh đâu cả? Những chiếc hộp thì trôi ra

ngoài, khỏi tầm với của hắn. Hắn quyết định quay lại tàu và đưa nó về vịnh nhưng vẫn không hiểu Harry đang ở đâu?

- Không được động đây, bỏ súng xuống!

Hắn quay sang thì thấy cả Beigler và Lepski đang chĩa súng vào người hắn.

Như con thú dữ bị mắc bẫy, hắn quay nòng súng. Cả hai nổ súng, viên đạn của Lepski trúng ngay giữa mắt hắn làm hắn rơi ngược người xuống mặt nước.

- Vậy là phải vớt hai đứa. - Lepski nói. - Không biết Harry đang ở đâu?

Trốn trong bóng tối, Harry đã quan sát hết mọi việc và nghĩ đã đến lúc phải chuồn.

Anh lặn mình xuống, không gây một tiếng động và bơi đến chiếc tàu của Solo.

Beigler ra lệnh cho bốn viên cảnh sát kia nhảy xuống nước vớt hai cái xác lên.

Lúc đó Lepski quan sát dưới mặt nước.

- Trung sĩ, anh có cho là hắn vẫn còn trong động không?

- Ai vẫn còn trong động? - Beigler hỏi.

Lepski nhìn Beigler ngạc nhiên:

- Thì Harry chứ ai!

- Làm sao mình biết được. - Beigler thản nhiên. - Tốt nhất cậu hãy nhảy xuống và làm việc đi!

Lepski nhảy lên như bị dí sắt đỏ vào người.

- Ai? Tôi ấy à! Tôi xuống nước sao? Còn Harry thì đang chuồn mất.

- Cậu có nghe mình nói không! Xuống nước đi!

Phải khó khăn lắm họ mới đưa được xác của Nina và Cortez lên mặt tảng đá.

Trong lúc Lepski đang vật lộn với một cái hộp, thì anh nghe tiếng động cơ tàu nổ thật giòn.

- Trung sĩ, đó là tàu của Solo. - Lepski hét lên. - Harry đang chuồn đó!

- Việc gì cậu phải bận tâm tới! - Beigler nói. - Mình chưa cho cậu nghỉ tay mà!

- Nhưng nó đang chạy mất!

- Cậu nghĩ vậy sao! Chúng ta cũng không biết hắn có tới đây không kia mà? Tin gì miệng của Solo, và chúng ta cũng không biết Harry có hy sinh trong chiến đấu không nữa!

- Tôi không hiểu trung sĩ muốn nói gì? - Lepski bực dọc nói.

- Tom, mình sẽ nói quan điểm của mình cho cậu nghe nhé: Cuộc chiến ở Việt Nam rất khốc liệt, hai chúng ta đã may mắn không phải đi! Vậy sao chúng ta không cho anh ta một dịp may. Nếu bắt anh ta, anh ta sẽ bị giam cho đến khi tòa tuyên bố là anh ta vô tội và thế là coi như cuộc nghỉ hè của anh ta không còn!

Lúc này Lepski đã không còn nghe tiếng động cơ của con tàu nữa.

- Tôi nghĩ rằng không! Tôi không nghĩ đến điều đó.

- Chính vì vậy mà cậu không được thăng chức đấy. - Beigler nói.

- Cậu hãy chịu khó vớt những chiếc hộp kia lên nhé!

Mặt trời lặn hẳn khi Harry tới quán ăn trên xa lộ số Một cách Vero Beach khoảng mấy chục cây số.

Khi tàu của Solo về đến nhà hàng, mọi thứ đều im lặng. Anh chỉ nghe tiếng ngáy của Manuel, phòng của Randy cũng trống, Harry hài lòng vì Randy đã nghe lời khuyên của anh.

Sau đó, Harry đi về phía con đường lớn.

Anh đã đi bộ suốt cả ngày, anh đã tự hỏi không biết cảnh sát có thông báo truy nã mình không? Nghĩ lại cuộc đời này thì anh không còn quan tâm tới nó nữa! Anh đã thấy Nina chết rồi, hài lòng khi Cortez cũng toi mạng. Anh muốn hưởng mặt trời và không khí của biển và thế là anh đã toại nguyện. Đúng là một cuộc nghỉ hè!

Khi bước vào quán ăn. Anh thấy một chiếc Chevrolet xanh, bám đầy bụi, đang nằm trơ hui ở bãi, trong quán chỉ có hai tên da đen hầu bàn, nhàn rỗi.

Có một người đàn ông mặc bộ đồ nhàu nát, tay cầm ly Whisky đá, thản nhiên uống.

Harry đi lại gần quầy rượu, họ nhìn anh thật kỹ.

- Chào! - Ông ta mỉm cười. - Dave Harkness, tôi đang uống một mình! Đó là điều trái với tôn giáo của tôi. Xin ông cứu rỗi lấy

linh hồn tôi. Anh uống cùng tôi một ly bia chứ?

- Harry Mitchell. - Anh tự giới thiệu.

Harkness ra hiệu cho người mang bia tới.

- Công việc ở đây có vẻ rất im lặng. - Ông ta nói. - Cậu muốn dùng bữa không?

- Tôi cũng đang có ý định đó. - Harry đáp.

- Vậy, chúng ta sẽ dùng chung nhé!

- Rất vui lòng.

Cả hai người cùng xem thực đơn rồi định chọn món gà.

- Bạn vừa giải ngữ à? - Harkness hỏi.

- Sao mọi người đều biết vậy?

- Đừng bức mình! Cậu đi nghỉ hè à?

- Không, tôi đã đi nghỉ hè và bây giờ thì trở về New York.

- Vậy sao?

Cả hai ngồi vào bàn ăn và Harkness đã hỏi Harry rất nhiều về Việt Nam. Cho đến khi Harry không còn hứng thú nữa, ông đã chuyển sang đề tài mới.

Khi họ ăn xong thì Harkness nói:

- Tôi đi New York, bạn muốn đi chung với tôi không?

Harry lắc đầu.

- Cảm ơn, vì tôi còn phải ghé Yellow Acres để thăm một vài người bạn.

- Ở Yellow Acres à! Nhà tôi ở đó. Thế bạn của anh tên gì? Tôi biết hầu hết ở đó.

- Ông Morelli và con gái. - Harry trả lời.

Harkness nhìn Harry rồi chau mày.

- Bạn quen Toni à? Bạn thân của anh sao?

- Ồ không, cách đây vài hôm, tôi có ghé qua quán và con gái ông ta rất tốt với tôi.

- Thật không may. Toni đã chết cách đây bốn ngày, còn Maria thì phải nằm viện vì bị bỏng nặng.

Harry cứng người.

- Ông nói gì vậy? - Harry hỏi lại.

- Phải... Một băng nhóc đã đốt cháy quán. Toni bị kẹt trong đó, còn Maria may mắn thoát được, nhưng bị bỏng nặng.

- Bọn nhóc hả?

- Những tên Hippy. Cảnh sát đã bắt chúng, những tên nghiện hút bẩn thỉu.

- Bốn thằng con trai và một đứa con gái phải không?

Harkness ngạc nhiên nhìn anh.

- Phải, đúng vậy.

Ở vùng này rất lộn xộn do những người Hippy gây ra, Sam Bentz người bạn của tôi đã phải ngồi tù cách đây vài hôm vì tội làm chết người do thiếu thận trọng. Chính vì thế mà tôi không muốn lái xe ban đêm trên đường này!

Harry lại bất ngờ một lần nữa:

- Sam Bentz đã cho tôi quá giang tới Orange Ville. Đã xảy ra chuyện gì với ông ta vậy?

- Ờ, xe của anh ta bị bể lốp. Trong lúc anh ta sửa nó thì một bọn Hippy đến gây chuyện. Anh đã đập bể sọ hai thằng, còn Sam bị gãy tay và bây giờ thì phải ngồi tù.

Harry đi theo ông ta tới xe.

Nếu biết thế này, mình ở lại trung đoàn cho xong. Trước kia thời đại đồ đồng, còn bây giờ là thời đại bạo lực! Harry thầm nghĩ.

Harry chợt nhớ lại tất cả mọi việc đã xảy đến với mình, Toni đã bị chết, Maria phải nằm viện, Nina nổi lênh bênh trên mặt nước, còn Solo đang nằm trong tay cảnh sát, và Randy không biết anh ta đang ở đâu?

Harry nhún vai, đốt thuốc, trong lúc chiếc Chevrolet chở anh gầm gừ lao tới một khu rừng rậm mang tên New York.

HẾT

Tủ sách BOOKBT #291

04/05/2017